

ปฐมบท

จุดเริ่มต้น

ร้างบางถลาวิ่งไปสวมกอดเพื่อนรักที่ทำงานอยู่ประเทศไซเคาล ไม่ได้เจอหน้ากันเกือบสองปีเห็นจะได้ตั้งแต่เพื่อนรักมาทำงานที่นี่และกลับเมืองไทยเพียงสองครั้ง ทั้งสองกอดกันกลมแน่นแทบจะหลอมรวมเป็นเนื้อเดียวกัน เขกผู้เข้าพักโรงแรมต่างหันมองอย่างสนใจ อีกคนสูงผอมหุ่นนางแบบ อีกคนไซซ์มินิ แต่ก็น่ารักชนิดที่เรียกได้ว่าน่ารักแบบเอเชีย

วนิดา ธารลัตยา หรือที่เพื่อนฝูงเรียกว่าวันสั้น ในกลุ่มพวกเรา มีวันสั้นที่ตัวเล็กสุด คือสูงแค่ร้อยหกสิบสามมม ต่างจากเพื่อนคนอื่นที่ความสูงระดับนางแบบ ทว่าเห็นตัวเล็กๆ แบบนี้ บอกเลยเล็กพริกขี้หนูมาก เพราะวิ่งไวโคตรๆ หญิงสาวเป็นตัวแทนนักกีฬาระดับระดับมหาวิทยาลัยไปแข่งระดับนานาชาติมาแล้ว แม้ตอนนี้เจ้าตัวจะผันมาเปิดร้านขายอุปกรณ์กีฬาชั้นนำ แต่ก็ยังชื่นชอบการวิ่งเป็นชีวิตจิตใจ

“โคตรคิดถึงแกเลยวันสั้น”

“คิดถึงตาเหมือนกัน”

ลิตาคือเพื่อนสนิท แต่ตอนจบมัธยมเราเลือกเรียนคนละสาขา รุ่นเส้นเลือกเรียนโฆษณา ขณะที่ลิตาเลือกเรียนด้านการทูต ส่วนเพื่อนคนอื่นๆ ก็เรียนบริหาร ถึงจะคนละคณะ แต่พวกเขาไปมาหาสู่ มีวันสังสรรค์แบบลู่ๆ เสมอ จนกระทั่งเรียนจบปริญญาตรี ทุกคนก็แยกย้ายกันทำในสิ่งที่ตัวเองรัก

รุ่นเส้นเลือกขอเงินป้ามาลงทุนเปิดร้านสปอร์ต และเธอทำได้ดี เพราะเปิดในห้างสรรพสินค้าชื่อดัง ประกอบกับเธอเป็นนักวิ่งตัวยง มีเพจให้ความรู้มากมาย เพราะนอกจากเรียนโฆษณา เธอยังเรียนวิทยาศาสตร์การกีฬาเสริมด้วย ทำให้มีใบปริญญาตรีเพิ่มมาอีกหนึ่งใบ

การที่รุ่นเส้นเลือกเปิดร้านสปอร์ต เป็นเพราะเธอชอบความอิสระ ทำงานอย่างอื่นมีข้อจำกัดมากมายไม่คล่องตัว คนรักอิสระชอบเที่ยว และชอบวิ่งเป็นชีวิตจิตใจแบบรุ่นเส้นเลยคิดว่างานนี้เหมาะที่สุด ดินะที่ปะปายอมให้เงินมา ร้านแต่ละสาขาก็ไปได้สวย แม้ต้องจ่ายค่าเช่า แต่ละเดือนแพงมาก แต่มั่นค้ำ เพราะกลุ่มลูกค้าของร้านก็เป็นกลุ่มเพื่อนๆ นักวิ่งที่เจอกันตามงานและติดตามเพจของเธอนั่นเอง

“ถ้าฉันไม่หลอกล่อแกว่าที่ไซคาลจัดงานวิ่งใหญ่ แกคงไม่มาใช่ไหมยายรุ่น”

“งั้นมั้ง”

“เหอะ รักเพื่อนเสียจริง”

ลิตาอดประชดประชันไม่ได้ แต่ไม่คิดว่าการล่อลวงด้วยงานวิ่งระดับประเทศยิ่งใหญ่แบบนานาชาติจะทำให้เพื่อนเธอตอบตกลงยอมมาเที่ยวประเทศทะเลทราย ประเทศที่เพื่อนรักบอกว่ามันแห้งแล้งไม่รู้จะไปเที่ยวไหน กลัวทำตัวไม่ถูกจนทำผิดประเพณีเข้าก็เลยเลือกไม่มา

“เอาหน้า ก็มาแล้วไง”

“ว่าแต่ไม่ไปพักด้วยกันจริงหรือ”

“อืม ชี้เกี่ยจ” เป็นคำตอบง่ายๆ จากปากของวนิดา

และใช่ ชื่อจริงของเธอหวานหยด เป็นชื่อนางเอกละครเรื่องหนึ่ง ที่คุณยายชอบเหลือเกิน หม่าม้าบอกว่าพอมีหลานสาวคนแรก ยายเลยตั้งชื่อนี้ ความบันเทิงเกิดขึ้นทันที เพราะชื่อหวานๆ ไม่ช่วยอะไร วนิดาที่คุณยายอยากให้เรียบร้อยดูผ้าพับไว้ ตอนนี่คือแก่นยิ่งกว่ามัดติดกะโหลก พี่ชายสองคนของเธอค่อนข้างแคะอยู่ตลอด ว่ามีน้องสาวเป็นผ้าพับพับไว้

“ห้องพักฉันใหญ่โตนะ”

“ไม่อะ พักโรงแรมนี้แหละ จองไว้ทั้งสัปดาห์”

ทันทีที่สมัครงานวิ่งนี้ได้สำเร็จ วนิดาก็จัดการจองโรงแรมที่พักเอาแบบที่เดินทางสะดวก ไปไหนมาไหนง่าย มีรถของโรงแรมให้เช่า จะเช่าขับเองหรือจะเช่าพร้อมคนขับก็ได้ เธอหาข้อมูลประเทศนี้ไว้เยอะแยะ แล้วจึงได้รู้ว่าประเทศทะเลทรายไม่ได้เหมือนมโนภาพที่วาดไว้ มันไม่ได้มีแต่ความแห้งแล้ง

มันตรงกันข้าม เท่าที่รัฐช่วงนี้เป็นฤดูหนาวของที่นี่ รายการมาราธอนที่จัดขึ้นจัดติดต่อกันมาเป็นปีที่สิบแล้ว นักแข่งมาจากหลายประเทศ และมีโควตารับคนต่างชาติแบบครึ่งต่อครึ่ง อย่างไรก็ตาม ประเทศทะเลทรายนอกจากค่าน้ำมัน ค่าก๊าซธรรมชาติ ก็ยังสร้างเมืองใหม่เสริมมิตความหรรหาคความสะดวกสบายเพื่อต้อนรับนักท่องเที่ยวจากทั่วทุกมุมโลก

“ห้องพักฉันก็สะดวกสบาย”

“เกรงใจ อีกร้อยอันจองแพ็คเกจมาพร้อมตัวเครื่องบินราคาเลยไม่แพง”

เรื่องความงกไว้ใจวนิดา เธอรอบคอบคิดคำนวณมาอย่างถี่ถ้วนแล้ว สมกับเป็นแม่ค้าใจ ไม้จั่นเธอจะเปิดชื่อขายอุปกรณ์การวิ่งได้หรือเรื่องเงินๆ ทองๆ ไว้ใจตัวแม่อย่างอุ่นเส้น

“ตามนั้น เดี่ยววันนี้เราออกไปสำรวจที่ทางกันหน่อย”

ลิตาออกความเห็น เพื่อนเพิ่งเดินทางมาประเทศไซคาลครั้งแรก

แถบยังเป็นประเทศแถบทะเลทราย ซึ่งการคมนาคมในตัวเมืองหลวง
เรียกได้ว่าสะดวกสบาย หากเพราะเป็นภูมิประเทศไม่คุ่นเคียวอาจทำให้
เจ้าตัวรู้สึกแปลกๆ ตาลักหน้อย

“ฉันต้องคลุมหัวไหมอะแก”

“ไม่หรอก ยกเว้นไปตามสถานที่ท่องเที่ยวบางแห่ง เมืองหลวง
ไม่ได้เคร่งครัดมาก ฟ่อนปรนกฎลงเยอะแล้ว ไซ้กาลต้องการต้อนรับ
นักท่องเที่ยวหลากหลาย” คนฟังพยักหน้าเบาๆ ความจริงวินดาก็ศึกษา
ขนบธรรมเนียมประเพณีมาพอควร แต่การถามเพื่อนเพื่อความแน่ใจ

“อืม ฉันว่าผู้คนเป็นมิตรนะ”

“ที่ไหนมีมหาเศรษฐี ที่นั่นย่อมมียาก ไม่เว้นแม้แต่ที่นี่ คนรวย
ก็รวยชะ คนจนก็ยากจนมาก ความเหลื่อมล้ำมีทุกหนทุกแห่ง การ
ท่องเที่ยวสามารถขยายฐานการทำงาน ทำให้ชาวบ้านมีงานทำ” ลิตา
อธิบายเพิ่มอย่างคนที่อยู่ในพื้นที่มานาน

“มีน่าละ เขาถึงมีทัวร์แบบวันเดย์ทริป คงทำร่วมกับชาวบ้าน
ไซ้ไหม”

“ไซ้ แต่ก็มีทัวร์ค้างคืนด้วยนะ”

“ฉันซื้อทัวร์ไว้ แต่หลังจากวิ่งมาราธอนเสร็จ”

“แกจะมีแรงไหม”

“นี่ใครยะลิตา นี่วันเสาร์นี่ สาวอึดที่สุดในโลก” กอดอกยกคิ้ว
มันอกมันใจ ลิตาส่ายหน้า ยอมรับในความถึกของเพื่อนหรอก แต่ที่นี้
ทะเลทราย ไม่ใช่ป่าไม้ชุ่มเขาเหมือนเมืองไทย และโดยเฉพาะเวลาขึ้นรถ
ลุยทราย ไม่อยากบอกเลยว่าถ้าร่างกายไม่แกร่งพอ อ้วกแตกกันทุกคน
ขนาดผู้ขายออกสามศอกยังต้องยกมือยอมแพ้เลย

“แกจะได้รู้ว่าความถึกความอึดของแกนะมันอาจไซ้ไม่ได้ที่นี่”

“ลิตากี้ พุดไป”

“อ้าว แกไปเสิร์ชหาตุ๋ได้แล้ว รีวิวท่องเที่ยวทะเลทราย เผลอๆ มีรีวิว

อ้วกด้วย” ลีตาหัวเราะคิกคักเมื่อเพื่อนทำหน้าที่นี้ด้วยมวดขบคิดตาม

“หน้าขนาดนั้นเลยเหรอ” คนเคยมีความมั่นใจซึ่กั้งเล
นิ้วเรียวยาวคว้ามือถือมาเสิร์ชหา จริงดังคำเพื่อนว่า มีรีวิวบรยาย
เหตุการณ์ไว้ซะเห็นภาพ ถ้าอย่างนั้นเธอก็ต้องกินยาแก้เมาธดักไว้
กะไปนอนสองคืน อยากพินในกระโຈມ เอ...หรือจะอ่านนิยายมากไป
ก็เลยคิดไปว่ามันคงจะพิน

เห็นถึ่กๆ แบบนี้วุ่นเส้่นก็ชอบอ่านนิยายนะ ส่วนใหญ่ิ่ชยแเปล
จากต่างประเทศ นิยายทะเลทรายก็เคยอ่าน แต่ไม่เยอะ เวลาผู้แต่ง
บรรยายภาพมันสวยสดงดงาม แต่อย่างว่าแหละ นิยายกับชีวิตจริง
สิ่งี่อ่านกับสิ่งี่เห็นมักตรงกันข้ามกันเสมอ ทำให้ไว้ล่งหน้าแล้วว่
ไหนดๆ มาทะเลทรายทั้งที่ก็ขอเทียวกั้ค้่มสมกับที่เสีค่าตัวเครื่องบิน

“มันแล้วแต่ร่างกายแหละ ถ้าไหวก็สู้”

“ว่าแต่แกไปดว้ช้ไ้หม”

“ไปสิ นานๆ เพื่อนจะมา ถึงไม่ชอบนั่งรถลุยทรายแต่ก็ขอไปดว้ช้
ยื่นใบลา กับหัวหน้าเรียบร้อย”

“อืม เท่าที่อ่านดู บริษัทที่ฉันจองไว้ก็โอเคอยู่”

“เอาน่า ทัวร์บริษัทนี้ไว้ใจได้ สังกัดของซีคเจเดน” คนฟังพยักหน้า
ไม่ได้สนใจ เพื่อนว่าเชื่อถือได้ก็ไม่ต้องกังวล ซีคอะไรนั้นก็ไม่เคยอยู่
ในหัว รู้แต่ประเทศนี้มีผู้ปกครองเป็นซีค เมียเยอะ ลูกเยอะ หนักญาติ
ไม่หวาดไม่ไหว คนธรรมดาฆ่าฟันแบบเธอไม่สนใจหรอก เปลืองเนื้อที่
ในสมอง

“หิวยัง”

“หาอะไรกระแทกปากหน่อยก็ดี เอาอาหารไทยนะ”

“มาถึงทะเลทราย ควรกินอาหารพื้นเมืองไหมละ”

“ก็อยากกินอาหารไทยอะ”

เหล่ตามองเพื่อน ประมาธว่าอย่าบังอาจมาซัดใจ ที่วุ่นเส้่นยัง

ไม่อยากกินอาหารพื้นเมืองเพราะกลัวไม่ถูกปาก มะรินเธอต้องลงแข่งมาราธอนแล้วนะ ไม่อยากกินอะไรมั่ว ตอนนี่ต้องเพิ่มพลังงานให้ตัวเองอยู่ในระดับที่พร้อมลงสนาม เธอลงไว้ที่สี่สิบสองโล ไม่ได้หวังจะเข้าเส้นชัยเป็นอันดับแรกหรอก เพราะพวกอีลิตคงกวาดรางวัลไปหมดสำหรับเธอขอวิ่งถึงเป้าหมายก็พอ

“แล้วลงก็โลเนีย ฮาล์ฟหรือมาราธอน”

“มาราธอนยะ”

“ฮะ! นี่แกลงมาราธอนเลยเธอวุ่น”

“แน่นอน ไหนๆ ก็มาแล้ว”

“รู้ไหมว่าสนามมันโหด”

“รู้สิ” เพราะมันไม่ใช่มาราธอนธรรมดา แต่มันเป็นผสมผสานวิ่งเทรล แน่นนอนว่าวิ่งในทะเลทรายด้วย วิ่งถนนด้วย วิ่งบนเนินด้วย

“ปอดเหล็กหรือไง ฉันขอเป็นคนเชียร์อย่างเดียว”

ตั้งแต่ไหนแต่ไรคนที่บ้ามาราธอนก็มีแต่วิ่งเส้นคนเดียว เพื่อนๆ คนอื่นชอบบาย หรือถ้าวิ่งก็วิ่งกันแบบเดินๆ สลับวิ่งเท่านั้น เขาๆ ทำกิโลเมตร ไม่เหมือนวุ่นเส้น เจ้าตัวบ้าวิ่งเข้าขั้นจนโตมาถึงระดับมาราธอน แถมยังวิ่งสนามต่างประเทศบ่อยๆ โดยเฉพาะรายการโตเกียวมาราธอนที่เจ้าตัวได้โควตาวิ่งสามปีซ้อน แถมยังทำเวลาวิ่งได้ดีขึ้นในทุกๆ ปีอีกด้วย

“แค่ให้กำลังใจก็พอ”

“แล้วเสื่อละ”

“เสื่อไปรับพรุ่งนี้ ว่าจะไปตอนเช้า”

“ไปยังไง”

“แจ้งทางโรงแรมไว้แล้ว ให้เขาขับรถไปให้ ตอนแรกว่าจะขับรถเองแต่ไม่ไหว ไม่ชินทาง” ถ้าไปญี่ปุ่นวนนิตามักขับรถเอง เพราะพวกมาลัศจรรย์ของประเทศญี่ปุ่นอยู่ด้านเดียวกับรถของไทย แต่ประเทศอื่นเธอจะเช่ารถ

พร้อมคนขับ หรือไม่ก็ใช้ระบบขนส่งสาธารณะ รถไฟ รถเมล์ แท็กซี่
“ดีแล้ว แต่วันแข่งเดี๋ยวฉันมาจับ” ลิตามายู่นี่หลายปีจึงพอ
ขับรถได้ และเธอมีใบขับขี่พร้อมจึงไม่ต้องกลัวเรื่องกฎหมาย

“ขอบใจ”

“เอาเป็นว่าคืนก่อนวันแข่งฉันจะมานอนด้วย”

“มันต้องแบบนี้สิ ลิตาเพื่อนเลิฟ” กระโดดกอดคอเพื่อนกระย่อง
กระแย่ง นานๆ จะได้เจอกันในรอบหลายปี มันก็ต้องเฝ้าร้อมยกกันหน่อย

“ความจริงแกน่าจะมานอนกับฉันคืนนี้เลย”

“ไม่ได้ ต้องกลับไปเคลียร์งานนิดหน่อย ปะ ออกไปกินข้าวกัน
หิวละ” เจ้าบ้านอย่างลิตาออกปากชวน คนกินเก่งแบบวันเสาร์นี้จึงไม่ปฏิเสธ

ใบหน้าหล่อเหล่าโลกด้วยผ้าสีด่าป้องกันฝุ่นและแสงแดด
ที่แผดเผา โชคดีอุณหภูมิตอนนี้เพียงยี่สิบองศา สมกับเป็นช่วงฤดูหนาว
ถึงรอบๆ จะดูแห้งแล้ง แต่พื้นทรายตรงจุดที่เขายืนอยู่คือจุดที่เรียกได้ว่า
เป็นเส้นชัย และใช่ เขาเดินทางตรวจงานพร้อมลูกทีมกว่าครึ่งร้อย
เพื่อให้แน่ใจว่าการแข่งขันเทรลมาราธอนจะไม่มีปัญหาเกิดขึ้น เราได้
เรียนรู้และนำปัญหาของทุกๆ ปีมาปรับแก้ เพื่อให้มีความปลอดภัย
ต่อนักวิ่งมากที่สุด

รายการเทรลมาราธอนเป็นวิ่งมาราธอนแต่ผสมเทรล แต่ไม่เชิง
วิบาก เพราะเราเน้นวิ่งสองระยะ คือระยะร้อยกิโลเมตร ส่วนใหญ่
คนสมัครเป็นผู้ชาย เป็นฝรั่งชอบความท้าทาย และระดับสี่สิบสอง
กิโลเมตร ระดับมือสมัครเล่น และระดับอีลิต

มีเงินรางวัลมากมายจูงใจ ไม่ได้มอบให้เฉพาะหนึ่งถึงห้าอันดับ
แต่มอบให้ลำดับที่หนึ่งถึงห้าสิบในรุ่นการสมัครแบบประชาชนทั่วไป
ไม่ใช่ระดับอีลิตล่ารางวัล

ซีคเจเดน ชาร์เซมาน คือชื่อของเขา บุตรชายคนที่สามของท่านซีค ผู้ปกครองประเทศ มีพี่ชายสองคนกุมบังเหียนดูแลธุรกิจของตระกูลทั้งหมด ซึ่งเขาเองก็มีตำแหน่งในฐานะกรรมการและผู้ถือหุ้นซึ่งแบ่งส่วนปันส่วนตามลำดับกันมา แม่ของเขาคือภรรยาคนที่สาม

รายการวิ่งมาราธอนก่อกำเนิดเมื่อสิบปีที่แล้ว พี่ชายของเขาชอบกีฬา เขาเองก็ชอบ เราสองพี่น้องเรียนอยู่ต่างประเทศจึงมีอิสระทางความคิด ตอนนั้นประเทศเราเพิ่งเปิดประเทศใหม่ๆ นักท่องเที่ยวน้อยมาก จึงปรึกษาหารือว่าควรจัดแรงจูงใจอย่างไรให้คนดังมาเที่ยวที่นี่ให้เหมือนกับที่รัฐดูไบซึ่งเป็นรัฐใกล้เคียง ซีคฮาริช พี่ชายต่างมารดา จึงเสนอความเห็นให้จัดมาราธอน และให้รางวัลเป็นการจูงใจ เรื่องนี้ถูกนำเข้าไปประชุมและทุกฝ่ายเห็นด้วย เพื่อให้ประเทศเราเป็นที่รู้จักมากขึ้น

พวกเราอมทုံมงบประมาณมากมายเพื่อโปรโมตรายการนี้ ดีแม้ไปยังไชนยูโรปและอเมริกาเพื่อให้นักวิ่งระดับแถวหน้าของโลกสนใจ ได้ผลเกินคาด รายการวิ่งนี้จึงจัดยาวนานเข้าสู่ปีที่สิบแล้ว

“ท่านซีคครับ สบายจากซีคฮาริชครับ”

“อ้อ”

เขาไม่ได้คว้าโทรศัพท์มาด้วย มันอยู่ในรถ ไฟซาลองครักษ์ได้ยื่นจึงนำมาให้ เจเดนรับมาแล้วเดินแยกจากที่มงาน มากดรับสายพี่ชาย

“ท่านพี่ฮาริช”

“พี่จะบอกว่านนี้พี่คงไปช่วยตรวจความเรียบร้อยไม่ทัน ผากช่วยดูเรื่องอาหารการกินหน่อย พี่ติดประชุม”

“ได้ครับ ไม่มีปัญหา”

“ไหวหรือเปล่าเจเดน ถ้าไม่ไหวก็ให้คนของเราช่วยแทน” ความจริงระดับพวกเราจะนั่งๆ นอนๆ ไม่ต้องทำอะไรก็ได้ แต่เพราะพวกเรามีความรับผิดชอบ ต่อให้ใช้คนอื่นมันก็ไม่เท่าเราควบคุมดูแลด้วยตัวเอง

อีกอย่าง คำชื่นชมและความพอใจจากนักวิ่งเท่านั้นคือสิ่งที่พวกเราต้องการ

“ท่านพี่ไม่ต้องห่วง ผมไหว อีกอย่างทีมเซ็กซ์ของเราคนเยอะมากครับ จะต้องไม่มีคำว่างบพร่อง”

“โอเค ชอบใจ”

“หึๆ คนโสดไม่มีครอบครัว ไม่ต้องห่วงครับ” แ่นละ เขายังไม่มีเมียมีลูกจะต้องรีบกลับไปหาใคร แต่ท่านพี่ฮาริซนะเขาเข้าใจ นอกจากทำงานพี่ชายของเขายังเป็นพ่อม่ายลูกหนึ่ง เพราะหย่าร้างกับเมียไปเมื่อปีที่แล้ว ทำให้อีกฝ่ายเป็นทั้งพ่อและแม่ให้กับลูกน้อยในวัยสองขวบเศษ ถึงจะมีพี่เลี้ยงดีและเก่งแค่ไหน แต่ก็คงไม่เท่าพี่ชายของเขาดูแลเอาใจใส่

“น่าอิจฉาไอ้พวกไม่มีเมีย”

“ท่านพี่ก็หาเมียสิครับ”

“ฉันยังไม่อยากหาห่วงมาผูกคอ” จะว่าเซ็กซ์ก็ไม่เชิง เพียงแต่ฮาริซยังคิดว่าตัวเองไม่พร้อม

ประเทศเรามีเมียได้หลายคน แต่เขากับพี่ฮาริซมีนิสัยคล้ายๆ กัน คือคบเป็นคนๆ คบใครคบคนเดียว เพราะที่สุดแล้วเราเชื่อว่าการมีครอบครัวควรซื่อสัตย์ต่อกัน จริงอยู่ว่าตราใบโศกกำลังเลี้ยงดู ประเทศเราจะมีภรรยาที่คนก็ได้

แต่ผู้ชายที่เติบโตและเรียนประเทศตะวันตก เจตนาเห็นว่าการมีผัวเดียวเมียเดียวมันสุขใจยิ่งกว่า แม้ปัจจุบันเขาจะยังไม่พบเจอคนที่ใช่ก็ตาม ผู้หญิงเยอะแยะมากมายผ่านเข้ามาในชีวิต แต่คนที่อยากหยุดชีวิตอยากดูแลปกป้อง นอกจากแม่เขาก็ยังไม่เจอใครสะดุดตาสะดุดใจ

“ว่าไป”

“อยู่แบบนี้ก็ดีเหมือนกัน แค่หนึ่งงานก็ท่วมหัว”

“แต่ท่านพ่อคงไม่เห็นดีด้วย”

ซีคอาเหม็ดผู้ปกครองประเทศคือพ่อของพวกเรา ท่านพยายามหาผู้หญิงมากมายให้เลือกสรร แต่รัชทายาทนอกคอกอย่างเจเดนกลับหัวแข็งไม่ยอมทำตาม จนท่านคร้านจะเหนื่อยใจ แล้วตอนนี้ท่านก็คงจะอยากหาผู้หญิงให้พี่ฮาริซเหมือนกัน เพียงแต่รายนั้นเอาแต่บังงานนอกจากแบ่งเวลาให้งานก็ยอมแบ่งเวลาให้แค่ลูก

“ท่านพ่อเคยบังคับเรื่องนี้ได้หรือไง”

ก็คงมีแต่ท่านพ่อกับพี่คนโตที่มีฮาเริ่มเป็นของตัวเอง เจเดนกับฮาริซไม่มีฮาเริ่ม การปกครองผู้หญิงอาจไม่ใช่เรื่องยาก แต่ความอิจฉาริษยาของผู้หญิงนั้นเป็นเรื่องห้ามไม่ได้ ก็สู้ไม่มีเสียดีกว่า ส่วนเรื่องความต้องการทางธรรมชาติไม่ยากหรอก เขานิยมเรียกนางแบบจากต่างประเทศมาบำบัดมากกว่าจะรุ่นวายกับผู้หญิงในประเทศตัวเอง

“นั่นสิ แค่เรื่องตัวเองท่านก็คงรุ่นวายพอแล้ว”

ไม่อาจปฏิเสธการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่น แม่ควบคุมได้ แต่บางเรื่องมันก็ทวนใจน่ารำคาญ เจเดนไม่แปลกใจว่าทำไมแม่จึงเลือกออกมาอยู่วังเล็กๆ ซึ่งก็เป็นวังที่เขาเติบโตมา ตั้งไม่ห่างจากวังใหญ่ของพ่อมากนัก แม่บอกว่าความกว้างของวังไม่มีความหมายหากใจไม่เป็นสุข ตอนที่แม่ของเขามีความสุขดีกับการเปิดร้านเสื้อผ้า ซึ่งแม่เป็นเจ้าของแบรนด์เอง ถึงมีเงินเดือนประจำในฐานะภรรยาคนที่สาม ก็น่าดีนี่ก็ไม่หมด แต่แม่ก็ยังชอบที่จะหาอะไรทำไมให้ว่าง

“ฝากด้วย คงเจอกันวันแข่งเลย”

“ครับ ผมจัดการเอง”

“ลำบากนายหน่อยนะ”

“คนโสดสบายมากครับ” เจเดนยิ้มในหน้า ก่อนกดวางสายเดินกลับมาที่เดิม เขาทดสอบระยะทางทั้งหมด รวมถึงป้ายบอกทางต่างๆ ที่ระบุไว้ชัดเจน ในทุกปีขนาดที่เราปักป้ายเขียนไว้ชัดเจน และย้ำถึงกติกากับผู้เข้าร่วมแล้ว ก็ยังมีคนวิ่งหลงเส้นทาง ดีว่าเรามีชิปให้กับ

นักวิ่งทุกคนจึงทำให้ตามตัวง่าย

“ทุกจุดเรียบร้อยแล้วครับ”

“อิม หวังว่างานนี้จะไม่มีคนหลง”

“ไม่แน่นอนครับ คนที่หลงมักเป็นนักวิ่งหน้าใหม่เมื่อสมัครเล่น”
ไฟซาลเอ่ยยิ้มๆ เจเดินเห็นด้วย ถ้าไม่จำกัดนักวิ่งเชื่อเถอะว่าเกิน
หนึ่งหมื่นแน่ๆ

มือหนาสอดสองนิ้วเข้าปากแล้วเป่าออกมาเสียงดัง ครู่เดียว
นกเหยี่ยวสีน้ำตาลคู่วิ่งลงเสียงร้องดังก้องกังวานบินโฉบมาเกาะแขน
ข้างที่สวมปลอกหนังอย่างดี บุรุษแดนทรายการเลี้ยงสัตว์คู่วิ่งเป็นเรื่อง
ปกติ พวกเรามากชอบเลี้ยงสัตว์แปลกๆ และโดยการทำให้สัตว์ดุร้าย
เหล่านั่นกลายเป็นสัตว์เลี้ยงๆ ซึ่งมันบ่งบอกถึงพลังอำนาจอันพิงมี ขนาด
นักล่ายังยอมสยบ

“โง่ ไปล่าเหยื่อถึงไหนล่ะ”

เจเดินชอบทะเลทรายก็ตรงนี้ ตรงที่มันกว้างสุดลูกหูลูกตาและ
พร้อมเปลี่ยนทิศทางไปตามกระแสลมที่โหมพัด รวมถึงการได้ฝึก
สัตว์เลี้ยงของตัวเอง เขาเลี้ยงนกเหยี่ยวกับเสือขาวลายดำ เป็นลูกเสือ
ที่แบ่งกับพี่ฮาริช ตอนแม่มันตกลูกสามตัว แต่แม่มันตายไปแล้ว
ลูกก็รอดแค่สองตัว

“ไฟซาล”

“ครับ”

“ได้พาเจ้าไวต์ไปวิ่งบ้างหรือเปล่า”

“ผมสั่งคนเลี้ยงแล้วครับ”

“ฉันม่แต่งงานยุ่งไม่ได้เข้าวังเลย” ตลอดสองลัปดาห์มานี้เจ้าไวต์
มันจะเหงาหรือเปล่านั้นสิ สงสัยเย็นนี้ต้องกลับไปหามันสักหน่อย
มันไม่มีปีกบินตามเหมือนเจ้าแบล็ก และใช่ นกเหยี่ยวของเขาชื่อ
เจ้าแบล็ก ส่วนเสือขาวตั้งชื่อง่ายๆ ว่าไวต์ ชาวเหมือนตัวมันนั่นแหละ

“เย็นนี้กลับวังใหม่ครับ ท่านหญิงทรงถามถึง”

“ท่านแม่ก็ถามถึงบ่อย” เพราะแม่มีเขาเป็นลูกคนเดียว ท่านรักและเป็นห่วง แม้ว่าเขาจะโตจนอายุสามสิบท่านก็ยังห่วงเหมือนเดิม

“ท่านหญิงคงเหงา นะครับ”

“ไฟซาล แกนี่นะ มันแสนรู้ไปหมดทุกเรื่อง” แต่มันอ้าปากเจเดน ก็มองเห็นไปถึงลิ้นไก่ ไม่เข้าใจว่ากะอีแค่เขาโสด ทำไมทุกคนต้องเดือดร้อน และแม่คงอยากเจอเขาเพื่อให้เขาดูตัวกับใครสักคนที่ท่านหวังว่าจะถูกตาต้องใจเขา ซึ่งที่ผ่านมาเจเดนบ้ายเบี่ยงมาตลอด หรือไปเจอบ้างก็แค่มารยาท เขาไม่เคยสานต่อ

จะว่าไปเรื่องความชอบ มีคนเดียวที่แวบผ่านมาในสมองของเขา แต่ตอนนั้นเธอแต่งงานมีลูกไปแล้ว ไบหน้าหวานของเกลือ ดวงตากลมโต คูนั่นน่ารักน่ามอง เธอเป็นผู้หญิงเรียบร้อย ง่ายๆ มองไม่เคยเบื่อ เจเดนปรารถนาผู้หญิงแบบนั้น ผู้หญิงที่อยู่ด้วยแล้วรู้สึกสบายใจ

รอยยิ้มของท่านซิคทำเอาไฟซาลต้องกระแอมกระไอ ทำงานด้วยกันมานาน คนที่จะทำให้ท่านซิคผู้สุขุมเยือกเย็นยิ้มได้มีไม่กี่คนหรอก

“อะไรติดคอละไฟซาล”

“ท่านซิคมากกว่าครับ ยิ้มอะไร”

“เรื่องของนั้นใหม่”

“หวังว่าคงไม่ได้นึกถึงสาวไทยคนนั้น”

“หึ อยากรู้ให้มาก” ว่าแล้วก็ชูแขนขึ้น ให้หนักเหยี่ยวบินขึ้นฟ้าแล้วเดินกลับไปที่รถ แดดเริ่มอ่อนแสงลงแล้ว ควรกลับสักที พงุ่นนี้เดี่ยวให้คนมาตรวจความเรียบร้อย

“ท่านซิคเคยปิดผมมิดเธอครับ” ไฟซาลหัวเราะเบาๆ เขากับท่านซิคเหมือนเพื่อนเหมือนพี่ รู้ใจเพราะเติบโตมาด้วยกัน ไว้ใจซึ่งกันและกัน เขาจะเป็นเกราะกำบังไม่ให้ใครมาทำร้ายท่านซิคเป็นอันขาด บุญคุณล้นหัวจากท่านหญิงที่มอบให้ครอบครัวเขามากมายมหาศาล

ไฟชาลรู้ใจเขาไปหมด ถ้ามันเป็นผู้หญิงมันคงได้เป็นเมียเขาแน่ๆ
ไม่รู้ว่าอีกเมื่อไรผู้หญิงที่เราคิดว่าใช่จะผ่านเข้ามาในชีวิต เพราะมัน
ไม่ง่ายเลยที่เราจะเจอคนถูกชะตา โลกใบนี้มีคนมากมาย แต่ไม่ใช่ทุกคน
ที่จะทำให้เราหยุด

“เกลือ...เธอคือของคนอื่น”

เจเดนยิ้มให้ตัวเอง บ้าบอจริง จู๋ๆ ก็นึกถึงเมียชาวบ้าน คนอื่น
รู้เข้าคงได้อาย ที่ซึ่งครีซทายาทแบบเขาขาดแคลนคนในใจจนต้อง
นั่งมโนภาพถึงเมียคนอื่น

เพื่อนสาวตัวดีพาวนิตามาหยุดยังร้านอาหารไทยชื่อดัง ร้านนี้
คนแน่นชนิด แต่เพื่อนบอกว่าโทร.มาจองโต๊ะไว้แล้ว ถ้าไม่โทร.จอง
อย่าเสีงมาเพราะคนเยอะมาก นักท่องเที่ยวฝรั่งต่างชาติก็ชอบ เพราะ
รสชาติอาหารไทยจัดจ้านมีหลากหลายเมนู แต่ละจานดีเป็นเงินไทย
แล้วแพงพอตัว ราคาสี่ร้อยอัปนะ แต่ส่วนใหญ่จะกินตลอด

“คนเยอะมาก”

สิตาหันมาบอก ผากระถึยบร้อยก็เดินเคียงข้างกันเข้าไปในร้าน
มีป้ายอาหารไทยตัวใหญ่ยักษ์ แล้วเธอไม่รีรออะไรทั้งนั้น พอนั่งบนโซฟา
เรียบริ้อยก็จัดเมนูหน้าๆ เลยจ้า ต้มยำทะเลน้ำข้น ยำรวมมิตร และ
ขาดไม่ได้เลยผัดกะเพราไก่ ไครๆ ก็บอกว่ามันเป็นเมนูสิ้นคิด ยอมรับ
ว่าจริง แต่สำหรับใครที่เดินทางต่างประเทศบ่อยๆ จะรู้ว่า อาหารฝรั่งเศส
ระดับมิชลินสตาร์ยังสู้ข้าวผัดกะเพรากับต้มยำแบบไทยๆ ไม่ได้เลย

ของมันต้องกิน ต้องจัดหนัก เพราะฝรั่งนี้จะต้องกินแต่อาหาร
เน้นโปรตีนเพื่อเตรียมลงวิ่ง ฉะนั้นเย็นนี้ขอสักหน่อยเถอะ วุ่นเส้น
สนุกกับการสั่งอาหารมาก

“ห้ออย่างแล้วยะคุณเพื่อน”

“โทษที”

“ตะกอละเหมือนไม่เคยกินไปได้ยายวุ้น เป็นเอามาก”

“ต้องกินสะสมพลังงานหรรอก เวลาวิ่งต้องใช้พลังงานเยอะ”

คนเห็นแก็กกันแก็กตัวไปข้างๆ คูๆ แต่รวมๆ มันก็มีส่วนนั้นแหละ ฟรุ้งนี้
จะกินรสจัดไม่ได้ อาจทำให้กระเพาะอาหารรวน

“รอ หิวมาก”

ระหว่างรอสายต่านักสำรวจของวุ้นเส้นก็กวาดมองไปรอบๆ ลูกค้า
ส่วนใหญ่เป็นฝรั่ง และคนไทย ส่วนคนอาหรับก็มีบ้าง อ้อ โต๊ะที่เอียงๆ
กับเราคนที่นั่งหล่อมกเลย คือเหมือนอาหรับผสมตะวันตก อะไร
ทำนองนั้น เขาหล่อออว่าจนเรอดมองไม่ได้ หล่อทะเลลูพุดานเลยนะเนี่ย

“มองไรวุ้น”

“เอิ่ม...”

“อา...ให้ตาย ฉันทึกว่าแก็ไรหัวใจ มองหนุ่มนี่เอง แต่เอ๊ะ นั้น
ซิคเจเดนนี่นา คุณพระ ได้เจอตัวจริงแบบตัวเป็นๆ เลยนะเนี่ย” ลิตา
ยกมือกุมระหว่างอกประหนึ่งเจอเจ้าชายก็ไม่ปาน แต่ถ้าเทียบเขาเป็น
เจ้าชายก็ให้อยู่นะ เขาหล่อมก โดยเฉพาะการทำสายต่านิ่งๆ ก่อน
ฝายนั้นจะเหลือบมาทางเธอ คนถูกจับได้รีบหันหน้าไปทางอื่นทันที
ประมาณว่าไม่รู้ไม่ชี้

“หันมาลิตา”

“มองคนหล่อผิตตรงไหน”

“อย่าไปจ้องมาก เขาเปล่งลำแสงอำมหิตมาแล้วเห็นไหมเล่า”
วุ้นเส้นไม่ได้กล่าวเกินจริง พอชำเลืองตาไปมอง อีกฝ่ายก็จ้องเขม็ง
จ้องจริงๆ นะ ถ้าจะมองแรงขนาดนี้อามีตมาไล่พันกันเลยเออะ สาวเจ้า
ประชดประชันในใจ

“ท่านซิคชอบทำหน้าที่แบบนี้อยู่แล้ว หน้าเดียว” ลิตาเอ่ยยิ้มๆ
คนทั้งประเทศรู้ดี ว่าซิคเจเดนเป็นคนสุขุมแลดูดุกร้าวจนน่ากลัว

ในบรรดาพี่น้อง ซิคเจเดนน่ากลัวสุดแล้วมั้ง แต่ก็มีคนบอกนะว่า ถ้าใครทำให้ท่านซิคยืมได้แสดงว่าคนนั้นสุดยอด เพราะคนส่วนใหญ่ที่ได้เห็นอย่างมากที่สุดก็ทรงยิ้มบางๆ ยิ้มอ่อนๆ ตามมารยาท

“อาหารมาแล้ว ไม่อยากสนใจ กินดีกว่า” คนหิวอยู่แล้วเอ่ยขึ้น ไม่สนใจคนดังระดับประเทศที่เพื่อนมองด้วยสายตาชื่นชม

“เพื่อนฉันเห็นแก่กินที่สุด”

“แน่นอน เรื่องกินทำให้พินทุง”

กึ่งตัวใหญ่ลอยอยู่ในซามตั้มย่านน้ำขึ้น เห็นแล้วน้ำลายหก มือบางใช้ช้อนตักกึ่งตัวหนึ่งใส่ปากแล้วเคี้ยวๆ มันอร่อยจริงๆ นะ ร้อนๆ ปนเผ็ดนิดๆ กลมกล่อมสุดๆ สีหน้าของวุ้นเส้นแลดูมีความสุขจนลิตา หลุดหัวเราะออกมา

“หิวขนาดนั้นเลย”

“ยอมรับ กินข้างได้ทั้งตัวแล้วเนี่ย”

“ค่อยๆ กิน ฉันไม่แย่งหรอก” ลิตาค่อนข้างชินกับอาหารพื้นเมืองของชาวอาหรับแล้ว เพราะอยู่มานาน ส่วนอาหารไทยก็ทานๆ มาฝากห้องไว้ร้านนี้ เอาแค่พอแก้คิดถึงอาหารไทย

“มา ฉันตักกึ่งให้แก”

วุ้นเส้นบอกเพื่อน ตัวเองสวามิภักดิ์ไปสามตัวแล้วควรจะตักให้เพื่อนบ้าง จังหวะตักกึ่งในช้อนพนักงานคนหนึ่งเดินชนข้อศอกของเธอ เจ้ากึ่งตัวอวบมันก็เลยแปรสภาพเป็นกึ่งบินลอยละลิวไปไกล จะไม่น่าตกใจเลยถ้ามันไม่เหมือนว่ากึ่งถูกล็อกเป้าหมาย ประหนึ่งชีพินาถูกล็อกเป้า มันช่างพอเหมาะพอเจาะ

สวรรค์ส่งหรือนรกสาป! ใครก็ได้บอกวุ้นเส้นที่เถอะ

“ไม่นะ เจ้ากึ่งอวบของฉาน...”

สาวเจ้าตะโกนออกมา ทั้งเสียดายกึ่งและรู้สึกถึงรังสีอำมหิตจากคนตัวใหญ่ เพราะกึ่งอวบนำกินดันตกลงบนตักของเขาพอดี คนทั้งร้าน

ถึงกับเหวอ โดยเฉพาะพนักงานที่หน้าซีดลง การ์ดที่ยืนข้างๆ โต๊ะลุกขึ้น
ไม่สิ ไม่น่าใช้การ์ด องค์กรฯหรือเปล่าที่เขาชอบเรียกกันในรั้วในวัง
วุ่นเส้นคิดอย่างพว่เลือน

ส่วนเพื่อนสนิทของเธอพูดอะไรไม่ออก นิ่งนิ่งอ้าปากค้างพะงาบๆ
กลิ่นน้ำลายลงคอ หันไปจ้องยังชายหนุ่มผู้โชคร้าย เขาคือซีคเจเดน
สุดหล่อที่เพื่อนปลื้ม สีหน้าของสิตาซีคหดเหลือสองนิ้วก่อนหันมาทาง
เพื่อนแล้วหลับตาลง รวากับจะปลงหรือสวดมนต์ให้เธอแคล้วคลาด
ปลอดภัยอะไรทำนองนั้น

ไฉนเท่าความคิด คนมีความผิดลูกพรวดรวดเร็วเวลาเข้าหา คว่า
ผ้าในมือพนักงานกำลังจะเข้าไปเช็ด แต่วุ่นเส้นตัดหน้าเอาไปเช็ดให้ก่อน
จะโดนสั่งประหารหรือเปล่าไม่รู้ ไซ้...วันแรกก็มีเรื่องเลย อนาคตแท้
ชีวิตวุ่นเส้น วุ่นเส้นเหนียวนุ่มหนึบกำลังจะกลายเป็นวุ่นเส้นกรอบหัก
แล้วละ

“ขอโทษค่ะ ขอโทษค่ะ ขอโทษ...” และอีกหลายๆ คำขอโทษ
ขอโทษจากสาวซุ่มซำม บ้าจริง ความแรงอะไรมันจะเยอะขนาดนั้น
กุ่มมันติดสปริงหรือไง ถึงลอยละลิวเลือกที่ตกได้ดีแท้

“หยุด”

ไม่พูดเปล่า มือหนาที่สวมนาฬิกาเบรนต์ดั่งยังจับมือบาง ดวงตา
ของเจเดนนิ่งมาก นิ่งเสียจนทำให้คนไม่กลัวใครอย่างวุ่นเส้นต้อง
กลิ่นน้ำลายดั่งเอือก ณ จุดนี้ไม่กล้าหันมองรอบกาย กลัวที่ทีมงานของ
อิตาซีคหน้าหนึ่งจะลากเข้าไปลานประหารนะสิ

ไม่นะ ชีวิตของวุ่นเส้นต้องไม่เป็นแบบนี้สิ

“ขอโทษจริงๆ เพคะท่านซีค” เอวาะ อ่อนน้อมเข้าไว้ พูดให้เพราะ
เท่าที่สมองจะนึกคำภาษาอังกฤษออก เงยหน้าสบตากับท่านซีคอีกครั่ง

“ซุ่มซำม”

จ้า...ต่ำมาเลย จะด่าอะไรวุ่นเส้นคนนี้ก็ได้อตามสบาย ขออย่างเดียว

อย่าฆ่าแกงกันก็พอ ยังไม่ได้วิ่งมาราธอนเลย ยังตายไม่ได้

“ขออภัยเพคะท่านซีค”

มีความก้มหน้าขอโทษ ขยับมือจะเด็ดต่อ แต่ท่านซีคจับแขนของเธอตันออก กุ้งตัวนั้นมันช่างเหมาะเหม็ง ว่าแต่ว่า...เจ้ากุ้งอวบทำไมต้องนอนนิ่งตรงเป้าพอดีเลยเล่า จะหยิบออกก็ไม่กล้า ตอนใช้ผ้าปิดเธอก็แค่ปิดตรงน้ำที่มันกระเซ็นรอบๆ ตรงบริเวณขาเท่านั้น

“หยิบกุ้งออก”

“ฮะ! อะไรนะคะ” งงดิ ทำไมท่านซีคไม่หยิบเอง เกิดนิ้วเล็กๆ จกผิดไปโดนกุ้งมังกรของท่านซีคเข้าจะว่าอย่างไร ไม่นะ ไม่อยากแตะต้องห่อหมกกุ้งมังกร!

“หุ่ไม่ดี?”

“ปะ เปล่าเพคะ” เสียงเบาอ้อมอ้อม ไม่อยากมองรอบกายเลยว่าตอนนี้บรรยากาศมันเป็นอย่างไร สภาวะเดดแอร์ปกคลุมกะทันหันไม่รู้ลิตาเพื่อนรักยังมีชีวิตอยู่ไหม พนักงานร้านก็ไม่กล้าเข้ามา ทุกคนหน้าซีด คงเพราะอีกฝ่ายคือคนดังของประเทศ

“หยิบกุ้งออก” เจเดนย้ำประโยคเดิม มองนิ่งไม่หันหน้าไปทางอื่นและใช่ ความนิ่งของเขาทำให้คนรอบกายกลัวเสมอ บางคนยังบอกหากเขาไม่ใช่ซีค เขาคงเป็นมาเฟีย ยอมรับไม่เถียง แต่ความมั่นใจที่รู้สึกของเจเดนตอนนี้ใครจะรู้

ซีคหนุ่มกำลังรู้สึกสนุกกับการได้แก้มผู้หญิงตัวเล็กๆ ตรงหน้าตอนถูกเธอจ้องมองเขารู้สึกแปลกใจที่เธอล้ำมองแบบตาไม่กะพริบคงเพราะเจ้าตัวไม่รู้ว่าเขาคือใคร เจเดนไม่ใช่คนเรื่องมากเจ้ายศเจ้าอย่างตำแหน่งซีคเป็นเพียงเครื่องประดับยศบรรดาศักดิ์จอมปลอมแต่คนในประเทศล้วนคิดไปเองจึงเกรงอกเกรงใจ อย่างเช่นตอนนี้ลิไม่มีใครกล้าขยับเลย ส่วนไฟซาลนะ หมอนี่มันแก้มลั้ง เขารู้ มันคงอยากรู้ว่ายายคนชุ่มซำจะทำอะไร

“ยะ หยิบเลยเหรอเพคะ”

“ตามนั้น” ตอบสั้นๆ ด้วยน้ำเสียงเย็นยะเยือก ทำเอาทุกคน
ในร้านแทบไม่กล้าหายใจ ไม่อยากมองไม่ยากจับจ้อง แต่ก็แอบลุ้นว่า
สาวน้อยร่างเล็กจะหาทางออกอย่างไร ท่านช็อคจะเอาเรื่องหรือเปล่า

เพื่อนร่วมธุรกิจต่างชื่นชม แต่ก็ติดคิดพิที่ว่าเขาโหดนั้นก็ไม่น้อยหน้า
ความจริงเป็นอย่างไรมีใครรู้ แต่เจเดนไม่เคยคิดแก้ข่าว เขาเฉยๆ
กับการเป็นข่าว เพราะสิ่งที่ชายหนุ่มชอบคือการลงมือทำมากกว่าการใช้
ปากทำ

“เร็วสิ”

“เพคะๆ หยิบกั๊งเดี๋ยวนี้แล้ว”

ไม่สนใจอะไรทั้งนั้น วนิดาหลับหูหลับตาหยิบกั๊งตัวนั้นออก
แม่เจ้า ลุ้นยิ่งกว่าหวยอีกเถอะ หยิบออกมาวางบนทิชชู แล้วจัดการ
เช็ดตรงนั้นของท่านช็อค

ย่ำว่าตรงนั้น เอ่อ...ก็ตรงท่อหมกกั๊งมั่งกรนั้นแหละ เช็ดไป
หน้าแดงไป คือมันเขิน ทำไมท่านช็อคไม่เขินบ้างเล่า เอาแต่ทำหน้าที่
ระนาบเด็ยมองเธอไม่ว่างตา

“หยุด จะเช็ดให้เลขขึ้นหรือไง”

“ขอโทษเพคะ”

“ไปได้แล้ว”

“พะ เพคะ” รีบหันหลังกลับมานั่งโต๊ะอย่างไร อารมณ์ความหิว
ก่อนหน้าหายเป็นปลิดทิ้ง ลักพักเธอก็เห็นคนของท่านช็อครับถุงมาจาก
พนักงาน น่าจะเป็นการสั่งอาหารกลับไปรับประทานที่วัง อ้อย ทำไม
เรื่องชายหน้าต้องมาเกิดกับวันสิ้นด้วย

“กินต่อสิ”

“มีปากแล้วไงยายสิตา”

“อืม ก็พวกท่านช็อคออกไปหมดแล้ว ค่อยหายใจทั่วท้องหน่อย

ฉันนึกว่าแกจะโดนสิ่งจำคุกซะละ” ยายเพื่อนบ้า พุดให้กลัวใช้ใหม่
ถามจริง

“งูเหรอ”

“ท่านซีคเจเดนเนี่ย เป็นองครักษ์ทายาทลำดับที่สาม นอกจากขึ้นชื่อ
เรื่องความหล่อ ความนิ่ง เขายังแลดูน่ากลัวด้วยนะ มีข่าวโคมลอยว่า
ท่านซีคเป็นพวกเอ่อ...” ลิตาขยับเข้ามาใกล้เพื่อป้องปาก ความจริง
วุ่นสั้นไม่เข้าใจเพื่อนเลยจะป้องปากทำไม อยากรู้ก็คุยภาษาไทย ไม่มีใคร
ฟังออกหรอก แต่เอาน่า ขยับหูไปใกล้ๆ เพื่อความสบายใจของเพื่อน

“ยังงี ต่อสิ”

“เป็นพวกซาติสม์สิเกะ หมายถึงเรื่องบนเตียงนะ สาวๆ รับกัน
ไม่ค่อยไหว เจ้าตัวถึงไม่มีเมียไง” คำพูดของเพื่อนทำเอาวุ่นสั้นถึงบางอ้อ
บางที่เข้าใจแล้วว่าหล่ออย่างเดียวไม่พอ ต้องเป็นคนดีด้วย แต่เธอ
ก็ไม่กล้าฟันธงตัดสิน การพูดคุยไม่กี่ประโยคเอามาตัดสินว่าดีหรือเลว
ไม่ได้ เพราะไม่ได้สัมผัสเนื้อแท้

“อ้าว รู้แบบนี้ทำไมแกยังเคลิ้มกับความหล่อ”

“ก็ซีคเจเดนหล่อจริงๆ ไหมล่ะ หรือแกจะปฏิเสธซะยายวุ่น”

“เออ...ก็หล่อจริงอะไรจริงแหละ ไม่เถียง” ตอนเข้าใกล้ ยอมรับ
เลยว่าใจสั้นไปหมด แถมกลิ่นน้ำหอมก็หอมน่าหลงใหล

รูก! ลาม

ระหว่างนั่งมาในรถสิตาก็สวดเพื่อนยับ บ่นเรื่องความซุ่มซ่าม และแรงถีกแรงควายที่เจ้าตัวมีนั่นแหละ ถ้าเป็นผู้หญิงอื่นกึ่งคงไม่กระเด็นไกลขนาดนั้น แต่เพราะเพื่อนเธอพลั้งเยอะเกิน โดนกระแทก ซ้อนมันก็เลยตัวดำทำให้กึ่งลอยไปหาท่านซีคอย่างทีเห็น ทำเอาเสียบกริบ กันทั้งร้าน นี่ยังจำเหตุการณ์ได้ติดตาและคงจะจำไปจนวันตาย

“พอเลยเลิกบ่น”

“เพราะไคร”

“ยายพนักงานนั่นผิด แล้วท่านซีคก็ไม่ได้ว่าอะไรสักหน่อย” พยายามมองในแง่ดี เพราะจนถึงตอนนี้เธอก็ยังรู้สึกหวนๆ กับท่าทาง นิ่งๆ จนตุน่ากลัว แอบคิดว่าถ้าเขายิ้มหรือยิ้มปากลักนิด วุ่นเส้นคนนี่ คงจะยิ้มตอบและไม่รู้สึกอยู่ใกล้คนเผด็จการ

ความหล่อกับนิสัยส่วนตัวมันคนละเรื่องต้องแยกจากกัน อันนี้พอเข้าใจ แต่เธอไม่ได้ถูกลากไปโบยหรือเสี้ยนตืออะไรสักหน่อย เหมือนว่า

พอได้ของกินตามสั่งเรียบร้อย ท่านซิคก็ออกไปพร้อมกับองครักษ์ ส่วนทหารด้านนอกก็ไม่ได้เข้ามาแต่อย่างใด

“แกไม่เข้าใจ”

“ยังง้อะลิตา”

“คือแกเข้าใจใหม่ว่าท่านซิคเป็นเชื้อพระวงศ์”

“อาฮะ แล้วไงต่อ”

“เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น หากแกโดนข้อหาประทุษร้ายขึ้นมา อย่าหวังเลยจะได้กลับเมืองไทย ท่านซิคเป็นลูกของผู้นำประเทศ การปองร้ายเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้” ลิตายังเล่าอย่างหัวนเกรง แต่คนที่กำลังถูกกล่าวหาว่าปองร้ายอยากจะร้องไห้หนักมาก คืออง เข้าใจใหม่ว่า...

“คนอย่างฉันนี่นะ ยายวุ่นเส้นนี้เหอะจะกระทำการประทุษร้ายท่านซิคด้วยกึ่ง กึ่งเนี่ยนะแก” ให้ตายเหอะ ถ้าใครมันตั้งข้อหาแบบนี้นะ ขอคัดค้านหัวชนฝา

“รู้ แต่แกเข้าใจใหม่ คนมีอำนาจสามารถเปลี่ยนขาให้เป็นดำได้ เกิดท่านซิคโมโหขึ้นมามันจะยุ่ง แต่ก็ถือว่รอดตัวไปที่ท่านซิคไม่เอาเรื่อง”

“อ๊ย คุณเพื่อนมโนเกินไปแล้วเถอะ พนักงานเดินมาชนคอฉัน ช้อนมันก็ตวัดแล้วกึ่งในช้อนมันก็เลยทรยศด้วยการเจอแรงเหวี่ยงของโลกไปลงกลางเป้าของท่านซิค เรื่องมีแค่นี้เลยแก อย่ามาประทุษรังประทุษร้ายบ้างขอมาก” เรื่องไรจะยอมรับ ถ้าผิดก็ต้องผิดทั้งสองคน

“ก็ดีแล้วที่เรื่องไม่เยอะ”

“ถ้าถูกหาเรื่องนะฉันสู้ตาย”

“เหมือนเดิมตลอดนะเธอ”

“ลิตาก็รู้ว่าคนอย่างวุ่นเส้นไม่เคยยอมใคร” ถ้าตัวเองไม่ผิดก็ไม่มีทางยอมหรือก ไปเปิดคลังวงจรมืดดูยังได้เลยว่าเธอไม่ได้ตั้งใจ

“เก่งตลอด”

“ว่าแต่ นี่ยังคาใจมาก ทำไมเธอบอกว่าท่านซิคโหด”

“ก็เล่ากันมาปากต่อปากนั่นแหละ แต่ข้อเท็จจริงยังไงไม่รู้หรือ”
คนฟังได้แต่ส่ายหน้า ไข่ปากต่อปากนี้ลากันลงนรกมานักต่อนักแล้ว
“ก็แค่ข่าวลือ”

“แต่ถ้าไม่มีมูลคนจะพูดถึงเธอ” ไบหน้าหวานครุ่นคิด พยักหน้า
เบาๆ แต่ช่างทำหน้าซีดเหอะ ไม่เกี่ยวกับสักหน่อย จะดีหรือเลวก็ไม่เกี่ยวกับ
ชาตินี้วันเส้นกับท่านซีดคงไม่ใช่คร้ายมาเจอกันอีกหรือ คนหน้าหนึ่ง
แบบนี้มันตายกว่าอีกฝ่ายคิดอะไรอยู่ แลดูน่ากลัว

พอถึงห้องก็ทิ้งตัวลงนอน พรุ่งนี้เธอจะไม่ออกไปไหน จะสั่งสตั๊ก
มากินเพื่อสะสมพลังงาน มะรินวิ่งแต่เช้า ไม่เข้าอันดับแรกๆ ก็ขอเข้า
ลำดับกลางๆ แต่ถ้าเข้าลำดับสิบถึงห้าสิบก็ได้รางวัลเหมือนกัน ที่มา
รายการนี้นอกจากเจอเพื่อนก็หวังรางวัลนี้แหละ

“ฉันกลับก่อนนะ”

“เจอกันมะริน”

“โอเค”

“ขั้บรดีๆ นะ”

“อืม” พลิตตาออกจากห้อง วนิดาก็ลี้บบนเตียงนอนหอมๆ
มองผลไม้ในจาน มีผลไม้และกล้วย โรงแรมนี้แพงนิดหน่อยเพราะ
ใกล้สถานที่จัดงาน ใกล้จุดสตาร์ตเป็นโรงแรมห้าดาว แต่พอจองพร้อม
ตัวเครื่องบินจึงถูกลงมาหน่อย เลือกจองแบบแพ็คเกจราคาจะไม่แพง

“ว่าแต่ โท.หาแม่ดีกว่า”

ต่อสายไปหลายรอบทางบ้านก็ไม่รับ หรือว่าหลับกันไปแล้ว
ปากอ้อมมู่ทุ่ลงเพราะเวลาต่างกัน ถอนหายใจเฮือกใหญ่ แล้วก็มิสสาย
เข้ามา เธอยิ้มกว้าง

“หวัดดีค่ะแม่”

“โง่ลูก ถึงที่หมายปลอดภัยดีไหม” ไม่อยากจะมีแม่หอยหอยสังข์
หรือก ลัวแม่จะเป็นห่วง อย่างไรก็ตามเธอก็เป็นผู้หญิง ไม่เล่าดีกว่า

“คะ ปลอดภัยดีไม่มีเรื่องอะไร มะรินถึงจะวิ่ง”

“ไปแค่เจ็ดวันใช่ไหมลูก”

“ใช่คะ เจลลิตาแล้วคะ ลิตาทำตัวเป็นไกด์ที่ดี” ข้างฝ่ายคนเป็นแม่ได้ฟังแบบนี้ก็สบายใจ ต่อให้ลูกโตแค่ไหนก็ยังมองเป็นเด็กวันยังค่ำ

“ปะป๊าละคะ”

“นอนแล้วลูก วันนี้คงเหนื่อย ไปดูโรงงานกับตาใหญ่มา”

“อ้อ คะ บอกปะป๊าด้วยนะคะว่าวันคิดถึง” บางทีการมีครอบครัวก็ไม่จำเป็นหรอกว่าใหม่ อย่างไรก็ตามเธอก็มีพ่อแม่มีพี่ๆ อยู่เป็นเพื่อน เพราะแบบนี้ถึงไม่เคยสนใจมีแฟน

แต่ป้ากับม៉าก็ชอบเอาลูกเพื่อนมาคุยให้ฟัง ว่าคนนั้นคนนี่แต่งงานแล้ว อยากให้เธอแต่งงาน จะได้มีหลานให้อุ้ม เอาตรงๆ บรรดาพี่ชายยังไม่ลงจากคานสักคน แล้วทำไมเธอต้องอยากลงจากคานด้วย อยากมีหลานก็ให้พี่ชายสองคนแต่งงานมีลูกให้สิ คนอย่างวันเส้นไม่ยอมถูกจับคลุมถุงชนหรอก

“ม៉าก็คิดถึงวัน ว่าแต่...หนูลิตามีแฟนหรือยังล่ะลูก”

“ยังเลยคะ โสดครีอกัน”

“เฮ้อ เด็กๆ พวกนี้นี่น่า ทำไมไม่มีแฟนก็ไม่รู้” คือตอนนี้ที่โสดก็มีแค่เธอกับลิตาสองคนหรอก เพื่อนคนอื่นมีแฟนหมดแล้วเพียงแต่ยังไม่ได้แต่งงาน บางคนกำลังสร้างฐานะให้มั่นคง ผู้หญิงยุคใหม่ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาผู้ชายอย่างเดียว การยื่นด้วยตัวเองมันเป็นเรื่องที่น่ายกย่องใจสุดแล้ว

“อย่าบอกนะว่าม៉าคิดจะให้วันไปเป็นคู่ดูตัวกับใครอีก” บอกเลยอย่างไรก็ไม่ยอมเด็ดขาด

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก ม้าเคยบังคับวันได้หรือไง” เรื่องความดีคือวันเส้นดีที่สุดในจำนวนพี่น้องทั้งหมดสามคน

ม៉ากับป้าคงอยากบังคับแต่ทำไม่ได้ต่างหาก จึงต้องปล่อยเลย

ตามเลย ทว่ายิ่งนานวันอายุมากขึ้นทั้งคู่ก็เพียรพยายามจะสรรหา
หนุ่มหล่อมาให้ทำความรู้จัก แต่ส่วนใหญ่ก็พวกอาตี๋หนุ่มแน่น
ไอ้พวกเหี้ยมขี้ไก่ไม่ฝ่อ เห็นแล้วไม่น่าเอามาทำพันธุ์สักคน

“ม๊ากี้ วุ่นไม่ชอบนี่”

“ที่โน่นดึกโหมลูก”

“ยังคะ ยังไม่ค่ำเลย”

“อาบน้ำนอนพักผ่อนนะลูก แม่ก็จะเข้านอนแล้ว” เสียงเมเปิดปาก
ทวาดั่งเข้ามาในมือถือ สาวเจ้าจึงคิดว่าควรวางสายได้แล้ว แม่จะได้
พักผ่อน

“ฝันดีคะ วันรักหม่าม้นะคะ” กรอกเสียงหวานอย่างออกด้ออัน

“รักวุ่นเหมือนกันจ๊ะ”

แค่นี้คืนนี้ก็ฝันดีแล้ว พรุ่งนี้จะเก็บตัวหนึ่งวัน ว่าแล้วก็ลุกไป
อาบน้ำให้ชุ่มชื้น ก่อนมาทิงตัวลงนอนสบายอารมณ์ พอหัวถึงหมอน
ไม่นานนาวิดาก็หลับเป็นตาย อาจด้วยเวลาของที่นี่กับเมืองไทยต่างกัน
ด้วย จึงหลับง่ายและหลับลึก

สายตาอ่อนหวานรู้สึกพึงพอใจเมื่อตักอาหารโปรดเข้าปาก
ก่อนเหลือบสายตามองบุตรชายที่ยิ้มพอใจเมื่อเห็นคนเป็นแม่เจริญอาหาร
แม่ชอบอาหารไทย และเป็นพวกเมนูต้มยำ และพวกยำต่างๆ บางเมนู
ประยุกต์กับอาหารพื้นเมืองของที่นี่ ทำให้รสชาติกลมกล่อมถูกปาก

เจเดนตักกับข้าวใส่จานให้แม่อีกอย่างเอาใจ เขาเป็นลูกชาย
คนเดียวของท่าน ไม่ดูแลปรนนิบัติท่านแล้วใครจะทำ คนอื่นหมิ่นแสน
ก็คงไม่มีความหมายกับแม่เท่าเขาทำเอง นี่เป็นอีกด้านที่มีแค่คนในวัง
เท่านั้นจะได้เห็น เพราะคนภายนอกมักเห็นเพียงหน้ากากที่เจเดนสวมไว้

“กินเยอะๆ นะครับท่านแม่”

“จะลูก แม่เจริญอาหารมาก สมกับที่แม่แขวนท้องรอ”

“ขอโทษที่มาช้าครับ งานผมยุ่งจริงๆ”

“เบาๆ งานบ้างก็ได้ลูก หักโหมเกินไปแล้ว งานราษฎร์งานหลวง ก็ทำหมด บินไปเมืองนอกเป็นว่าเล่น” ลูกชายติดต่องานธุรกิจด้วยตัวเอง และดูเจ้าตัวจะสนุกสนานกับงานที่ทำ แต่ท่านหญิงฟาติมา เป็นห่วงลูกชาย อยากให้เจ้าตัวมีชยามาดูแลปรนนิบัติ

“ผมไปติดต่องานนี้ครับ”

“ให้คนอื่นทำบ้างเถอะ คนของลูกเยอะแยะ หรือ...มีอะไรดีๆ ปิดบังแม่” ท่านหญิงยิ้มอ่อนโยนอย่างมีความหวัง แต่พอลูกชายส่ายหน้า เหมือนเป็นการดัดบัง อายุอานามสามสิบแล้วแต่ยังไม่แต่งงาน ท่านเอง ก็อยากจะมีหลาน วังนี้จะได้ไม่เงียบเหงา

ซีเจเดนนึกดีว่ามารดาต้องการอะไร เขาไม่ใช่ไม่คิดเรื่องนี้ แต่คนที่ถูกตาต้องใจก็มีเจ้าของแล้ว ครั้นจะให้เขาคว้าใครก็ได้มาเป็นคู่ชีวิต โดยปราศจากความรู้สึก มันเป็นเรื่องที่ยากยิ่งกว่า เขาไม่กล้าเอาตัวเองไปเทียบพระบิดา แต่เขาก็ไม่ยอมมีหลายเมีย ต้องการมีเมียเดียว

“คงอีกนานครับ”

“หล่อเลือกได้”

“ความจริงผมไม่ได้อยากเลือกครับ แต่มันไม่มีใครถูกใจเลย”

“รอนางฟ้าตกมาจากสวรรค์หรือไงที่ แม่ต้องรอต่อไปใช้ไหม อย่าลืมนลิเจเดน แม่แก่ลงทุกวัน ไม่รู้จะตายวันตายพรุ่ง แม่แค่อยากมีโอกาสเห็นหน้าหลานตัวเล็กๆ ให้ชื่นใจ”

เจเดนส่ายหน้ายิ้มๆ เพราะเขายังทำให้แม่ตอนนี้ไม่ได้ๆ หลังๆ แม่รบเร้าหนักขึ้น แต่ท่านก็เข้าใจว่าเขางานยุ่ง ทว่ายุ่งแค่ไหนเขาก็ไม่เคยละเลยชื่อของโปรดมาให้ท่าน และแวะมานอนค้างที่วังแห่งนี้

“ท่านแม่ ผมขอเวลานะครับ”

“เอ...ถ้าจำไม่ผิด ซีเจเดเดนของแม่ขอเวลามาตั้งหลายปีแล้วไหมลูก”

ท่านหญิงฟาติมายิ้มล้อเลียนบุตรชายที่ทำหน้าจะยิ้มก็ไม่ใช่ จะบึ้งก็ไม่ใช่ เป็นใบหน้าเหมือนยอมรับโดยคุณีว่ามีคามผิด ดังคำพูดที่ว่า คำพูดคือนายของเรา ถ้าพูดไปแล้วต้องรับผิดชอบ

“ขอโทษครับ”

“ขอโทษทำไม ท่านซิคไม่ผิดสักหน่อยนี่ลูก”

“มันคือคำพูดแบบขอไปที” บางที่ท่านอาจจะกดดันบุตรชายมากไปจริงๆ แต่กระนั้นตนเองก็อยากมีหลานเลี้ยงเหมือนพี่หญิงภรรยาลำดับที่สองของสามี ซึ่งเป็นพระมารดาของซิคฮารีซ รายนั้น มีหลานตัวน้อยๆ ตาสีฟ้าน่ารักให้เลี้ยง แต่...ก็อีกนั้นแหละ หลานน้อยชนมกชนิดที่ว่าเอาแต่ใจสุดๆ

“แม่รู้”

“ท่านแม่ไม่โกรธผมหรอกครับ”

“เรื่องแบบนี้มันบังคับกันไม่ได้ ว่าแต่...พรุ่งนี้ท่านซิคของแม่ยุ่งหรือเปล่าลูก” สายตาแบบนี้ น้ำเสียงอ่อนหวานระดับลิบ ชักไม่น่าไว้วางใจเลยแฮะ

“พอว่างช่วงเช้าจนถึงเที่ยงครับ แต่ช่วงบ่ายจะออกตรวจความพร้อมจุดปล่อยตัวอีกทีครับ” คนเป็นแม่พยักหน้าเบาๆ อย่างเข้าใจ

“ถ้าว่างช่วยไปรับประทานอาหารกับ...ลูกสาวเพื่อนแม่ได้ไหม”

“ท่านแม่...”

“นะลูกนะ ไหนๆ เธอก็มาพักผ่อนที่นี่แล้ว”

เจเดนได้แต่ถอนหายใจ ครั้นจะปฏิเสธมารดาที่ส่งสายตาวงวนขอร้องมาให้ ท่านคงจะให้เขาช่วยดูแลเทกแคร์ลูกสาวของเพื่อน นี่ขนาดท่านไม่ใช่คนเพื่อนเยอะนะ แต่คนนี้ก็คนที่ลืบไปแล้วที่ท่านนัดหมายเพื่อเป็นการออกเดทแบบทำความรู้จัก ซึ่งแต่ละคนสวยมาก ยอมรับเลยว่า หุ่นดี บางคนเป็นลูกผสมเหมือนท่านแม่จึงมีความเป็นตะวันตกมาปะปน ทว่านั่นไม่ได้อยู่ในความสนใจ การปฏิเสธจะทำให้ท่านแม่

เสียผู้ใหญ่ อย่างไรก็ตามก็ได้ชื่อว่าเป็นแม่ และเป็นชายาของซีคผู้ปกครองประเทศ หากผิวดนดหมายจะทำให้แม่ถูกมองไม่ดี ลูกที่ดูอย่างเจเดนจะทำอะไรได้ นอกจากไปตามที่แม่ขอร้องให้จับๆ ไป

“ก็ได้ครับ”

“ชื่อหนูคริสติน่า” คนเป็นแม่ยื่นภาพถ่ายให้ดู แต่เจเดนไม่แม่จะสนใจมอง คนสวยเจอมาเยอะ มันคงไม่รู้ลึกตื่นแต่ทำอะไรเลย นอกเสียจากว่าเมื่อหน้าย แต่ทำไม่ได้ คงต้องไปตามนัด

“ครับ”

“สวยมาก น่ารัก เป็นดาราต่างประเทศด้วยนะลูก” เหมือนเธอเป็นดาราของตุรกี วงการอะนะ มันก็ต้องหุดากว่างไกล

“สาวตุรกีเหรอครับ”

“จ๊ะ เป็นลูกเพื่อนแม่เอง เธอมาเที่ยว แม่เลยอยากให้คุณช่วยดูแลเทกแคร์หน่อย”

“ผมจะพยายาม แต่ไม่รู้จะดีแค่ไหนครับ”

“นี่เป็นที่พักและร้านอาหาร โรงแรมของเราไงลูก ไปเจอกันหน่อย ทางโน้นก็โสด” คนที่เจเดนอยากคบหาไม่ใช่สาวสวยระดับแนวหน้าของโลก หรือดาราดัง คนที่เจเดนอยากได้เป็นคู่ชีวิต คือคนที่เขามองไม่เบื่อ อยู่ด้วยได้ คุยด้วยแล้วสบายใจ

นั่นต่างหากสุดยอดปราวณของผู้ชายที่มีงานรัดตัว เพราะถ้าเขาคบคนดัง พวกเธอเหล่านั้นก็จะทำงานจนไม่มีเวลาดูแลครอบครัว

“ท่านแม่คิดว่าผมจะไปได้ดีกับคนสวยเหรอครับ”

“อ้าว แล้วท่านซีคของแม่ไม่ชอบคนสวยหรือหรือ”

ท่านเอียงใบหน้าเล็กน้อย เห็นหนึ่งๆ แบบนี้ แต่ท่านแอบรู้ความเคลื่อนไหวของลูกชายเงียบๆ ไม่อยากให้คุณเกิดความอึดอัด แต่สอบถามทางไฟซาลอยู่ตลอดเวลา อย่างน้อยก็สอบถามว่าลูกชายคงสาวสวยแบบไหน เพื่อจะได้จับทางลูกชายถูก

ลูกชายเธอมักควงสาวต่างชาติเป็นตะวันตกและอเมริกันเสียส่วนใหญ่ และมักมีสัมพันธ์กันเฉพาะเวลาเดินทางไปติดต่อธุรกิจยังต่างประเทศ ในประเทศก็น้อยมาก ถ้าจะมีอะไรก็นัดมายังเพนตเฮาส์ ส่วนตัวจบบๆ แล้วยกย้าย ท่านไม่ยากให้ลูกอยู่ในวังวนแบบนั้น เพราะถ้าปล่อยอายุให้เยอะไปเรื่อยๆ จะทำให้ลูกชายชินกับความโสดและการใช้เงินแลกความสุข

“ชอบครับ”

“ยังงั้นทำไมท่านซัด”

“ผมชอบคนสวย แต่ขณะเดียวกันผมก็ชอบคนอ่อนหวาน มันอาจมากไป แต่ผมไม่ชอบคนมีชื่อเสียงครับ”

“แบบนี้หนูคริสติน่าก็ไม่ได้อยู่ในอุดมคติของลูกสิ” ท่านมีสีหน้าผิตหวังอย่างเห็นได้ชัด มือหนาจับมือของคนเป็นแม่บีบเบาๆ

“ช่างเถอะครับ เรื่องหน้าวันนี้ผมจัดการเอง ท่านแม่ไม่ต้องกังวล กินข้าวต่อนะครับ อาหารไทยร้านนี้ท่านแม่ชอบนี่ครับ” พอมานุดเรื่องอาหารไทย นั่นทำให้ท่านยิ้มออก อาหารไทยแม้จะถูกปาก และลองหัดทำอะไรก็ได้รสชาติ จนท่านเลือกจะไม่ทำ และซื้อร้านประจำที่ตัวเองชอบ

“ขอบใจนะลูก”

“ผมมีท่านแม่คนเดียวนี่ครับ”

“แวะไปหาท่านพ่อบ้าง ช่วงนี้สุขภาพท่านไม่ค่อยดี วันนี้แม่ก็ไปเฝ้าท่านพ่อมา” ซัดหนุ่มมีสีหน้าหน่ายใจ เพราะท่านไม่ดูสังขารตัวเองต่างหาก ผู้หญิงในฮาเร็มมากมาย ท่านหัดโหมเกินไปจนร่างกายทรุด ดีว่ากิจการทุกอย่างตอนนี้พี่ชายคนโตเข้ามาช่วยแบ่งเบา ส่วนเขากับท่านพี่ฮารีซก็รับผิดชอบในส่วนของตัวเอง

น่าแปลกนะ ท่านพ่อของเขานะ มีลูกชายเพียงสามคนทั้งที่มีเมียถึงสี่คน และยังจะนางเล็กๆ ในฮาเร็ม แต่จนแล้วจนรอดก็คนต่อก็คน

ก็ล้วนแต่เป็นผู้หญิง หากจะใช้วิวัฒนาการทางการแพทย์ทำลูก ท่านก็ไม่ปรารถนา น้องสาวหลายๆ แม่รวมๆ ตอนนั้นก็ยี่สิบกว่าคนแล้ว ส่วนลูกชายก็มีสามคนดังว่า แต่พี่ชายคนโตนั้นเป็นซีรัชทายาทลำดับที่หนึ่ง มีลูกชายถึงห้าคน ก็คงจะเป็นรัชทายาทลำดับต่อไปหากวันไหนพี่ชายขึ้นครองราชย์แทนพระบิดา

“ท่านหักโหมเกินไป”

“ท่านพ่อของลูกเป็นแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไร” พระชายาครั้นจะต่อต้าน จึงปล่อยเลยตามเลย เรื่องความหึงหวงในจิตใจผู้หญิงมันเก็บไม่มิดหรอก แล้วพระชายาลำดับที่หนึ่งไม่ชอบให้ท่านพ่อไปวุ่นวายกับนางในฮาเร็มมากนัก ตอนนี้องค์ท่านพ่อเข้าวัยเจ็ดสิบแล้ว ท่านคงเบื่อจะห้ามปราม

“ขนาดเป็นไม้ใกล้ฝั่งก็ยังไม่วางใจตัวเอง ท่านแม่อย่ากังวลเลยครับ”

“ยังไงท่านก็เป็นพ่อของลูกนะเจเดน”

“แต่เขามักมากจนเกินไป” บรูซแดนทรายทุกคนอย่างที่เราๆ โดยเฉพาะคนมั่งคั่งมีเงินทองมากมายก็มักจะมีสาวๆ ในฮาเร็ม หักโหมเรื่องบนเตียงมากเกินพอดี จนส่งผลต่อสุขภาพร่างกาย คนรานะ ต่อให้มียาตีมียาโด๊ป แต่ถ้าไม่ดูแลร่างกายให้ดี ไม่พักผ่อนให้เพียงพอ อยากรู้ก็ส่งผลเสียเมื่ออายุมากขึ้น

“ฟังพูดเข้า”

“ผมพูดเรื่องจริงครับ ไม่เอาละ ผมขอตัวกลับตำหนักอาบน้ำพักผ่อนดีกว่า” ท่านแม่อยู่ตึกหน้า ส่วนเขาอยู่ตึกถัดไปแบ่งเป็นสัดส่วนให้ท่านแม่มีพื้นที่ส่วนตัว และเขามีพื้นที่ส่วนตัวของตัวเองเช่นกัน

ที่องอาหารอิตาลีภายในโรงแรมหรู ถ้าวันสั้นไม่ได้คุปองส่วนลดที่แบบมากกับการจองห้องพักละก็คงไม่มากินหรอก เพราะมาคนเดียว

มันไม่คุ้มนะสิ แต่วันเสาร์ไม่มีทางเลือก คนมันหิว แล้ววันนี้เธอต้องกินสเต็กไก่ให้ได้โปรตีน ตอนเย็นก็จะกินสเต็กปลา ด้วยพรุ่งนี้ต้องลุยวิ่งแต่เช้า กำหนดปล่อยตัวรุ่นของเธอคือตีห้า

เธอสั่งสเต็กไก่มาหนึ่งจาน และสั่งผัดสปาเกตตีกุ้งมาอีกหนึ่งจาน รวมทั้งสลัด อาหารเที่ยงมือนี้อาจต้องจัดหนัก เพราะตอนเย็นเธอจะกินแค่สเต็กไก่จานเดียว ไม่ได้พิ๊งค์เรื่องแคลอรีมาก แต่ก็พยายามจะไม่ให้เกินลิมิต ร่างบางสอตส่ายส่ายตามองไปรอบๆ ส่วนใหญ่มีแต่ฝรั่งต่างชาติ เธอนั่งอยู่ริมกระจกทำให้มองเห็นทิวทัศน์ด้านนอก

“ว้าว ได้เร็วมาก”

ผ่านไปสิบห้านาทีอาหารก็พร้อมเสิร์ฟ คนไม่ท่วงสวยจัดการหยิบอาวุธพร้อมกิน ลงมือแบบไม่สนหน้าอินทร์หน้าพรหม โดยไม่รู้เลยว่าภารกิจของเธอด้วยสีหน้าสุดฟินเอิร์ดอ่อยแบบไม่ท่วงสวยนั้นมันน่าสนใจแค่ไหน โดยเฉพาะเธอน่าจะเป็นคนทางเอเชียได้เพียงคนเดียว

“อิม อ่อย” พิมพ์เป็นภาษาไทย เพื่อนสเต็กเข้าปากเคี้ยวๆ อย่างมีความสุข การกินอาหารคือความสุขของวันดาที่สุดแล้ว จากนั้นก็เหลือบตาขึ้น เหมือนมีญาณทิพย์ ใครจ้องมองอยู่ แล้วก็จริงๆ สายตานั้นๆ ที่มองนั้นไม่บ่งบอกอารมณ์ แต่จะไม่ทำให้วันเสาร์ตกใจเลย หากนั่นไม่ใช่เขา

ซีเคเจเดน!

เกลียดความโลกลม มันกลมเกินไป เขาต้องจำเธอได้แน่ๆ เพราะเหตุการณ์กึ่งบินไปตกลงบนเป้าเขามันเกิดสดๆ ร้อนๆ เมื่อวาน

คนบ้า เขาจ้องเธอทำไม ไม่รู้จักคำว่ามารยาทบ้างเธอ วันเสาร์กำลังตักอาหารเข้าปาก แล้วท่วงท่าการกินของตนเอง เธอรู้ดีว่ามันไม่ค่อยเรียบร้อยน่ามองนัก

๒ เจเดนไม่คิดว่าเขาจะจ้องมองเธออย่างสนใจเป็นเวลานาน นานจนเขาเองยังประหลาดใจ แทนที่จะสนใจสาวสวยตรงหน้าที่มาลดทอนให้เป็นผู้ดูตัว แต่เขากลับมองว่ามันเป็นเรื่องน่าเบื่อ เธอชวนคุยหลากหลายเรื่องกระตือรือร้น แต่เพียงแค่นี้ก็รู้แล้วว่าเขากับเธอคงพัฒนาไปไกลไม่ได้

ต่างจากเจ้าของร่างเล็กบางที่น่าจะมีส่วนสูงแคร์้อยหกสิบต้นๆ ผมของเธอยาวประจบ และใช้ เธอรวมมัดผมแบบครึ่งหัวเป็นจุกอยู่กลางศีรษะ เหมือนรวบไว้ไม่เรียบร้อย หากเจเดนกลับรู้สึกว่ามันเป็นความยุ่งเหยิงที่น่ามอง ถึงสายตาจะนิ่ง แต่เขาสำรวจเธอยิ่งกว่าเครื่องเอกซเรย์

“ท่านซีคอมองใครอยู่หรือคะ”

“คนรู้จักครับ”

“หืม ใครหรือคะ” เจ้าหล่อนซ่อนตามองอย่างมีจิตจะก้านจะหันไปมองด้านหลังว่าอีกฝ่ายมองใครก็เกรงเสียมารยาท ความจริงเธอไม่ได้อะไรมากกับการนัดเจอกันระหว่างเราหรอก ก็แค่ทำให้มันจบบๆ ไป ความจริงซีคเจเดนหล่อมมาก แต่ใบหน้าไร้รอยยิ้มแบบนี้มันชวนเบื่อ คริสติน่าชอบคนเอาใจ ไม่ชอบผู้ชายนิ่งๆ การที่เธอเป็นลูกคนเล็กจึงมีความเอาแต่ใจเยอะ และเขาเป็นลูกคนเดียว แถมยังเป็นถึงซีครซทายาท ถึงจะลำดับที่สามแต่ก็ขึ้นชื่อว่าเป็นเชื้อพระวงศ์

“ใครบางคนครับ” ตอบเรียบๆ ความจริงเขาไม่ได้หนึ่งเหมือนหน้าตาหรือขณะ หรือบางทีเจเดนอาจร้อนแรงดั่งไฟ เขาจุดยิ้มเล็กๆ บนมุมปาก คนตรงหน้าไม่กล้าคิดว่ามันเป็นรอยยิ้ม เพราะดูร้ายกาจและน่ากลัวในเวลาเดียวกัน

“ท่านซีคต้องมาตามนัดเพราะท่านหญิงใช้ไหมคะ”

“ครับ”

“แหม ตรงจัง”

“ผมไม่ใช่คนชอบการโกหก” การยอมรับความจริงไม่ใช่เรื่องผิด โดยเฉพาะการพยายามคลุ้มคลั่งของครอบครัวเรา และเขาไม่ใช่หมากรุกในเกมส์ แต่ยอมรับมากก็ถือว่ามากแล้ว

“ดีค่ะ ตรงๆ แบบนี้ เข้าใจกันง่าย เพราะฉันก็ถูกบังคับมาเหมือนกัน ใจจริงไม่อยากจะมา ครอบครัวฉันคงบอกท่านหญิงว่าฉันมาที่นี่เพราะอยากพักผ่อน ความจริงไม่ใช่เลย ฉันมาเดินแบบงานแสดงเครื่องเพชรที่จะจัดวันศุกร์นี้ค่ะ แต่มาก่อนเลยๆ”

คนตรงหน้าพูดตรงๆ ไม่ต่างกัน ซีเคเดนยิ้มบางๆ ตามแบบฉบับคือแค่ปากยิ้มก็ถือว่ายิ้มแล้ว จำได้ว่าคนที่ทำให้เขายิ้มมากที่สุดนอกจากแม่ก็มีสาวน้อยชาวไทยคนนั้น และใช่ ผู้หญิงที่กำลังนั่งกินอาหารคนเดียวเธอคล้ายคนไทย แต่จะใช้หรือเปล่าอันนี้ไม่แน่ใจ

“แบบนี้ผมค่อยสบายใจ”

“ฉันคงไม่ใช่สเปกของท่านซีเคใช้ไหม”

“ก็ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกครับ” ตอบแบบเป็นกลาง หากดวงตาเหลือบไปมองสาวสวยที่หิรัตาจ้องเขา ตาโตๆ นั้นหน้ามอง เมื่อเขาไม่หลบเจ้าตัวจึงเป็นฝ่ายหลบตาเอง แล้วตั้งหน้าตั้งตากิน ความจริงเจอผู้หญิงมาหลายรูปแบบ แต่ส่วนใหญ่เข้าหาเพราะเขาคือซีเคลูกชายของผู้ปกครองประเทศ ถ้าเพียงแต่เขาคือผู้ขายธรรมดาสามีไม่มีเงินทอง เชื่อเถอะว่าต่อให้หล่อแค่ไหนพวกเธอเหล่านั้นก็คงไม่หันมอง

“ท่านซีเครู้ตัวไหมคะ ท่านซีเคเป็นคนแรกที่ปฏิเสธฉัน” เธอยกมือป้องปากหัวเราะ

“ผมเป็นคนตรงๆ”

“นั่นแหละค่ะที่ฉันชอบ เราไม่ต้องฝัน เดียวกลับอิตาลีฉันจะบอกพ่อกับแม่ว่าเราไปกันไม่ได้” เจเดนเพียงยิ้มปากเล็กน้อย ก่อนส่งสายตาไปทางสาวน้อยที่ตอนนี้ไม่สนใจเขา กินสแต็กต่อหน้าตาเฉย มั่นหน้า...

“ท่านซีเคชอบเธอคนนั้นหรือคะ ตัวเล็กๆ น่ารัก” คนตรงหน้า

เล็กคิวถาม

“เปล่าครับ”

“ปากแข็ง ถ้าไม่สนใจจะจ้องมองตาไม่กะพริบขนาดนั้น”

เจเดนจ้องเธอนานมาก หันไปจ้องบ่อยๆ ผู้หญิงตัวเล็กๆ แค่นั้น กระเพาะอาหารจะแค่นี้ไหวแล้ว แล้วอะไรคือจุดสแต๊กหนักๆ ไปหนึ่งจาน ตามด้วยสปาเกตตี และตามด้วยสลัด เธอยัดทุกอย่างลงกระเพาะอาหาร ได้อย่างไร มันเยอะเลยนะ อาหารของภัตตาคารนี่ขึ้นชื่อมาก และจานใหญ่มาก

“เหอครับ”

“อะ แต่ยังไงก็ขอบคุณท่านซีคที่สละเวลามากินข้าวกับฉัน”

“ไม่เป็นไรครับ แยกของแม่ก็เหมือนแยกของผม” ปากตอบ คนตรงหน้าแต่ก็เหลือบมองร่างเล็ก กินอย่างไรให้โลอะมุมปาก แต่ก็หะ ทำไม่เขาถึงมองว่าเธอมีความเป็นธรรมชาติ และการได้มองผู้หญิงคนนี้ ทำให้เขานึกถึงหนูเกลือ สาวน้อยคนนั้นก็หน้าหวานแบบนี้ แต่นิสัยเรียบร้อย ส่วนคนตัวบางที่ยังไม่รู้จักรู้ชื่อหลังเหตุการณ์กึ่งบิโน เขาว่าเธอคงไม่ได้เรียบร้อย และห่างไกลคำว่าผู้หญิงในอุดมคติของเขามากมาย ทว่า...ทำไมเธอกลับมีแรงดึงดูดจนละลายตาไปจากเธอไม่ได้

“เธอคนนั้นลูกแล้วนะคะ”

“ช่างเถอะครับ”

“ไม่ตามไปละคะ”

“ผมกับเขายังไม่รู้จักกันมาก”

“จะปล่อยให้เธอคะ ฉันว่าท่านซีคควรทำความรู้จักกับเธอสักหน่อย เธอน่าจะเป็นนักท่องเที่ยวนะ” ไซ่ คิดว่าเธอน่าจะพักที่นี่ด้วย หัวใจของเขาจู่ๆ มันก็เต้นคร่อมจังหวะ ยั่วว่าแค่เต้นคร่อมจังหวะ ไม่ได้เต้นรัวแรง มองเธอเดินออกจากห้องรับประทานอาหาร

“ท่านซีคมีงานต่อไหมคะ”

กล้าหาญ เข้าใจใหม่ว่าไม่ชอบให้คนหล่ออันตรายมาตามติด เขา
ซีริคซ์ทายาทเลยนะ ส่วนเธอนี้คือประชาชนคนธรรมดาสามัญ หรือ
อีกฝ่ายจะเป็นคนโหดแค้นฝังหุ่นเรื่องเมื่อวานจริงๆ

“จะหนีไปไหน”

“เฮ้ย เอ่อ...ปล่อยแขนฉันนะเพคะ”

“แล้วเธอหนีฉันทำไม” โคตรไม่ชอบ ไม่เคยมีผู้หญิงเดินหนีเขา
มาก่อน อย่างมากก็ปักหลักยืนคุยกันดีๆ เขาไม่ปรารถนาให้คนตรงหน้า
มาอ่อยเหยื่อหรือก ดูเธอห่างไกลจากผู้หญิงประเภทนั้นมากโข แต่เขา
ก็ไม่ชอบที่เธอมองเขาด้วยสายตาระแวดระวังเหมือนเป็นตัวปีศาจ
ซาตานร้าย

“ก็ฉันเข้าห้องน้ำแล้ว”

“หึ ฉันแค่อยากรู้ว่าเธอชื่ออะไร”

“ไม่จำเป็นต้องรู้จักกันสักหน่อยนะเพคะ” กระแทกเสียงใส่
ทำใจดีสู้เสือไปอย่างนั้น ความจริงกำลังปอดแตกอยู่ หันซ้ายหันขวา
เล็กลัก ทำไมทางนี้มันเงียบ หรือเพราะซีคเจเดนมาใช้ห้องน้ำ ต้องใช้แน่ๆ
ก่อนหน้านี้ก็มีคนใช้ห้องน้ำปกติ บ้าชะมัด เอาไงดี แขนก็ถูกจับไม่มีที่ทำ
ว่าอีกฝ่ายจะปล่อย

“ชื่ออะไร”

“ปล่อยฉันเลยนะ” มีทำหน้าตาขู่เหมือนแมวที่พยายามพองขน
แต่ให้ตายดပ် เธอไม่ได้มีความน่ากลัวเลย มองๆ แล้วมันตลกมากกว่า

“ฉันถามชื่อ” คราวนี้เจเดนกดเสียงต่ำแสดงความไม่พอใจจริงๆ
ก็แก่งไปอย่างนั้น อยากรู้ว่าเธอจะบอกไหมหากเขามีความโมโห

“ก็ปล่อยก่อนสิ ฉันจะบอก” คราวนี้สาวเจ้ากระแทกเสียงกลับมา
อย่างลึมตัว

หึๆ ดูเสียด้วยยายตัวบาง ตัวแค่นี้ยังบังอาจมาขู่คนอย่างซีคเจเดน
เก่ง...เก่งมาก...

หากถามว่าเจเดนยอมปล่อยแขนหรือเปล่า บอกเลยว่าไม่มี
เขายังกระซากร่างบางเข้ามาหาอก จ้องมองใบหน้าหวานๆ แต่ทำตาดู
เอาเรื่องอย่างสงสัย เธอจ้องตากับเขาไม่ยอมหลบไปทางอื่น ทำเอา
ซีดหน้ามึนหลุดหัวเราะในลำคอออกมาเบาๆ จากแค่จับแขนตอนนี้
เปลี่ยนเป็นโอบกอดรอบลำตัว

“อ้อ ไม่ต้องแปลกใจหากไม่มีใครแฟนฟ่านโผล่เข้ามาจุดนี้ เพราะ
องค์กรักติดตามหลายคนยื่นคัมเชิงอยู่ตรงทางเข้าเพื่อให้เขาจัดการธุระ
ให้เรียบร้อย นอกจากนี้เป็นลูกชายของท่านซีดประมุขของประเทศ เขายัง
เป็นเจ้าของโรงแรมแห่งนี้ เป็นถึงท่านประธานใหญ่ ทุกคนจึงรู้จักเขาดี

“มากอดฉันทำไม ปล่อยสิ บอกให้ปล่อย”

“ดีนะไรนั๊กหนา”

“ไม่ต้องมาทำเสียงแบบนี้ คิดว่ากลัว?” เออ ยอมรับว่ากลัวจน
ทำอะไรไม่ถูก เพราะนอกจากไม่ปล่อย เขายังกอดเธอแน่นจนแทบ
จมหายเข้าไปในอกกว้าง

ดวงตาสีน้ำตาลห่อประกาย ปกติเจเดนจะไม่ใช้คนชอบพุดมาก
คิดเสมอว่าจะพุดอะไรออกมาก็ควรได้ประโยชน์ แต่กับเธอคนนี้เขายัง
มองไม่เห็นประโยชน์อะไรเลย ทว่าก็ยังอยากเข้าไปใกล้พุดคุย และไม่เข้าใจ
ว่ากับแค่บอกชื่อตัวเองมันยากตรงไหน ทำหวงเหี้ยวหวงตัวจนนึกหมั่นไส้
กอดซะ!

ยายตัวนึ่ม ยายตัวนุ่่ม ยายตัวหอม เขาควรจัดเธอไว้ในหมวดหมู่อะไร
ไหนดี หลากหลายความรู้สึกมันวิ่งเล่นเข้ามาในหัวใจ

“หึ ก็ไม่ได้หวังว่าจะกลัว”

“ท่านซีดบ้ำกาม”

“หึม? บ้ำกาม?”

ประมาธโรคจิตกระมัง แล้วอย่างไร เขาไม่เถียงแต่จ้องหน้าเธอ
แบบดูดัน จ้องให้กลัวกันไปข้าง แต่ยายตัวนุ่่มไม่มีหลบ แถมยังจ้องหน้า

เขาแทบจะกินเลือดกินเนื้อ ตัวสิ้นเบาๆ แต่ทำไมยังแสดงความอวดเก่งออกมา เจตนาผู้ลึกลับทุกสถานที่ได้แก๊ง

ส่วนคนถูกแก๊งไม่แฮปปี้ด้วยสักนิด โมโหมาก ไม่เคยมีผู้ชายคนไหนได้กอดเธอนอกจากพี่ชายกับพ่อแม่ เขาจะทำให้เธอพิวส์ขาดแล้วนะ หากไม่ยอมปล่อยมือ ออย่ามาหาว่าไอ้รุ่นเส้นคนนี่ไม่เตือน จ้องมาจ้องกลับ อย่าคิดว่าเธอจะหวาดกลัวเหมือนนางเอกในนิยายน้ำเน่า

“ใช่ บ้ากาม”

“คิดว่าจะโดนอะไรไหมที่บังอาจมากล่าวหาคนแบบฉัน” น้ำเสียงเย็นยะเยือกกับใบหน้านิ่งๆ ทำเอารุ่นเส้นถึงกับกลืนน้ำลาย นั่นสิเพลอสิมไปได้ยังไงว่าเขาคือบุคคลอันตรายมีอำนาจล้นมือ แล้วถ้าไม่พอใจจะส่งมาใครสักคนคงไม่ใช่เรื่องยาก มาเพียทะเลทรายซัดๆ

“ก็ทำนมากอดฉันทำไม”

“ชื่อ?”

“วนิดา ฉันชื่อวนิดา” ตะโกนใส่หน้าอีกฝ่ายอย่างเหลืออด โมโหมากเมื่อทำอะไรไม่ได้ เธอไม่ใช่ผู้หญิงที่จะจับคนตัวเท่ายักษ์ทุ่มลงพื้นได้หรือกระนะ อะไรจะทำให้รอดก็ทำหมดแหละ

“มีที่เรียกสั้นๆ กว่านี้ไหม”

“รุ่นเส้น” กระแทกเสียงอีกรอบแบบไม่สบอารมณ์

“อยากได้สั้นกว่านี้”

“รุ่น! พอใจยัง” คนฟังคลี่ยิ้ม สาบานได้ว่ามันเป็นรอยยิ้ม แต่เป็นยิ้มร้ายๆ เหมือนที่เจ้าตัวชอบแสดงออก แต่แลดูน่าสะพรึงเหมือนคนเจ้าเล่ห์เต็มไปด้วยแผนการ

“รุ่นคือ...ขนมไทย ใช่ไหม”

คนตัวเล็กเบิกตากว้าง ทำไมเขารู้ว่ารุ่นคือขนมไทย ก็ใช่ ยายน่าจะอยากให้เธอชื่อรุ่น แต่ไม่รู้เพราะตอนเด็กเธอทโมนมากไปหรือเปล่า จากรุ่นหวานกลายเป็นรุ่นเส้นจนถึงปัจจุบัน ซึ่งเธอก็ชอบชื่อนี้แหละ

มันแปลกดี แกรมยังซื้อเหมือนดารานางแบบคนสวยอีกต่างหาก

“อืม”

“ไงนะ”

“เพคะ”

“หึ ทำไมเธอถึงไม่ชอบชู้หน้าฉัน” จะให้ชอบได้ไง เขาเล่นจ้องหน้าเธอเหมือนมีเรื่องบาดหมางกันมาก่อนขนาดนั้น แกรมเมื่อวานเจอกันครั้งแรกมันก็ไม่น่าประทับใจ อยากจะลืมและภาวนาไม่ให้อีกกันอีก แต่เธอกลับหลิกหนีคำว่าโลกกลมไม่ได้

“ท่านชู้คอย่มากกล่าวหา”

“เปล่าเลย ฉันไม่ได้กล่าวหาเธอ” น้ำเสียงเย็นยะเยือกอีกแล้ว น้ำเสียงแบบนี้ไม่ตีต่อใจรุ่นเส้นเลยคะ ปะป้าหม่าม้า เหมือนว่าเขาไม่พอใจที่เธอมีอาการต่อต้าน เข้าใจไหม เกิดมาไม่เคยมีใครกล้ามากอดเธอ ท่านชู้คบังอาจ แต่...รุ่นเส้นจะหยุดการคุกคามนี้ได้อย่างไรดี คิดลึลึคิด

“งั้นก็ปล่อยลึคะ”

แล้วเขาก็ยอมปล่อย แต่...

จู้ป!

รุ่นเส้นควรเรียกหาใครดี ระหว่างเรียกหาพ่อกับแม่หรือ ลิงค์ศักดิ์สิทธิ์ ไม่ผิดแน่ ไม่ผิดหรอก เมื่อก่อนปล่อยท่านชู้คโน้มปากมาจู้ปปากเธอ แล้วก็เดินหนีหน้าตาเฉย มันเรื่องบ๊าบออะไรกัน จะตะโกนด่าปากอ้อมก็ทำได้เพียงพะงาบๆ ไม่มีเสียงออกมา

ช้อกลึคะ ช้อกชินีมา ช้อกสุดๆ ยืนรากงอกหน้าห้องน้ำเหมือนวิญญาณหลุดลอยออกจากร่างรุ่นเส้นไปแล้ว

“กรี๊ด!”

ไฉนนะ ทำไมต้องมาจู้ปด้วย ทำแบบนี้หมายความว่าอย่างไร ใครก็ได้ช่วยรุ่นเส้นด้วย ไม่เกิด งงไปสิ สาวเจ้ารำร้องในอก ทั้งที่

ความจริงก็ยังมีหนึ่งอยู่ลุดเดิม

สี่

ทุ่มแล้ว วันสิ้นควรนอนหลับพักผ่อนเอาแรงเพื่อเตรียมวิ่ง
พรุ่งนี้เพราะต้องตื่นเช้ามาก ๆ ไหนจะเรื่องเวลาที่ยังปรับไม่ทันมันก็
หนักแล้ว นี่ยังมีโดนลวนลาม แม้จะแค่จับก็เถอะ แต่มันเรื่องใหญ่มาก
สำหรับสาวโสดอย่างเธอ

แค้นมาก แค้นสุดๆ และเพื่อระบายความแค้น สาวเจ้าก็นั่ง
ทบทวนเป็นสิบๆ ที กว่าจะรู้ตัวอีกทีก็นั่งหอบเป็นหมาไปแล้ว แต่ยังไม่
หยุดโมโหไม่ได้เลย เพราะไบหน่าหนึ่งๆ เกมดูดนมมันวนเวียนใจหัว
ภาพการจับแบบรวดเร็วไม่ทันตั้งรับ มันทำให้เธอหงุดหงิด โมโห และ
ฟุ้งซ่านจนนอนไม่หลับ

“บ้าที่สุด บ้าฉิบ”

บ่นจนไม่รู้จะบ่นอย่างไร เมื่อไม่รู้จะทำอะไร ก็ลุกจากเตียงมาเอา
เสื้อผ้าที่จะสวมพรุ่งนี้มาวางเรียง พร้อมรองเท้าและอุปกรณ์บังคับ
ชั้นพื้นฐานมาเช็กให้แน่ใจว่าจะไม่ลืม โดยเฉพาะกระเป๋าเป้ น้ำ ไฟฉาย
ไม้เท้าค้ำยัน เจลเพิ่มพลังงาน ผ้าพับฟ้ นกหวีด กระเป๋าเป้

ดิ่ง ดิ่ง

เสียงโปรแกรมลโธ และคนที่ส่งมาคือเพื่อนสนิท แนนอนเจ้าตัว
โธนมานัดย่ำ ให้ตายเถอะ คั่นปากยิกๆ อยากรบายกับใครสักคน
แต่คิดว่าไม่พูดจะดีกว่า เดี่ยวสติอาจจะแวยหน้าชาติหน้า เพราะเอาเข้าจริง
อีตาซี้ดบ้ากามนั่นอาจอยากแกล้งเพื่อความสนุกหรือสะใจก็เป็นได้

ได้เวลาอนแล้ว ไม่หลับอย่างไรก็ต้องข่มตาให้หลับ

วิสชาติจากลัมผัสยังตราตรึง เจदनกลับจากตรวจงาน วันนี้

เขาไม่ได้นอนที่วังกับท่านแม่ เลือกนอนโรงแรม ด้วยพุงนี้เขาต้องออกมาแต่เช้า เพื่อกล่าวเปิดงานพร้อมกับพี่ฮารีซ จึงเลือกพักใกล้ๆ สถานที่เปิดงาน ส่วนพี่ฮารีซคอนเฟิร์มแล้วว่ามาแน่ ตอนนี้งำลังนั่งส.มาจากแท่นชุดเจาะน้ำมัน น่าจะมาถึงโรงแรมราวๆ ห้าทุ่ม

เจเดนอาบน้ำเรียบร้อยแล้ว แต่ความนุ่มจากกลิบบากของยายตัวบางทำให้เขายิ้มได้ แถมยังเป็นยิ้มที่กว้างมาก ผู้หญิงอวดดี ผู้หญิงอวดเก่ง มันก็ต้องกำราบ แต่ไม่คิดว่าแค่เพียงระยะเวลาสองวัน ผู้หญิงคนนั้นจะทำให้เขาปั่นป่วน ตัวเล็กๆ แต่อวบอ้อมในบางจุดที่น่าประหลาด

ให้ตาย หรือว่าเขาจะบ้ากามเหมือนที่ยายตัวดีคิดว่า

ก็อก ก็อก

“ท่านซิค ผมเองครับ”

“เข้ามา” แล้วเสียงตะแคงก็ดังขึ้น ไฟซาลจะมีการ์ดสำรองสำหรับห้องพักของเขาติดตัว เพื่อมีเหตุฉุกเฉินไม่คาดฝันเกิดขึ้นจะได้เข้ามา

“เอกสารสำคัญครับ”

“อ้อ ขอบใจ คุณเลขาฯ ฝากมาใช้ไหม”

“ครับ ท่านซิคไม่ได้เข้าออฟฟิศสามวัน ผมเลยให้อามาให้เซ็น ท่านซิคไหวไหมครับ” ถ้าไม่ใช่เป็นงานเร่งด่วน ไฟซาลไม่มีทางหอบมาให้หรอก แต่เอกสารการเบิกจ่ายต่างๆ รวมถึงการทำเช็กรก็ต้องมีลายเซ็นระดับผู้บริหารหากจำนวนเงินนั้นเกินหลักสิบล้าน

“เอาวางไว้ตรงนั้น นายออกไปรอข้างนอกก็ได้”

“ไม่เป็นไรครับ ว่าแต่ท่านซิคครับ เรื่องที่ให้ไปสืบ” คำว่าเรื่องที่ให้ไปสืบเรียกให้ใบหน้าหล่อเหลาที่กำลังก้มอ่านรายละเอียดต้องเงยหน้ามอง จะไม่ทำให้เขาสนใจเลยหากไม่เกี่ยวกับยายผู้หญิงตัวบางแสนอวดดี หล่ออวยยังอยู่ในห้วงคำนึงของเขาจนถึงตอนนี้

“ไวดี”

“ตามที่ท่านช็อคสันนิษฐานครับ เธอพักที่นี้จริงๆ เธอเป็นคนไทย เป็นนักวิ่ง ลงระยะฟูลมาราธอนครับ เป็นข้อมูลคร่าวๆ ที่ผมหามาได้” ช็อคหนุ่มรีบไปแล้วอ่านรายละเอียด จุตรอยยิ้มบนมุมปากดูร้ายและเจ้าเล่ห์ แต่สำหรับไฟซาลเขาว่าไม่ใช่แค่นั้นหรอก

“ทำงานได้ไว ฉันทงต้องเพิ่มโบนัสกับขึ้นเงินเดือนให้แกแล้วละ ไฟซาล”

“ไม่ต้องหรอกครับ อะไรที่ท่านช็อคพอใจ ผมยินดีครับ” ไฟซาล อยกให้ท่านช็อคมีครบครัน มันน่าสนใจก็ตรงที่หญิงสาวผู้นี้เป็นสาวไทย คนที่ทำให้ท่านช็อคยิ้มให้ได้เป็นสาวไทย

“ออกไปได้แล้ว เดี่ยวฉันจะเซ็น พรุ่งนี้ค่อยเข้ามาเอา”

“หวังว่าท่านช็อคจะนอนหลับฝันดีนะครับ”

“อืม”

“หรือจริงๆ ตอนนีหัวใจท่านช็อคอาจไปอยู่ที่จุดปล่อยตัวแล้วก็ได้ นะครับ” ทิ้งระเบิดไว้ให้เจ้านายอย่างรู้เท่าทัน ไฟซาลก็รีบพาตัวเอง ออกไปทันที ก่อนจะโดนท่านช็อคส่งตาวางๆ ให้

2

วิ้งสูฟัด

ทหลังจากบอกตัวเองให้นอนหลับเมื่อคืน อาจจะช่วยความเพื่อยหรืออย่างไรก็ไม่ทราบ หลังจากนั้นนิวนิดาาก็หลับเป็นตาย ก่อนสะดุ้งตื่นด้วยเสียงนาฬิกาปลุกดังรบกวนจนต้องลุกอย่างหงุดหงิด เพราะกำลังฝันหวานเหมือนวิ้งในทุ่งลาเวนเดอร์ ว่าตัวเองชนะการวิ้งลำดับที่หนึ่ง และได้เงินรางวัลก้อนใหญ่

เจ้าของร่างบางรีบลุกอาบน้ำชำระร่างกาย สวมเสื้อผ้าเรียบร้อยตีสีนิดๆ เธอตรวจเช็คอุปกรณ์ต่างๆ ในกระเป๋าเป้ รวมถึงกระเป๋าเข็มขัดใบเล็กที่เธอใส่ซองเจลเพิ่มพลังงานและมีือถือไว้ตรงนี้ ยังไม่ทันจะออกจากห้องเพื่อนก็ไลน์มาบอกว่าตอนนี้ร้ออยู่ล็อบบี้ของโรงแรมเรียบร้อย

ใบหน้าหวานยิ้มบางๆ มัดรวมผมตึงพร้อมสวมหมวกเก็บสีแดงซึ่งเข้ากับเสื้อวิ้ง ที่เป็นเสื้อวิ้งแขนสั้นแต่เธอสวมปกอกแขนสีดำกางเกงวิ้งสีดำสามส่วน สวมถุงรัดน่องป้องกันการบาดเจ็บ และที่ขาดไม่ได้เลยคือรองเท้าวิ่งเทรลคู่เก่งที่เพิ่งถอยมาใหม่จากร้านของ

ตัวเอง สนทนาคากี้ใกล้ๆ หลักหมื่นหย่อนเพียงไม่กี่บาท แล้วจึงออกจากห้องมาเข้าลิฟต์ลงไปด้านล่าง

“มาไวจังสิตา”

“ฉันตื่นตื่นแทนแกอะ”

“ชวนมาวิ่งด้วยกันก็ไม่มา”

“ฉันจะเป็นตัวถ่วงมากกว่า แล้วอีกอย่าง ไม่ชอบความร้อนว๊ิงๆ ไปเหงื่อจะออกเดี๋ยวหงุดหงิด” ลิตาเป็นคนไม่ชอบความร้อน แม้จะมาทำงานที่นี่ แต่ส่วนใหญ่ก็อยู่แต่ในห้องแอร์

“ชุดแกเหงำง นี่ผ้าอะไร”

“ผ้าบัพพ์ เอาพันข้อมือไว้ก่อน เตี่ยวเหงื่อออกเอาไว้เซ็ดหน้า แล้วถ้าวิ่งช่วงสิบกิโลเมตรในทะเลทรายคงได้ใช้มาโพกหน้าแน่ เป็นอุปกรณ์บังคับเลยนะ” วันเส้นตรวจสอบเส้นทางวิ่งหมดแล้ว ซึ่งนักวิ่งทุกคนต้องทำการบ้านมาเป็นอย่างดีเป็นการเตรียมพร้อม เพื่อให้ร่างกายได้รับการบาดเจ็บน้อยที่สุด หรือลดอุบัติเหตุมากที่สุด

เส้นทางวิ่งเทรลของสี่สิบสองกิโลเมตรระดับมาราธอนยังไม่โหดเท่าคนที่วิ่งร้อยกิโลเมตร อย่างมากก็เจอทะเลทรายและเนินสูงต่ำไม่มาก แต่โหดเอาการท่ามกลางแสงแดดของทะเลทราย การวิ่งเทรลนอกจากเป็นการวัดกำลังขา ยังเป็นการวัดความอึดทนของร่างกาย หลายคนต้องออกจากการแข่งขันกลางคันเพราะสภาพร่างกายไม่ไหว หรือบางทีเกิดจากอาการบาดเจ็บและอุบัติเหตุ แต่กระนั้นก็ยังเป็นที่ชื่นชอบของคนรักความท้าทาย อย่างเช่นเธอ อีกสิ่งหนึ่งคือรางวัลก็เป็นแรงจูงใจ รายการนี้รางวัลเยอะและกระจายมาก

“เอาที่เพื่อนวันสบายใจเลยจ๊ะ”

“ประชดแกง”

“เปล่า นี่ถ้าฉันไม่เอารายการวิ่งมาล่อ ก็คงไม่มาหาใช้ไหมล่ะ”

“ก็นะ งานฉันยุ่ง”

“อย่ามาค่ะ แกสบายกว่าเพื่อน มีร้านของตัวเองตั้งหลายสาขา
ไม่ต้องเป็นลูกจ้างใคร” ลีตาครวญเบาๆ พลังวาดวงแขนโอบบ่าเพื่อน
พาเดินออกจากโรงแรม

“แล้วไม่กินข้าวเหรอ”

“ไม่ เตรียมของตุนไว้แล้ว มีแซนด์วิช น้ำ แล้วก็เจลให้พลังงาน
แต่จุดเช็คพอยต์ที่ลึบกีโลเมตรมีอาหารให้”

“ถือจริงๆ เพื่อนฉัน”

“หวังว่าจะได้สักรางวัลติดไม้ติดมือกลับไทย ถ้าเข้าอันดับหนึ่ง
ถึงทำลึบระดับมือสมัครเล่นนะ ระดับอีลิตกวาดรางวัลใหญ่หมดอยู่แล้ว”

“ภูมิใจเถอะ แค่นี้ก็เก่งแล้ว” ลีตาชมเพื่อน คนเราไม่รักการวิ่งจริง
คงไม่มาหรอก รายการในเมืองไทยรายการใหญ่ๆ เพื่อนรักก็กวาด
ถ้วยรางวัลมาหมดแล้ว ติดหนึ่งในห้าอันดับแรกตลอด

สองสาวขึ้นรถยนต์โดยมีลีตาเป็นคนขับ จากโรงแรมขับไปราวๆ
ไม่ถึงสิบนาทีก็ถึงจุดปล่อยตัวของนักวิ่ง แน่แน่นอนว่าผู้คนอุณหนาผาคั่ง
เท่าที่รู้คือหมื่นกว่าคนรวมทุกรายการ ส่วนใหญ่เป็นชาวยุโรป ชาวเอเชีย
ก็มีเงิน ใต้หวัน ฮองกง ญี่ปุ่น มาร่วมด้วย คนท้องถิ่นที่ชื่นชอบการวิ่ง
ก็มีไม่น้อย แต่ระดับอีลิตนี่คือหลายสิบคนเลย บางคนเคยไปวิ่งรายการ
ที่เมืองไทยด้วย

“คนเยอะมากแก็”

“เงินรางวัลสูงใจด้วยแหละ” ในฐานะนักวิ่งนี่ก็เป็นส่วนหนึ่ง
อย่างน้อยมันก็เป็นแรงจูงใจให้สมกับต้องซื้อตั๋วบินข้ามน้ำข้ามทะเล
มาแข่งขัน

“แล้วแกคิดว่าตัวเองจะได้รางวัลไหมวัน”

“ไม่รู้สิ หรืออาจจะได้รางวัลใหญ่เลยมั้ง” พุดเล่นไปนั้น เธอแค่
มือสมัครเล่น ยังห่างชั้นระดับโลก แต่ก็อย่างที่ยอก ตั้งใจว่าจะขอให้
ติดหนึ่งในห้าลึบ เมื่อคว้ารางวัลกลับบ้าน แต่ถึงไม่ได้ก็ถือซะว่ามาหา

ประสบการณ์กับสนามใหญ่ระดับโลกที่มีใบรับรองอย่างถูกต้องจากสมาคมต่างๆ ที่ให้การยอมรับ

“เพื่อนนั้นทำได้”

“อู๊ย นั่นๆ นั่นท่านซิคสองพี่น้อง”

ลิตาตื่นตื่นเสียงดีด้า ทำงานอยู่ที่นี่มาหลายปีติดๆ แต่การได้สัมผัสใกล้ชิดกับเชื้อพระวงศ์ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย ทว่างานวิ่งจัดโดยซีคอริชกับซีคเจเดนสองพี่น้องผู้ชื่นชอบกีฬาเป็นชีวิตจิตใจ จนรายการนี้เป็นตำนานระดับประเทศที่มีนักวิ่งเข้ามาร่วมแข่งขันเยอะที่สุด

ด้านวุ่นเส้นก็ถึงกับตาคว่ำเกร็งทั้งตัว หมั่นไส้มาก เมื่อวานเขาถือสิทธิ์อะไรมาจิบปากของเธอกันแล้ว จิบแล้วเดินหนีมันทำให้เธอโมโห นั่นคนอย่างไรซึ่งเสน่ห์จนทำให้เขาไม่รู้สิกรู้สอะไรเลยเธออะ คิดแล้วความโมโหก็แล่นลื่น

“อ้าววุ่นวุ่น เป็นอะไร ยืนทำหน้างอเป็นตุตลึงเลย”

“อย่ามาว่าฉัน”

“ยิ้มหน่อย เมื่อกี้เพื่อนวุ่นยังยิ้มปากจะฉีกตอนคุยกัน แล้วนี่อะไร”

ลิตาผู้ไม่รู้ความเป็นไปเมื่อวานของเพื่อนยังกุมมือระหว่างอกมองซีคสองพี่น้องที่กำลังเดินทักทายนักวิ่งหลายคน แน่ใจว่ามีมือใครกักรักษาความปลอดภัยตามติดหลายชีวิต และยังมีแบบแ่งไปกับนักวิ่งเพื่อความรัดกุม มีทั้งแบบนอกและในเครื่องแบบ

“ซิ อย่างกับพวกมาเฟีย”

“ก็มาเฟียจริงๆ เพราะมืออิทธิพลสุดแล้ว”

“เหอะ โลกไปถึงไหนต่อไหนแล้วเถอะ” วุ่นเส้นเอ่ยลอยๆ ทำเอาลิตาต้องขมวดคิ้ว คือองว่าเพื่อนเป็นอะไร เหมือนนอกคอกกับท่านซิคเหลือเกิน ถึงมีเรื่องกันไปสองวันก่อน แต่ท่านซิคก็ไม่ได้เอาเรื่องหรือลงโทษ ไม่เข้าใจทำไมวุ่นเส้นจึงปรายตามองแล้วบิตปากเหยียดๆ สายตาขุ่นเคือง

“อาการหนักแล้วไหมยายวุ้น”

“คนไม่ถูกชะตา”

“ออกจะหล่อ ถึงมีเรื่องวงในว่าโหดว่าเถื่อนก็เถอะ แต่ท่านซิค ก็ทรงเป็นกันเองมาก ทักทายแบบไม่ถือตัว รายการนี้ท่านซิคทั้งสอง เป็นคนริเริ่มก่อตั้งนะ”

“จริงเทรอ” ตอนลงสมัครไม่ได้สนใจว่าจะมีประวัติความเป็นมาอย่างไร เพื่อนส่งรายละเอียดไปให้ก็อ่านคร่าวๆ

“นั่นก็ส่งรายละเอียดไปให้แกะวุ้น”

“อ่านไม่ครบ เยอะเกิน อ่านแค่ประเภทการแข่งขัน วันแข่ง อุปกรณ์ บังคับ ดูเส้นทาง แค่นั้น ไม่ว่างอ่านอย่างอื่น” ตอบแบบประชดประชัน ถ้าเมื่อวานเขาไม่ทำอะไรแบบนั้น วุ้นเส้นคงไม่ซังน้ำหน้าอิตาซิคเจเดน บ้ากามหรรอก

“เอาที่เพื่อนวุ้นสบายใจเลยจ๊ะ”

“ซี หมั่นไล่ไปทางไหนก่อนนะ”

“อ้าว จะทิ้งกันเฉย”

“จะเข้าห้องน้ำ เตียวเขาจะเช็กอินแล้ว แกไปรอที่โรงแรมก็ได้ นี่การ์ด” ว่าแล้วก็ส่งคีย์การ์ดให้เพื่อน อย่างไรก็ตามเจ้าตัวก็คงกลางานแล้ว เรียบร้อย จะให้รอที่นี้ก็กระไรอยู่ เพราะไม่รู้ว่าจะเส้นทางไหนขนาดไหน ไม่รู้จะเข้าเส้นชัยกี่โมง ซึ่งรุ่นของเธอเวลาในการคัดออฟคือเจ็ดชั่วโมง

“โอเค เตียวพอปล่อยตัวนั้นจะกลับเลย ถ้ามาถึงแล้วให้ไปรับ กับอกนะ”

“อืม ขอบใจ”

“ยินดีที่สุด ว่าแต่...แกควรวิ่งไปสองหนุ่มไปนะ เพื่อได้หัวติดไม้ติดมือกลับเมืองไทย แบบ วิ่งได้หัวอะไรแบบเนี้ย” คนพูดหัวเราะ คิกคัก แต่คนถูกแซวแยกเขี้ยวไล่

“ผันไปเถอะ จ้างให้ก็ไม่มอง”

“แหม...ถ้าได้หลับไปฝากป้ามานะ รับรองว่าทั้งสองดีใจแน่ที่แก
ขายออก ไปละ” ถ้าไม่รีบไปรับรองโดนเพื่อนพาดแน่ๆ อย่ากระนั้นเลย
ซึ่งก่อนถูกลงไม้ลงมือ

รางบางเดินเลี้ยวไปยังรถสุขาเคลื่อนที่เพื่อเข้าจัดการธุระ
ให้เรียบร้อย อาจเพราะเวลาของที่นี่ไม่ตรงกับเมืองไทย ถ้าเมืองไทย
ก็น่าจะเกือบสิบเอ็ดโมงแล้ว จึงไม่แปลกที่เธอไม่ปวดหนัก ส่วน
ระหว่างทางมีบริการทุกอย่างตามจุดต่างๆ ทั้งห้องน้ำ อาหารการกิน
ยารักษาโรค แต่บางอย่างเราก็ต้องเตรียมไปเอง

“สวัสดีครับ”

“อ้อ ค่ะ” มีหนุ่มฝรั่งหน้าหล่อมาทักทาย เขาส่งยิ้มให้เธอ เธอ
ก็ยิ้มตอบตามมารยาท นี้อย่ามาเข้าใจผิดกันนัก บอกตามตรงวันเสาร์
มีความระแวง ตั้งแต่โดนจับเมื่อวานแล้ว

“ผมดอมครับ”

“ค่ะ ฉันวันค่ะ”

“คุณลงแค่สี่สิบสองกิโลหรือครับ”

“ค่ะ เอาเท่าที่ร่างกายพอสู้ไหวนะคะ”

“ผมก็ลงระยะนี้เหมือนกันครับ ผมมากับเพื่อนๆ ตรงโน้น”
ว่าแล้วก็ชี้มือชี้ไม้ไปยังกลุ่มเพื่อนๆ ของตนเอง น่าจะราวๆ สิบกว่าคน
ยกกันมาเยอะเขี้ยว เขาเหล่านั้นโบกมือโบกไม้และเป่าปากแซว คงจะ
แซวที่เห็นเพื่อนตัวเองเดินมาทักทายเธอกระมัง

“ไปตรงนั้นไหมครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันจะไปทางโน้น” ไม่อยากรวมกลุ่มกับใคร ไม่ใช่
ไม่ไว้ใจ แต่ตอนนี้ไม่อยากใช้พลังงานไม่อยากพูดอยากคุยอะไรทั้งนั้น
ต้องวอร์มร่างกายก่อน

“น่าเสียดายจังครับ”

“เสียดายอะไรคะ”

“คุณน่ารักมาก อยากให้วิ่งไปด้วยกัน” บ๊ายไปแล้ว จะมาจับกัน
ซึ่งๆ หน้าแบบนี้ไม่ได้ เธอไม่ได้มาหาแฟน ให้ตายเหอะ นึกถึงคำอวยพร
ของสิตาก่อนแยกกันเลย มาบอกให้วิ่งได้ฟัว บ๊อบ

ดอมมีสีหน้าเสียดาย คงตั้งใจมาก อาจเล็งเธอตั้งแต่ก่อนเข้า
ห้องน้ำกระมัง หมอนี่ถึงเดินมาดักทาง แต่เขาค่อนข้างสุภาพนะ ไม่มี
อาการกะลุ่มกะเหลี่ยให้ไม่สบายใจ วุ่นสั้นยี้มบางๆ ก่อนแยกตัวออกมา
เธอเริ่มอบอุ่นร่างกายด้วยการยืดเหยียดราวๆ สามนาที ก่อนจะทำการวิ่ง
เบาๆ เพื่อให้อุณหภูมิในร่างกายเพิ่มมากขึ้นจนเหงื่อซึม อากาศดีมาก
คือยี่สิบองศาเหมาะสำหรับการวิ่งสุดๆ

แล้วอะไรคือพอหันหน้าไปทางนั้นก็รู้สึกได้ถึงการจัดจ้อง ไม่รู้
เป็นการบังเอิญหรืออย่างไร ดวงตาของเธอปะทะเข้ากับดวงตาของ
ซิคเจเดนพอดีบพอดี จ้องมองเธอด้วยสายตาเรียบนิ่งแถมดูต้น
เป็นบ๊ามั้ง ตื่นซ่าง่วงนอนหรือเปล่า เลยมาทำตาดูๆ ไล่

ที่หมกกลางผู้คนมากมาย ดวงตาของเขาก็ยังเห็นใบหน้าหวานๆ
แต่ทำตาดูของยายผู้หญิงอวดดี เธอเป็นคนแรกที่เมินเขา แถมยัง
ทำทรวงเนื้อทรวงตัว เจ้าหล่อนมาในเสื้อสีแดงลายดอกไม้สีเหลือง เป็น
เสื้อที่เตรียมมาเอง ไม่ใช่เสื้อที่ทางรายการแจกให้ ซึ่งทางรายการก็ไม่ได้
มีการบังคับ ฟรีสไตล์เรื่องการแต่งตัว

เธอหันมาเจอเขาก็ทำตาดูแล้วสะบัดหน้าหนี หยิ่งเหลือเกินแม่คุณ
หาความอ่อนหวานน่ารักสักนิดก็ไม่เจอ แต่ก็เห็นเธออีกนั่นแหละทำให้
เขาอยากมอง เธอเป็นนักวิ่งจากเมืองไทยในจำนวนยี่สิบคนที่สมัครเข้ามา
เธอลงระยะมาราธอน แน่นนอนความวิบากค่อนข้างมีเยอะ โดยเฉพาะ

สิบกิโลเมตรกลางทะเลทราย และสิบกิโลเมตรบนพื้นผิวดินปนทราย และเนินสูงต่ำ แต่ระยะความโหดน้อยกว่ารุ่นร้อยกิโลเมตร

“น้องพี่อะไร”

“มีคนทำตัวไม่น่ารักครับ”

“หืม ใครนะช่างทำตัวไม่น่ารักในน้องชายพี่” ฮารีชเอ่ยอย่างอารมณ์ดี กวาดตามองถ้วนทั่วก็ไม่เห็นมีใคร นอกจากเหล่านักวิ่งที่ทำการวอร์มร่างกาย เพื่อให้ร่างกายตื่นตัวพร้อมสู้ศึก ซึ่งระยะร้อยกิโลเมตรจะปล่อยตัวอีกห้าหน้าที่ข้างหน้า ตามด้วยระยะเจ็ดสิบสี่สิบสอง และยี่สิบ ตามลำดับ

“มีครับ”

“หญิงหรือชาย”

“ผู้หญิงอวดดี” ขณะตอบมีความหรีตาทมาขมา

“หึๆ ปกติน้องพี่ไม่เคยสนใจผู้หญิงคนไหนเลยนะ”

“บางทีคนนี้อาจมาแปลก”

“อืม พี่ยอมรับว่าคงแปลกจริงๆ” ฮารีชเอ่ยอย่างอารมณ์ดี คนอย่างเจเดนไม่สนใจเรื่องผู้หญิงอยู่แล้ว หมอนี่จะกินก็กินเงียบๆ หรือไปหาเอานอกประเทศ จึงไม่เคยตกเป็นข่าวกับผู้หญิงคนไหนในประเทศตัวเอง แต่ตอนนี้น้องเขากลับมีอาการแปลกๆ สายตาก็ดูต้นเหมือนไม่สบอารมณ์

ถ้าถามว่าทำไมเจเดนจึงมองผู้หญิงคนนั้นไม่คลาดสายตา แม้ปากพูดคุยกับทีมงาน หากเขากลับมาสายตากลับมาจับจ้องผู้หญิงที่ชื่อจูนสั้นเป็นระยะ จนเจ้าหล่อนรู้ตัวแล้วมองตอบ เหมือนมีกระแสไฟบางอย่างวิ่งพล่านในกระแสเลือดไปสูบฉีดหัวใจให้เต้นแรงกว่าเดิม

“อย่าสนใจเลย ท่านพี่เถอะ เนใจนะครับจะลงรายการนี้ด้วย”

“ก็ลงเข้าไป ไง แค่อีสิบโล” นานๆ จะได้วิ่ง เพราะไม่ได้ซ้อมสม่ำเสมอ ฮารีชจึงลงระยะนี้ ไม่อยากหักโหม เขาไม่ได้หวังรางวัลอะไรอยู่แล้ว

เพราะเป็นคนจัดรายการ แต่แค่อยากทดสอบความแข็งแรงของร่างกาย
“งั้นตามสบาย แต่ท่านพี่พักผ่อนมาพอหรือเปล่า”

“อย่าห่วงนะ ว่าแต่นายไม่ลงบ้างเหรอ”

“ไม่ครับ ให้ผมไปฝึกการต่อสู้คงดีกว่า” หรือแค่วิ่งซ้อมก็คงพอ
วิ่งมาราธอนเขายังไม่ล้นหัด อีกอย่างเขามีหลายอย่างต้องทำ อย่างวันนี้
เปิดงานเสิร์ฟก็จะสแตนด์บายรอทุกระยะ คอยช่วยทีมประสานงาน แม้
คนของเราจะเยอะแยะมากมายแบ่งหน้าที่กันไว้ดีแล้ว ทว่าสถานการณ์
จริงอะไรก็เกิดขึ้นได้

“งั้นฝากด้วยนะ”

“ว่าแต่เจ้าลูกชายล่ะครับ”

“ไม่ต้องพูดถึง รายนั้นเมื่อวานงอนหนัก” พูดถึงลูกชายหัวแก้ว
หัวแหวนฮารีซได้แต่ส่ายหน้า เขาสัญญาว่าจะพาไปเที่ยวนอกเมือง
แต่งงานยุ่งเลยไม่ได้กลับวัง พอโทรไปเจ้าตัวบอกว่างั้นไปทำงานพ่อ แล้วก็
วางสายไป เพิ่งสองขวบครึ่ง ทำไมถึงได้รู้มาก

“น่าจะพามาด้วย เปิดหูเปิดตา”

“คงยังไม่ตื่น” ยิงวันนี้ไม่ได้ไปโรงเรียนด้วยแล้ว ไม่มีทางเลย
ตัวแสบจะตื่นนอน ปัญหาหลักตอนนี้ของฮารีซนอกจากเวลาที่ยังไม่ลงตัว
ระหว่างทำงานกับตุลุก เขายังหาพี่เลี้ยงให้ลูกชายไม่ได้ เจ้าตัวอแง
และเอาเรื่องมากมาย ไม่ยอมรับพี่เลี้ยงสักคน จนต้องเดือดร้อนท่านแม่
ซึ่งไม่ดีแน่หากปล่อยไว้แบบนี้

“ว่าแต่ไหนล่ะ คนคือ”

“พี่อย่าสนใจเลย” เมินหน้าไปทางอื่น เจदनหลุดมาดตัวเองมาก
แล้ว เพราะผู้หญิงคนนั้นกำลังทำให้เขาเสียความเป็นตัวเอง เขากับเธอ
เหมือนขั้วแม่เหล็กสองขั้วมาเจอกัน ว่ากันว่าหากเราเจอกันเกินสามครั้ง
นั้นหมายความว่าทุกสิ่งอย่างไม่ใช่เรื่องบังเอิญ

“อย่าให้รู้ว่านี่เรื่องปิดบัง”

“ไม่มีครับ” ไม่ได้มองไปทางคนอวดดีอีก ไม่อยากให้พี่ชายจับพิรุณได้ เพราะปกติเจนนแดนไม่เคยให้ความสนใจเพศตรงข้าม จะมีก็แต่หนูเกลือคนเดียวที่เขาเคยสนใจ ทว่าเป็นเพียงระยะเวลาสั้นๆ แล้วตอนนี้เธอก็เป็นของคนอื่น แถมยังมีโซ่ทองคล้องใจเรียบร้อยแล้ว เขายังส่งของขวัญไปร่วมแสดงความยินดีกับเธอและสามี

“ให้จริง”

“ไปเถอะพี่ พิธีกรประกาศเรียกแล้ว”

สองพี่น้องจึงยุติบทสนทนา เดินขึ้นไปบนเวที พร้อมกล่าวเปิดงานสั้นๆ จากนั้นเสียงพลุก็ดังขึ้นพร้อมลูกโป่งมากมายถูกปล่อย และนักวิ่งระยะร้อยกิโลเมตรก็ออกสตาร์ทก่อน ยี่สิบนาทีต่อมาจึงเป็นระยะเจ็ดสิบและระยะสี่สิบสอง ตามด้วยระยะยี่สิบรวมแล้วซึ่งชีวิตฮารีซว่มลงแข่งขันด้วย

“เรียบร้อยแล้วครับ” ไฟซาลเดินมากระซิบบอกผู้เป็นนาย ทำให้ไบหน้าหล่อเหลาจุดรอยยิ้มบนมุมปากด้วยความพอใจ ก่อนหันมองกลุ่มนักวิ่งสุดท้ายที่ออกตัวไปแล้ว

“เดี๋ยวฉันจะเข้าออฟฟิศ”

“ครับ”

“บอกคนของเราตามจุดต่างๆ ให้ทำงานอย่างเต็มที่ โดยเฉพาะทีมแพทย์” เรื่องบาดเจ็บจากการแข่งขันเป็นเรื่องหลีกเลี่ยงไม่ได้ มีทุกปี ไหนจะนักวิ่งบางคนไปต่อไม่ไหวเพราะสภาพร่างกายอ่อนล้าก็จำเป็นต้องออกจากการแข่งขันกลางทาง ระยะที่มีมากที่สุดก็คือระยะร้อยกิโลเมตร

“อ้อ...มีอีกเรื่องครับ นี่ข้อความจากซีความเซม”

รับมือถือมาจากคนสนิทแล้วขมวดคิ้ว ความจริงเรื่องปัญหาชนกลุ่มน้อยบริเวณชายแดนระหว่างพรมแดนสองประเทศเป็นปัญหา มาช้านาน มันเหมือนละครน้ำเน่าที่ฉายวนซ้ำๆ เรื่องเดิมๆ โลกหมุนไปเร็วมาก เทคโนโลยีก้าวกระโดดไปไกล แต่...ก็ยังมีคนบางกลุ่ม

ชอบทำให้ประเทศตัวเองต่างปร้อย ด้วยการตั้งตนเป็นกลุ่มโจรปล้น
ชาวบ้านและนักท่องเที่ยว ปราบเท่าไรก็ไม่หมดไม่สิ้น

“เรื่องนี้อีกแล้ว”

“ท่านซีโครอิมทราบแล้วครับ” ซีโครอิมคือพี่ใหญ่ที่จะสืบทอด
บัลลังก์ต่อจากท่านพ่อ พี่เขาคูมเรื่องทหาร แต่บางครั้งจะออกหน้ามาก
ไม่ได้ เวลาทำการอะไรก็ต้องกระทำอย่างลับๆ

“ท่านพี่ทราบเรื่องแล้วใช่ไหม”

“ครับ เห็นว่าจะส่งกองกำลังติดอาวุธลงพื้นที่”

“บ้างจริง จะส่งลงไปไต่ๆ แบบนั้นนักท่องเที่ยวแตกตื่นกันหมด”

“แล้วจะทำยังไงดีครับ”

“เอาเป็นว่าเดี๋ยวพรุ่งนี้ฉันจะไปพบท่านพี่ด้วยตัวเอง” เรื่องระหว่าง
ชายแดนเป็นเรื่องละเอียดอ่อน แม้สองประเทศมีความสัมพันธ์อันดี
ต่อกัน แต่การบุกรุกหรือส่งคนไปบริเวณนั้นจะต้องมีการประสานงาน
ที่ดี เพื่อไม่ให้กลายเป็นความบาดหมางกระทบกระทั่งกันภายหลัง

“เรื่องนี้ค่อนข้างซีเรียสอยู่เหมือนกันนะครับ”

กลุ่มโจรเป็นเรื่องที่ทำให้พรมแดนสองประเทศไม่สงบสุข เรา
ต่างคิดว่าโจรสองฝ่ายนี้อยู่ในพรมแดนของอีกฝั่ง แต่ความจริงน่าจะ
เป็นกลุ่มเร่ร่อนที่รวมตัวกันเพื่อทำหายอำนาจ แต่กระนั้นก็ไม่มီးอะไร
ยืนยัน ดีว่าสองประเทศเป็นเพื่อนบ้านที่ดี จึงไม่มีอะไรที่จะทำให้
บาดหมาง เวลาจะส่งทหารลงพื้นที่จึงต้องรอบคอบและแจ้งทั้งสองฝ่าย

“อิม ท่านพี่รออิมชอบใจร้อน แก่ไม่เคยหาย”

“ถ้าส่งทหารไปโดยพลการ ผมว่าทางโน้นจะไม่พอใจ”

เจเดนพยักหน้า ก่อนเดินไปขึ้นรถ เขาต้องเข้าออฟฟิศเซ็นเอกสาร
หลายฉบับ ก่อนจะกลับมาที่นี่อีกครั้ง เพราะระยะยี่สิบกิโลจะถึงเส้นชัย
ก่อน เขาจึงต้องมามอบรางวัล ระยะอื่นก็ไต่ระดับกันไป ส่วนระยะ
ร้อยกิโลจะมอบรางวัลพรุ่งนี้ และรางวัลจะค่อนข้างเยอะกว่าระยะอื่น

เพราะใช้เวลาในการวิ่งนานกว่า

อ ย่าถามสภาพนางฟ้าตอนนี้เลยว่าเป็นอย่างไร เหนื่อยมาก ยิ่งวิ่งเข้าสู่เส้นทางที่เป็นทะเลทรายไม่อยากจะพูดเลยว่าเหนื่อยมาก มันกินแรงสุดๆ เนินทรายสูงต่ำสลับแรงไปเยอะจนต้องฟังเจลเพิ่มพลังงาน เอนำอาหารหลายอย่างติดตัวมาด้วย ทั้งแซนด์วิช ส้ม อินทผลัม แม้ในจุดเช็กพอยต์จะมีอาหารให้แต่ก็กินได้นิดเดียว กินมากจะจุก

“คุณครับ คุณ”

“อ้าว เอ่อ คุณ...”

“ไม่อยากจะเชื่อ คุณวิ่งเร็วมากจริงๆ” เรื่องความเร็วของเธอไม่เคยแพ้ใคร แต่เพราะสนามนี้ไม่เคยผ่านมาก่อน ก็เลยหอบ อาจเพราะอุณหภูมิสูงขึ้นเรื่อยๆ กระทบ เธอยากไปถึงภูเขาหิน ซึ่งจะเป็นระยะของครึ่งทาง ก็คือยี่สิบกิโล จากนั้นจะพักแล้วรับประทานอาหารก่อนจะวิ่งต่อเพื่อเข้าสู่ภูเขาหิน และวกกลับอ้อมไปอีกด้านเพื่อเข้าสู่ใจกลางเมืองเพื่อเข้าเส้นชัย

“แล้วเพื่อนๆ คุณล่ะคะ”

“บางคนนำไปแล้วครับ”

“เก่งเหมือนกันนี่คะ”

“แต่ผมไม่ค่อยได้ซ้อม เลยวิ่งช้า” ตรงจุดนี้เป็นเนินทรายลูกสูง วันเส้นผอนกำลังขาดด้วยการค่อยๆ เดินขึ้นโดยใช้ไม้เท้าช่วยอีกแรง ไม่ให้ตัวเองต้องใช้พลังงานมากนัก ดอมาก็เช่นกัน หมอนี่หล่อนะ แต่ดูเจ้าชู้ไปหน่อย แล้วคงเหมาะเป็นเพื่อนมากกว่าเป็นอย่างอื่น

“คะ ไปถึงแล้ว นะคะ” ไม่อยากเสียเวลาพูดมาก เปลืองพลังงาน พอถึงเนินสูงสุดของเนินทราย ดวงตากลมโตก็ยิ้มกว้าง แสงแดดกระทบพื้นทรายเหมือนทองคำ แม้สวมแว่นกันแดดสำหรับวิ่ง ความมดงาม

ก็ไม่ได้ลดลง ทะเลทรายไม่ได้มีเพียงทราย แต่มีโอเอซิส เป็นตาน้ำเล็กๆ กระจายอยู่ทั่วไป แต่ตรงจุดที่เธอวิ่งผ่านมีทั้งขนาดเล็กและขนาดใหญ่

ความสนุกของการวิ่งก็คือการที่มีชาวบ้านท้องถิ่นมาวิ่งเรียงให้กำลังใจ ทุกคนขอแตะมือโดยเฉพาะลูกเด็กเล็กแดง มีลูกอมติดมาถุงใหญ่ๆ เธอจึงแจกเด็กๆ หลายคน ก่อนจะออกวิ่งต่อไป ชาวบ้านส่งเสียงเชียร์และปรบมือให้กำลังใจนักวิ่งเมื่อวิ่งลงเนิน ก่อนคราวนี้ จะตัดเข้าสู่ภูเขาหิน มันต้องใช้ทักษะในการปีนป่ายเล็กน้อยเพราะต้องระวังลื่นด้วย ตรงจุดนี้เองที่นักวิ่งหลายคนถือโอกาสนั่งพักเหนื่อย เพราะตอนนี้ก็เก้าโมงแล้ว แดดแรงมาก

“คุณลุงจะไปแล้วหรือ”

“ค่ะ พักนานจะยิ่งซีเกียจ” หยุดพักนานๆ มันไม่โอเค เธอออกวิ่งช้าๆ ได้ภูเขาคอนกรีตเบื้องหน้าที่ค่อนข้างสูง แลมหิ้งขรุขระอย่างระมัดระวัง

กระทั่งมาถึงครึ่งทาง ตรงจุดเด่นที่ที่พักมีบริการอาหารแบบบุฟเฟต์เป็นอาหารพื้นเมือง แต่ก็มีข้าวและกับข้าวรสชาติกลางๆ รวมทั้งแซนด์วิชต่างๆ ผลไม้รวมถึงกล้วยหอมให้นักวิ่งพกติดตัว เธอก็เอาใส่กระเป๋าไปเสียเต็มที่ พักสิบห้านาทีก็ออกเดินทางต่อโดยมีนักวิ่งหลายคนล่วงหน้าไปก่อนแล้ว อยากเข้าเส้นชัยห้าสิบคนแรกก็ต้องมุ่งมั่นทำให้ได้

แต่แล้วก็ต้องมาเจองานหินเมื่อเห็นกลุ่มควันตรงหน้า ทีมงานที่เฝ้าระวังอยู่แล้วจึงประกาศผ่านลำโพงให้หาที่หลบ ซึ่งก็คือโอเอซิสใกล้ๆ สิ่งที่ไม่เคยเห็นก็ได้เห็น เพราะคือพายุทรายลูกใหญ่ เสียงอื้ออึงดังน่ากลัว วุ่นแสนจิ้งจิ้งไปกลับใต้ต้นไม้ คุณอยู่ตรงนั้นรอจนแน่ใจว่ามันผ่านพ้นไปแล้วจึงวิ่งต่อ

“แปลกๆ แล้วแฮะ” สถานการณ์แบบนี้ไม่เคยเกิดขึ้น ไม่มีใครวิ่งตามมา ไม่มีใครวิ่งอยู่ข้างหน้า และไม่มีป้ายบอกทางหรือการผูกريبีนี่สิ

“ให้ตาย หลงทางเหวอะเนี่ย”

รีบเอาแผนที่วิ่งออกมาดู แต่เพราะเต็มไปด้วยรังทรายเป็นหมัด ทำให้เธอตัดสินใจวิ่งกลับทางเก่า

ทว่า...ดูเหมือนอะไรหลายๆ อย่างจะเปลี่ยนทิศทาง หรือเพราะพายุทรายลูกนั้นมันทำให้ป้ายบอกทางหันผิดด้าน แล้วนี่เธออยู่ที่ไหน

เคยได้ยินเหมือนกันเรื่องหลงทาง ให้อาย แบบนี้เธอก็ชวดรางวัลนะสิ ถอดหมวกแล้วทั้งผมตัวเองอย่างหงุดหงิด เธอตั้งใจเดินไปอีกด้าน แต่แล้วเดินมาทางนี้มันก็ไม่มีใครเลย เงียบจนได้ยินเพียงเสียงลมพัดผ่าน

“เวร เวรจริงๆ”

เวลาหมุนผ่านไปเรื่อยๆ ทำให้กระวนกระวายใจ ตัดสินใจใช้มือถือติดต่องไปยังศูนย์ ซึ่งจะมีเบอร์ผู้ติดต่อ จนทางโน้นรู้ว่าพิกัดเธออยู่ที่ไหน

“เขาตอบกลับมามีจะมารับในอีกไม่เกินครึ่งชั่วโมง”

“ชวด ชวดรางวัลอีกแล้ว” บ่นพึมพำอย่างหัวเสีย เดินมาอีกด้านไปเจอเนินหิน เธอปีนขึ้นไปยืนรอตรงนั้น แต่เกิดก้าวพลาดทำให้เธอหล่น แล้วข้อเท้าพลิกจนร่างเล็กก้นจ้ำกับพื้นทราย ร้องโอดโอยด้วยความเจ็บ ไม่คิดว่าตัวเองจะซวยซ้ำซวยซ้อนอะไรขนาดนี้ หวังรางวัลแต่ดูท่าจะไม่ได้สักรางวัลเพราะหลงเส้นทาง

ได้ยินเสียงเครื่องยนต์มุ่งหน้ามาทางนี้ เห็นฝุ่นทรายตลบฟุ้งไปหมด ก่อนจะเห็นเงาดำโผล่เข้ามาเรื่อยๆ ใบหน้าหวานๆ คล้ายมีรู้สึกอุ่นใจเมื่อรถคันนั้นจอดลง มีคนขับรถหนึ่งคน กับร่างสูงใหญ่ที่มีผ้าโพกหน้าสีด้าปิดตา อีกฝ่ายก้าวลงมาแล้วส่ายหน้าเล็กน้อย ก่อนลดกายนั่งลงอุ้มร่างเล็กเข้าสู่วงแขน

“เฮ้ย นี่คุณ ปล่อย”

“อย่าดิ้น”

“มาอุ้มฉันทำไมเล่า” สาวเจ้าโวยวาย เพราะอีกฝ่ายไม่สอบถาม

อะไรทั้งนั้น สายหน้าแล้วอ้อมทันที นี่ทิมแพทย์จริงๆ ไซ้ใหม่ ไม่ใช่
โจรห้าร้อยเรียกค่าไถ่หรือกไซ้ใหม่ ความกลัวอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน
เกิดขึ้นในใจ มือบางกำหมัดทุบไปตามท่อนแขน อีกฝ่ายตัวตลึงตาตุ๋น
มามองเหมือนรำคาญ

“บอกให้อยู่นิ่งๆ” เสียงนิ่งแต่แฝงความดุตันเอาไว้ แต่ถามว่า
หยุดใหม่ ยิ่งทุบหนักมากกว่าเดิมนะสิ เธอไม่ไว้ใจคนพวกนี้ ไม่มีอะไร
บอกว่าเขามาจากที่มงานวัง

“ไม่”

“ดี้อจริงๆ”

“ปล่อยฉันลงสิ จะพาฉันไปไหน ไม่ไปนะ” ยังโวยวายไม่เลิก
จะไม่โวยวายได้ไง โปกใบหน้าด้วยชุดดำกันแบบนี้ เธอระแวงนะ
บอกเลย

ประตुरुถถูกเปิด ร่างบางถูกวางกับเบาะด้านหลัง อีกฝ่ายก้าว
เข้ามา เธอขยับจะไปลงอีกฝั่งแต่กลับถูกจับข้อเท้าไว้ไม่ให้ไปไหนไกล
คนขับจึงประจำตำแหน่งแล้วออกรถทันที

“นี่ ปล่อยฉัน พวกแกเป็นใคร”

“กลัวแล้วยังปากดี”

“ไอ้โจรห้าร้อย พวกแกเป็นโจรไซ้ใหม่ ถ่อยมาก ระวังผู้หญิง”
สาวเจ้าตะโกนใส่หน้าอีกฝ่ายจนสับสนแก้วหู คนตัวใหญ่หรือตาขยับเข้ามา
ใกล้โดยจับข้อเท้าของคนอวดดีไว้ ดวงตาดูดันนั้นมันน่ากลัวเสียจน
วุ่นเส้นคิดว่าตัวเองกำลังเผชิญหน้าอยู่กับโจรจริงๆ

ยกมือผลักไหล่อีกฝ่าย แต่กลับไม่ขยับเขยื้อน ปากอ้อมยิ้มแน่น
อยากจะทำไฟแลบ แต่ด้วยสถานการณ์ตกเป็นรอง เธอจึงทำได้เพียง
มองตาขุ่นแทบจะกินเลือดกินเนื้อ สีตาของเขามันคุ่นๆ แววดาแบบนี้
เสียงแบบนี้ก็คุ่นด้วย ก่อนดวงตากกลมโตจะเบิกกว้างต่อข้อสันนิษฐาน
ของตัวเอง

“ซิคเจเดน!”

“หี” ฝ่ายตรงข้ามเพียงทำเสียงในลำคอ

“เป็นท่านแน่ๆ บ้าไป ว่างเหรอดมาแกล้งกัน” พูดยุ่ไม่หยุดด้วยความโมโห มันหงุดหงิดจนไม่รู้จะหงุดหงิดอย่างไร โกรธมาก นึกไม่ออกว่าเขต้องการอะไรถึงมาแกล้ง

“ไม่ว่าง ยุ่มาก แต่พอได้รับการแจ้งก็มา ที่มอี่นงานล้นมือ” สิ่งที่เจเดนพูดคือเรื่องจริง มีนักวิ่งหลายคนบาดเจ็บ บางคนเป็นตะคริวจนต้องออกจากการแข่งขัน

เขากลับจากออฟฟิศ องค์กรกีฬาไฟซาลติดต่อไปบอกว่าคนที่เขาสนใจหลงทางที่ริบมาทันที มากันสองคนเจ้านายลูกน้องพร้อมมกล่องปฐมพยาบาล แล้วก็ได้เจอเจ้าตัวบาดเจ็บ ดูจากท่าแล้วน่าจะข้อเท้าพลิก คงต้องประคบและทายา และกินยาแก้อักเสบ แต่ดูเหมือนจะไม่ได้ได้รับความร่วมมือจากคนตรงหน้า

“ยอมรับแล้วไซ้ใหม่ของท่านคือซิคเจเดน”

“ไม่มีอะไรต้องปิดบัง”

“แล้วโพกหน้าทำตัวเป็นโจรทำไม ทั้งเจ้านายทั้งลูกน้อง” ส่งสายตาพิฆาตให้คนขับรถ ไฟซาลต้องกลั้นยิ้ม ยอมรับเลยว่าสาวน้อยชาวไทยคนนี้มีนิสัยตรงข้ามกับสาวไทยคนก่อนที่ท่านซิคเจดูตาตั้งใจ อันนี้คือตาต่อตาฟันต่อฟัน แลดูไม่กลัวใครทั้งที่กลัว

“นั่งตึ๋ๆ”

“ปล่อย ไม่ต้องมาจับ”

“ฉันจะดูให้ อย่าเรื่องมากวุ่นเสี้ยน อยากให้มันอักเสบขึ้นมาอีกหรือไง นั่งเหยียดเท้า” น้ำเสียงนิ่งๆ ออกแนวบังคับ สาวเจ้ามีการเกร็งร่างกายต่อต้าน มันนำหวดด้วยไม้เหลือเกิน ผู้หญิงอะไรเจ็บอยู่แท้ๆ ยังทำอวดดี เพราะแบบนี้ถึงเขาถึงค่อนข้างหงุดหงิดกับคนตัวบาง

“ไม่ต้อง ฉันไม่ได้เป็นอะไรมาก”

“อย่าอวดดี”

“แล้วท่านซีคยองอะไรด้วย ไม่ใช่หมอ อย่ามาวุ่นวาย”

“ปากดี”

“กีปากของฉัน ท่านแหละปล่อยมือ ถ้าถึงจุดสตาร์ทเมื่อไรฉันจะกลับเอง” มีความหยิ่งยโสและอวดดี ทั้งที่ตอนนี้รู้สึกเจ็บข้อเท้าแปลบๆ อีกไม่นานมันต้องเจ็บมากกว่าเดิม ให้ตายเถอะ สถานการณ์มันแย่มากที่สุด เหมือนเขาจงใจ แล้วดูสิ ยังไม่ยอมปล่อยมืออีก

“อย่าอวดเก่งให้มันมากนักวันเสาร์ การที่ฉันช่วยเหลือเธอมันเป็น เรื่องที่ควรทำ งานวันนี้นั้นดูแล เธอคือนักวิ่งคนหนึ่ง”

“ฉันไม่ไว้ใจท่าน”

“เธอกลัวอะไร”

อีตาบ้า ถ้ามาได้ ก็เรื่องการคุกคามทางเพศเมื่อวานไง ถ้าเขาไม่จับ เธอคงไม่ผวาจนไม่อยากจะเข้าใกล้ ถึงหล่อเหลาว่าตายควายล้ม แต่เขาก็หล่อน่ากลัว หล่ออันตรายเกินกว่าจะเอาชีวิตเข้าใกล้ เขาควรใช้คนอื่นมาลิ้ม ไม่มีความจำเป็นอะไรต้องมาดูแลนักวิ่งตัวจ้อยไร้ชื่อเสียง แบบเธอสักหน่อย ยิ่งไม่น่าไว้วางใจเข้าไปใหญ่ สาวเจ้าถอนหายใจ เขือกใหญ่อย่างโกรธๆ

“เจียบนี่คือ?”

เกลียดจังเลย ผู้ชายบ้า มาทำหน้าที่ตาดูเหมือนเธอเป็นคนผิด แล้วกดดันอยากได้คำตอบ คือเขาอยากรู้ว่าเธอกลัวอะไรใช่ไหม เออ พุดก็ได้

“ฉันไม่ชอบเรื่องเมื่อวาน”

“อ้อ ทำไม หรืออยากให้รับผิดชอบ”

“เหอะ สะอิดสะเอียนจะแยะ ฉันไม่ต้องการความรับผิดชอบ ก็แค่...แค่...” แค่อู๊บบ มันไม่ใช่จู้บ คนแบบนี้ที่น่ากลัว ดวงตาของเขาดูดัน เดาทางยาก หรือบางทีไอ้ข่าวลือที่ว่าเขาโหด เขาเถื่อน และเขาชาติสนิม

จะเป็นเรื่องจริง หวนนึกถึงคำพูดของเพื่อนแล้วก็เพลอกสิ้นน้ำลาย

“เสียเวลามากแล้ว ก่อนจะบวมกว่านี้ นิ่งนิ่งๆ ฉันจะพยายามให้”
เขาดึงผ้าโพกหน้าออก ก่อนเปิดลิ้นชักด้านหน้าดึงกล่องปฐมพยาบาล
ออกมา เขาหยิบจับอะไรอย่างคล่องแคล่วราวกับว่าเป็นหมอ เทอะ แต่
ไม่ได้ขึ้นชมหรือกนะ ถึงมือเขาจะเบามากก็เถอะ

วุ้นเส้นเริ่มเจ็บมากขึ้นจึงไม่เดิน ส่วนหนึ่งเป็นเพราะตอนนี้สติ
ของเธอจ่อจ้อกับบางสิ่ง บางสิ่งที่ว่าคือการสำรวจเครื่องเคราใบหน้า
ของบุรุษแดนทรายลูกผสม เขาหลายเชื้อชาติ เพราะใบหน้าคมแต่ผิวขาว
ซึ่งไม่ใช่พื้นผิวของคนประเทศนี้ ที่ส่วนใหญ่ผิวจะคล้ำกว่านี้ แต่ท่านซิค
กลับผิวขาว

ดวงตา จมูกโด่งเป็นสัน รับโหนกแก้ม ปากบางเหมือนผู้หญิง
สีไม่คล้ำมาก เขาน่าจะดูแลสุขภาพดีพอควร หนวดเคราถ้าเป็นคนอื่น
เธอคงมองว่ากรูกรู้ง แต่พอมันมาอยู่บนใบหน้าของอีกฝ่าย ยอมรับ
เลยว่าเสริมเสน่ห์ชวนมอง ขนาดไม่อยากเข้าไปใกล้ยังอดชื่นชมไม่ได้

“ไม่ต้องมองฉันนัก รู้ว่าหล่อ”

คนกำลังตกอยู่ในภาวะวังค์ความคิดถึงกับสะดุดหู จ้องเขม็งท่านซิค
หลงตัวเอง ว่าแต่...เขาจับได้ใช่ไหม คือเขารู้ว่าเขาสำรวจ รู้สึกขายหน้า
ชะมัด

“หลงตัวเอง”

“ยอมรับ เพราะฉันหล่อจริงๆ ใครๆ ก็มอง”

“อยากอ้วก”

“ยังไม่ต้องรีบห้อง ยังไม่ได้นอนด้วยกัน” โอ๊ย ดูแต่ละคำพูด
ออกจากปากของเขาสิ ใช้ชีวิตรัชทายาทจริงไหม ว่างมากจนเอาเวลา
มาวุ่นวายกับเธอ แล้วดูท่าจะเป็นคนหลงตัวเองระดับสิบ เงยหน้ามอง
สบตาแล้วยิ้มร้ายๆ ไอ้ยิ้มแบบนี้แหละไม่น่าไว้วางใจ มันไม่ใช่ยิ้ม แต่
มันคือแสบยะ!

“จะมากไปแล้วนะ ฉันเป็นผู้หญิง”

“อู๋”

“ไม่ใช่เพื่อนเล่นนะคะ”

“ก็ไม่ได้อยากเป็นเพื่อน” เจเดนตอบเรียบๆ ก่อนส่งสายตาดูต้น
เมื่อเธอทำท่าจะชักเท้าหนี เขาประคอบไม่เสร็จ ยังต้องหยาและพันผ้า
ตามไว้ก่อน เพื่อไม่ให้เท้าถูกขยับเขยื้อนมากนัก

วุ่นเส้นคนพูดมากเลยหุบปาก ไม่อยากต่อปากต่อคำ ทำแบบนี้
เหมือนยิ่งเข้าตัวเองอย่างไรไม่รู้ ขนาดโต้ตอบด้วยภาษาอังกฤษนะ
ผู้ชายในลुकโหด ลुकเถื่อน แต่น่าแปลกมือเขาเบามาก เขาจนไม่รู้สึกลับเจ็บ
ขนาดว่าเขาลองขยับเท้าเธอยังไม่เจ็บเลย

“ไม่พูดต่อแล้วเหอ”

“ไม่เพคะ”

“ประชดเก้ง” ก็แค่กับเขานั่นแหละ เกลียดมากๆ คนหล่ออันตราย
และอันตรายมากต่อหัวใจ

3

วิ่งจนได้เรื่อง

วิถลุลุยทรวยสมรรรณนะเยียมมุ่งตรงสู่โรงพยาบาลเอกชนชื่อดัง ใช้เวลาชั่วโม่งเศษ โดยไฟซาลใช้ทางลัดจึงถึงเร็ว ร่างบางถูกซิคเจเดน อุ้มลงจากรถ พยายามขึ้นตัวแล้วแต่ท่านซิคไม่ยอม แถมยังอุ้มแบบ ไม่ถามความเห็น จริงๆ เธอลงเดินเองได้ เจ้าหน้าทีก่อนข้างอึ้ง คงเป็น เพราะคนอุ้มคือคนดังระดับประเทศ บุรุษพยาบาลกุลิกจอนำรถเข็น มาให้นั่งก่อนเข็นพาเข้าด้านใน และตรงโซนติดป้ายว่าวีไอพี

ไม่มีการเข้าคิวรอหมอแต่อย่างใด เป็นโรงพยาบาลเอกชน ใหม่เอี่ยม มองจากตรงนั้นเห็นวิวด้านนอกมีแต่ต้นไม้เขียวขจี นี่หรือเปล่า ทีเขาเรียกว่าการพัฒนาประเทศไปอย่างรวดเร็ว สร้างสวนสวยๆ มากมาย ดึงดูดนักท่องเที่ยว เพื่อให้โลกรู้ว่าที่นี่ไม่ได้มีแค่ทะเลทรายและอูฐ เหมือนแต่ก่อน

“ไม่ได้เป็นอะไรมากครับ น่าจะแค่แผลง การปฐมพยาบาลดี อยู่แล้ว ไซ้ใหม่ซิคเจเดน” ซิคหนุ่มถูกถามย่ำจากคนที่เรียกได้ว่าเป็นเพื่อน

“อืม”

“หิ พามาเองเลย ลำค้ำญมากสิ” จงใจพูดภาษาอังกฤษเพราะ
อยากให้เห็นตัวเล็กบนรถเข็นรู้ด้วย นายแพทย์หนุ่มอึ้งบางๆ เมื่อ
เพื่อนไม่ตอบแต่ใช้สายตาดูซึ่งกอดัน ราวจะบอกว่าจงหุบปากซะ
อะไรทำนองนั้น

“เอ้าเงียบ ใ้อัคุณซิค”

“อย่าประชดหน้าหมอ”

“ก็พูดจริง เดียวเป็นข่าว”

“ก็แค่ปิดข่าว” อำนาจเงินทำได้ทุกอย่าง รู้ว่าการพาผู้หญิงคนนี้
มาด้วยตัวเองคงได้รับความสนใจไม่น้อย นั่นเพราะตลอดมาเจตนา
ไม่เคยวุ่นวายกับผู้หญิงคนไหน เขาไม่ได้กังวลอะไรมาก ข่าวจริงไม่จริง
อย่างไรมันก็แค่ข่าว ไม่นานมันก็จะเงียบไปกับกาลเวลาอยู่ดี เป็นสังขาร

“กระตูกไม่หักใ้อัไหม”

“ก็บอกไปอยู่ว่แค่ข้อเท้าแพลง”

“อืม จัดยามาแล้วกัน”

“ยากินยาทาโอเคไหม”

“ทำเหมือนเธอเป็นคนใกล้ตายไปได้ ดูห่วงจริงจัง” สองหนุ่ม
ยังคงคุยกัน ส่วนคนเจ็บนั่งหน้าขมวดคิ้ว อยากจะวักใส่หม้อใส่ท่านซิค
พูดจาแปลกๆ ฟังแล้วงงๆ โดยเฉพาะเหมือนหมอหน้าหล่อคนนี้จะเขว
ว่าท่านซิคคิดอะไรกับเธอ จะคิดได้ไง ในเมื่อเราไม่ได้เป็นอะไรกันสักหน่อย

“งั้นฉันจะพาเธอกลับ”

“ตามสบาย”

“คุณหมอคะ ฉันพักฟื้นกี่วัน แล้วต้องมาหาอีกไหม” วุ่นเส้นถาม
กับหมอด้วยตัวเอง มีเพลลงจะไปทัวร์ทะเลทรายกับเพื่อน แบบนี้หริบ
คงถูกยกเลิก ถึงไปก็คงหมดสนุกเพราะสภาพร่างกายมันไม่เอื้ออำนวย
ให้ซึ้อลู่สักนิด ลามาแค่เจ็ดวันคงได้จับเจ้าอยู่แต่ในโรงแรม แฮ้อ...

ไม่น่าพลาดเลย ชาวรางวัลไปอีก

“ถอนหายใจทำไม”

“เรื่องของฉัน” อยู่อาศัยว่าพาเธอมาโรงพยาบาลแล้วเธอจะหายไกรธ
ง่าย ๆ ยังโมโหเรื่องเมื่อวาน

“ผมหมอเซฟครับ”

“คะ ยินดีที่ได้รู้จักคะ จันทน์เส้นค่ะ”

“คุณน่ารักมากครับ” แม้อยู่ในสภาพมอมแมมเพราะเพิ่งผ่าน
การวิ่งมา แต่หอมหุ่มก็อดยิ้มไม่ได้ เธอน่ารักมากกว่าสวย ขนาดเขา
ยังมองเห็น เพื่อนก็ต้องมองเห็นเหมือนกัน ประเด็นคือสไตลิ่งไม่ใช่สเปก
ของซีคเจเดนผู้เป็นเพื่อน หรือเพื่อนเขามันเปลี่ยนสเปก

“ถ้าเรียบบร้อยขอตัว”

“อย่ามีอาการ”

“ฉันไม่ได้มีอาการ แต่ไม่มีเวลาว่างทั้งวันดูแลยายเป่ต่างหาก”
เดี๋ยวก่อน หูของเธอไม่ได้ผาดูไฮ้หม ทานซีคกำลังบอกว่าเธอเป่ คือแบบ
มันอาจเป็นการเปรียบเทียบว่าพิการอะไรเงี้ย แต่เราไม่ใช่เพื่อนกันที่จะมา
หยอกเย้า สาวเจ้าตัววัดสายตาชุ่นขวางจ้องมอง ไม่สบอารมณ์

“ฉันไม่ได้เป็นะเพคะท่านซีค” กระแทกเสียง ไม่สนใจว่าตรงนี้จะมีย
หมอฮั่นอยู่ด้วย ส่วนคุณพยาบาลนะยืนตรงหน้าห้องตรวจ คงเกรงใจ
อีตาซีคบ้านี้แหละ

“เอาแล้วไงเจเดน” หมอหุ่มมอมยิ้ม

“ฉันพูดเรื่องจริง” ซีคหุ่มตอบเพื่อน ทำหน้านิ่งๆ จ้องใบหน้า
หวานๆ ตัวเท่าลูกแมวทำขึ้นเสียงประหนึ่งตัวเองเป็นพญาราชสีห์

“พวกนี้ใช้พิเศษกลับเถอะ ไม่อยากให้มาเถียงกันที่นี่” ขณะพูด
หมอหุ่มก็มยิ้มมองสองคนสลบกันไปมา คนอย่างเจเดนไม่เคย
เสียเวลาเถียงกับใครหรอก โดยเฉพาะผู้หญิง แต่เนี้ ดูเหมือนว่าเขาจะได้
เห็นอะไรเปลี่ยนไปในตัวเพื่อนเข้าแล้ว และคงต้องลุ้นกันหน้อย

“ไว้เจอกัน”

“ฉันจะแวะไปหา”

“อีม แจ้งล่วงหน้าด้วย” ซึคหนุ่มตอบแค่นั้นก็ให้พนักงานเซ็นรถของสาวเจ้าออกมา ข้อเท้าที่พันผ้าและทายาให้ติดอยู่แล้ว ใ้อีมอมันก็เลยไม่ได้ทำอะไร จ่ายแค่ยา กินกับยาทามา แล้วทั้งหมดก็เดินทางกลับโรงแรม

ตั้งแต่นั้นเมื่อไรที่คนอย่างซึคเจเด่นรู้สึกรอยากปกป้องดูแล ทั้งที่คนแบบเขาชอบแสดงสีหน้าหนึ่งๆ ดุดันกับคนรอบกาย จนใครๆ คิดว่าเขาเป็นพวกโหดเถื่อน อันนั้นก็ยอมรับ มันเป็นอีกด้านของบุรุษแดนทราย ความเด็ดขาดต้องมี ทว่าการใช้ชีวิตปกติของเจเด่นเขาไม่เคยทำร้ายหรือลงโทษใครก่อน

“ท่านซึคครับ”

“ว่าไงไฟซาล”

“ตอนนี้ได้เวลาแจกรางวัลของผู้ร่วมแข่งขันแล้วครับ”

“ให้ท่านที่ฮารีซจัดการไป บอกว่าฉันมีธุระด่วน” ไฟซาลโค้งคำนับแล้วแยกออกไป ภายในรถจึงเหลือแค่สองคน อย่าบอกนะว่าท่านซึคจะขับรถเอง คือ...แล้วเขาจะไปส่งเธอที่ไหน

“ฉันจะกลับโรงแรม”

“อีม”

คนอะไร พุดแค่นี้เหี้ย สาวเจ้าเลยนั่งหน้างอตลอดทาง มีรถของการ์ดขับตามมาห่างๆ ไม่สิ เรียกว่าองค์กรก็จะเหมาะกว่า แต่ทำไมเขาไม่ให้พวกนั้นมาขับล่ะ เขาขับเองทำไม มีความเหลื่อมมองเป็นระยะอีกฝ่ายก็นิ่งขับรถไม่ขยับตามามองเธอสักครั้งเดียว

“มองนานๆ ฉันจะคิดค่ามองแล้วนะวุ่นเสี้ยน”

“บอกตรงๆ ฉันอึดอัด”

“แล้วไง”

โอ๊ย คนบ้า ถามมาได้ว่แล้วไง ไม่รู้หรือว่าการนั่งรถมากับเขา ตามลำพังมันทำให้เธอเกร็งไปหมด แค่ว่าหายใจแรงยังไม่กล้า ทำหน้า ึ่งๆ โท่ๆ ไร่ความรู้สึก ใครจะไม่วู้ว่าเขาคิดอะไรในหัว เกิดพาเธอ ไปฆ่าหมกทะเลทรายจะว่ไง วุ่นเส้นยังไม่อยากตาย

“ท่านซีคให้ฉันลงตรงไหนก็ได้ ฉันจะโบกแท็กซี่กลับบ้านเอง”

หรือไม่ว่ก็โธ. ให้รถของทางโรงแรมมารับ ดึกว่หนึ่งไปกั้เขา บรรยากาสมันชวนชนลุกไม่น่าไว้วางใจ

“เดี๋ยวไปส่ง”

“ไม่ต้อง ฉันไม่อยากจะรบกวนท่านซีคพะคะ”

“จะไปส่ง” ย้ำลั่นๆ หัวนๆ

อย่ามาทำเสียงน่าชนลุกจะไ่ใหม่ อยากอวดเก่งอยากด่าอยาก แผลเสียงมาก หากความจริงวุ่นเส้นตรงกันข้าม ที่นี้ไม่ใช่ประเทศไทย และที่นี้่านาจเบ็ดเสร็จก็ยังเป็นของชนชั้นเจ้านายผู้ปกครอง วุ่นเส้น ไม่อยากทำให้อีกฝ่ายโกรธ

“ฉันอยากกลับบ้านเองพะคะ”

“ถ้ามันลำบากไม่ต้องราชาศัพท์ ที่นี้ไม่ได้แบ่งชนชั้นหรือมากพิธิ อะไรขนาดนั้น” รู้สึกรำคาญหูไ่ตรงคว่พะคะเหลือเกิน เหมือนเจ้าตัว แอบประชดกหลายๆ เขาไม่ใช่คนถือเนื้อถือตัวหรือบ้ายศ มันสม้ยไหน แล้ว พวกเราไม่ใช่เจ้าขุนมูลนาย ใช้คำพูดธรรมดาไ่ได้ เจเดนไม่ใช่เรียส

“คะ”

“ฉันเต็มใจไปส่ง”

“ท่านซีคทำไมเป็นคนพูดไม่รู้เรื่องเนี่ย”

“เธอกำลังกลัวฉัน”

พูดอีกเรื่องเขาก็ตอบอีกเรื่อง ตกลงวันนี้เราจะคุยกันใหม่ ท่านซีค ไม่รู้หรือคว่เธอโมโหแคไหนที่ตัวเองต้องมาเจ็บตัวระหว่างแข่งขัน ึ่งที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน จะว่ความชวยมาเยื่อนมันก็ไม่น่าใช่ แต่

ทางตาชวาก็กระตุกยิกๆ ตั้งแต่เมื่อวาน อุตส่าห์ไม่ทัก แต่มันดันเกิดเรื่องแยๆ พลาดรางวัล พลาดเส้นชัย ทริปนี้ไม่โอเคและไม่ดีต่อใจของ วุ้นเส้นเลยจริงๆ

“ทำไมฉันต้องกลับมาทานซีดด้วย”

“นั่นสิ” เขาหันมาสบตาแล้วยิ้มร้ายๆ ยิ้มเหมือนตัวร้ายตัวโกง ช่วยยิ้มให้มันเป็นธรรมชาติหน่อยไม่ได้ไง

“พูดไม่รู้เรื่อง”

“ปน?”

“เปล่า พูดกับตัวเอง”

“อาการหนักนะเรา พูดคนเดียวก็ได้ หึๆ เป็นผู้หญิงที่แปลกประหลาดจริงๆ” หน้างอง้ง่าส่งสายตาทู่นๆ มาให้เขา เจเดนมหันมองเพียงนิดแล้วยิ้มมุมปากแบบที่ชอบทำ ก่อนหันไปมองการจราจร การเดินทางแบบส่วนตัวจึงไม่มีรถนำขบวนอะไร กระทั่งมาถึงโรงแรมที่พัก เขาเข้าไปจอดยังลานด้านหน้า แล้วอ้อมร่างบางเข้าสู่วงแขนแบบไม่สนสายตาทองานที่มองกันอย่างตกตะลึง ด้วยไม่เคยเห็นซีดเจเดนมอ้มผู้หญิงคนไหนมาก่อน แต่พอเห็นว่าสาวเจ้าสวมชุดวิ่ง จึงเข้าใจกันไปว่าผู้หญิงคนนี้บาดเจ็บทานซีดจึงพามาส่ง

“อายคนอื่น ปล่อยนะ”

“อย่าตื่น”

“ฉันทาย”

“อายก็ซุกหน้ากับบอกฉันไว้ หรือเอาผ้าปิดหน้าก็ได้ ฉันไม่ใจดำปล่อยให้ยายเปื่อยอย่างเธอเดินเข้าโรงแรมเอง มันดูไร้น้ำใจเกินไป” แต่บางที่วุ้นเส้นอยากให้ทานซีดไร้น้ำใจจังเลย รถเข็นของโรงแรมมีไหม เขาให้พนักงานเข็นพาเข้าลิฟต์ก็ได้ ไม่เห็นต้องเปลืองเนื้อเปลืองตัวหรือเปลืองแรงพาเธอมาด้วยตัวเอง

“ฉันไม่ต้องการสักหน่อย ปล่อย” มีกระซิบเสียงลอดใรพ่น

“ดีอะเธอ”

“ท่านต่างหากเล่าซีคะเจเดน ดีอด้านสุดๆ” คนอย่างวุ้นเส้นต่อให้กลัวหรือหวั่นแคไหนปากก็ยังดีอยู่ โต้ตอบกลับไม่ยอม คนตัวใหญ่หรือตามองอย่างคาดโทษ

“อืม ฉันทั้งดีและด้าน เราสองคนเหมือนกัน”

“ไม่เหมือน”

“รู้ไหมคนแบบเธอ เป็นครั้งแรกที่ฉันเจอ อดเก่งเกินกุลสตรี” แบบนี้มันดูถูกกันชัดๆ ดวงตากลมโตวาวโรจน์แทบจะจิกทิ้งหากทำได้

“หรือไม่จริง” เขาเพิ่งรู้ว่าการต่อปากต่อคำกับคนในอ้อมแขนมันทำให้เขาสนุก สนุกอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน สนุกกว่าตอนคุยกับหนูเกลือ เพราะดวงตาเจ้าหล่อนจะมองเขาอย่างขุ่นมัวตลอดเวลา ประหนึ่งว่าชาตินี้เราสองคนไม่สามารถญาติกันได้

“ฉวยโอกาส”

“คงงั้น” นอกจากไม่ปฏิเสธ คำตอบแบบไม่มีหระโนสนโนแคร์ยังหลุดจากปากได้รูป คนตัวเล็กต้องสูดลมหายใจเข้าปอด ตอนนั้นเข้ามาในลิฟต์แล้ว เธอเดินจะลง แต่ซีคะเจเดนยังอ้อมกระชับ ตราบไคที่เขาไม่อยากวางก็จะอ้อม ตัวเบาอย่างกับนุ่น กินอะไรลงท้องบ้างเปล่าเถอะ

ข้างฝ่ายวุ้นเส้นตอนนี้โกรธจนควั่นออกหู เขาไม่ยอมวางเลย พอเธอทูปอกของเขาหลายๆ ที ก็ได้รับดวงตาดูดันจ้องมาเหมือนคาดโทษ เขามีสิทธิ์อะไรมาไม่พอใจ ในเมื่อวุ้นเส้นคนนี้ต่างหากที่ต้องไม่พอใจ เพราะถูกอีกฝ่ายทำให้อับอายขายหน้าอ้อมเข้ามาในโรงแรม

“ปล่อยสักที”

“นี่คือคำพูดกับคนที่ช่วยเธองั้นเธอ”

“ฉันไม่ยอมให้อ้อม ไม่ชอบ”

“ชอบไม่ชอบก็อ้อมมาตั้งแต่เห็นหน้า” มีเลิกคิ้วกวนๆ ส่งให้ ความนิ่ง ความดูของเขา แลดูจะใช้ไม่ได้ผลกับผู้หญิงตัวเล็กแสนหยิ่ง

อย่างเธอ

พอประตูลิฟต์เปิด เจเดนก็พาร่างบางเข้ามาในห้องพัก ซึ่งเธอเป็นคนแต่งาร์ตอีกใบ และใช่ เมื่อมาถึง เพื่อนรักที่มานอนพักอยู่ห้องต้องตะลึงตะลันลุกจากโซฟา ไม่คิดว่าเพื่อนจะกลับมาเร็ว แถมยังกลับมาในสภาพเดียวกัน แต่อะไรก็ไม่ทำให้ลิตาตกใจเท่าคนอ้วนเข้ามาในห้อง

“หะ ท่านซิค”

“ครับ” เขาส่งยิ้มให้คนในห้อง ไม่ได้มีท่าทีตกใจอะไร ก่อนหันมาทางคนเจ็บที่หน้าจอนแทบจะหักอยู่แล้ว เหลือบตามองเขาอย่างโกรธๆ ก็ทำหน้าแบบนี้โง่มันถึงน่าเกลียดให้เซ็ด จะขอบคุณสักคำก็ไม่มี เป็นผู้หญิงแบบไหน เถียงเก่ง ดื้อเก่ง แต่กลับไม่รู้จั๊กมารยาท

“กลับไปสิคะ”

“จะพูดแค่นี้หรือ”

“ค่ะ พูดแค่นี้ همینหน้าจะแย่” ประโยคท้ายพึมพำเป็นภาษาไทย คนฟังหรีตาก่อนจะถิววิสาสะจับแขนเพื่อมองหน้าคนดื้อให้ชัดๆ

ลิตาอ้าปากค้างไม่กล้าเอ่ยอะไร กลัวทำให้ท่านซิคไม่พอใจแล้ว ความชวยจะมาเยือนเอาได้ อย่างน้อยก็ต้องให้ชีวิตปลอดภัยไว้ก่อน

“พูดขอบคุณฉันเดี๋ยวนี้”

“ไม่ ฉันไม่ขอบคุณ”

“ดื้อเก่ง”

“มันเรื่องของฉัน ไปได้แล้วค่ะ ฉันจะพักผ่อน”

“กินยาด้วย แล้วฉันจะมาทวงค่าขอบคุณ” คนอย่างเขากัดไม่ปล่อยความจริงปกติจะกัดแต่ศัตรู แต่แปลกที่ตอนนี้เขาชักจะยากกัดผู้หญิง!

“ไม่ต้องมา ฉันไม่ยากเห็นหน้าคุณ”

“หึ อวดดี”

“เรื่องของฉันใหม่ละ ซิคหน้าหนาแบบคุณนะอย่ามายุ่ง”

ดวงตาคู่คมหรีตอง ก่อนตวัดสายตาไปมองลิตา เจ้าตัวถึงกับสะดุ้ง

ส่ายหน้าปฏิเสธ ประมาณว่าไม่รู้ไม่ชี้ไม่เห็นอะไรทั้งนั้นเลยจะ จะหลับหูหลับตาเหมือนว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นมาก่อน

“ดูเพื่อนของเธอให้ดี อย่าให้ก่อเรื่อง แล้วยาต้องกินให้ครบ ถ้าฉันรู้ โดนหนัก”

“มีสิทธิ์อะไรมาบังคับ” ยังไม่ว้ายปากดีออกไป คนโมโหดวงตาวาววับเหมือนเล็กร้ายที่สามารถตะปบเหยื่อได้เพียงอุ้งมือเดียว ลิตาถึงกับดิ้งแขนเพื่อนอีกๆ ให้หยุดพาล่ามอะไรที่มันจะทำให้เราสองคนหัวหลุดจากบ่า เพื่อนรักซึกจะก้าวร้าวกับท่านซีคมากไปแล้ว

“อย่าถามหาสิทธิ์ เพราะถ้าฉันมีขึ้นมา เธอจะไปไหนไม่รอดนะ วันเส้น” ยิ้มร้ายส่งท้ายหลังทิ้งคำข่มขวัญไว้ให้ ประตูปิดลงแล้ว แต่สองสาวยังยืนนิ่งเหมือนถูกสาปเป็นหิน ลิตารับประคองเพื่อนไปนั่งที่โซฟา คั่นปากอีกๆ ส่วนวันเส้นเม้มปากเม้มคอไม่สบอารมณ์

“ยังไง มันยังงายายวัน”

“อย่างที่เห็น”

“มันต้องมากกว่านั้น แกเล่ามา ฉันพร้อมฟังทั้งวันทั้งคืน เอาแบบละเอียดยิบเลยนะ ไม่ต้องตัดหรือเซนเซอร์ตรงไหนแม้แต่นิดเดียว” เพื่อนซีเรียส แต่ความเผือกนี้ไม่เข้าใครออกใคร โดยเฉพาะการที่ซีคเจเดนอุ้มเพื่อนของเธอมาส่งถึงห้องพัก บอกเลยเรื่องนี้ไม่ธรรมดา

หน้าของวันเส้นตอนนี้แม้แต่ตัวเองยังไม่อยากส่องกระจก ความโมโหโกรธาสาตซัดเข้ามารอบทิศทาง ไม่เคยมีใครมาแตะเนื้อต้องตัวขนาดนี้มาก่อน แล้วการที่เขาข่มขู่คุกคามด้วยน้ำเสียงเย็นยะเยือกมันหมายความว่าไง อย่าบอกว่าเขาจะแวะมาที่นี่อีก แบบนี้ควรย้ายโรงแรมดีไหม

ไม่อยากให้เขามาทวงคำขอบคุณ

“อ้าว อย่างนี้ เล่ามายายวัน”

“ฉันเกิดอุบัติเหตุชนิดหน้อย หลงทาง แล้วสิ้นลม ข้อเท้าแพลง

ท่านซี้คพาไปหาหมอละพามาส่ง แต่เขาพูดจาไม่ดี เขาตะแคงฉัน”
คนฟังอ้าปากค้าง ถึงเพื่อนเล่าแบบสั้นๆ แต่กระซิบได้ใจความ แน่หนอว่า
ระหว่างการเดินทางมันต้องมีอะไรแน่ๆ เพื่อนถึงหน้าอเป็นจวกตักข้าว

วุ้นเส้นเหลือบมองเพื่อนรักที่ยังไม่คลายความสงสัยแล้วส่ายหัว
ไปมา เล่าแค่นี้ก็น่าจะพอแล้วไหม ช่วยดูอารมณ์วุ้นเส้นตอนนี้ด้วยเถอะ
แทบจะจับหัวคนได้อยู่แล้ว ร่างกายมันวูบๆ วาบๆ ตอนถูกอุ้ม เขาตั้งใจ
หรือไม่ ไม่สำคัญเท่ากับว่าเธอไม่ได้เจ็บจนขนาดเดินไม่ได้ แต่เขาก็ยัง
ดึงดันจะอุ้ม

“ไปต่อ”

“ก็...แค่นี้”

“แค่นี้? ไม่นะ สีหน้าของแกมันฟ้องว่ามากกว่านี้ มีอะไรที่ลืตา
คนนี่พลาดไป พูดคะ หรือว่าท่านซี้คปึ้งปึ้งถูกใจแกจนอยากได้เป็นชายา
ต้องໃးแน่ๆ ไ้เลย” ลีตาวีต้วยเสียงดังเมื่อคิดมาถึงตรงนี้ คนเรานะ
ไม่ถูกอกถูกใจไม่มีทางพามาส่งถึงห้องด้วยตัวเองหรอก

“เลิกมโน”

“พูดเรื่องจริง ความเป็นไปได้สูง”

“ถูกใจกับผีอะลิ เขาไม่ได้ชอบฉัน เขาแค่ว่างมากเลยทำหน้าที่
แทนคนอะแพทย์ก็แค่นั้น” อันนี้คิดเอาเอง ก็เขาเป็นคนจัดงาน จะมาช่วย
ก็ไม่แปลก แต่ที่ไม่ชอบใจคือเขาอุ้มเธอและจับเมื่อวานต่างหาก แถม
วันนี้อุ้มท่ามกลางสายตาพนักงานและแขกในโรงแรม

“แล้วแกจะหน้ายุงเพื่อ?”

“ฉันไม่ชอบ อุ้มผ่านหน้าประชาซีมากมาย ไม่รู้จักอับอายบ้าง
มีแต่คนมอง” ส่วนเรื่องจับเมื่อวานให้ตายอย่างไรก็ไม่มีความให้เพื่อน
ฟังเด็ดขาด มันน่าอาย!

การเมินหลบสายตาแบบนี้ล่อพิรุณเห็นๆ แต่เอาเถอะ ยังดีกว่า
เจ้าตัวไม่ยอมเปิดปาก ลีตาวีจึงไม่ซักต่อ แต่หยิบจิบยาจากโรงพยาบาล

มาเปิดดู ต้องทำหน้าที่เพื่อนที่ดี ที่รู้ๆ คนอย่างวันเส้นไม่ชอบกินยา หรือไปหาหมอ การที่ท่านซีคพาไปแล้วเจ้าตัวไม่ต่อต้าน ถือว่าใช้ได้
“ยิ้มอะไร”

“เฮ้ หาเรื่องนะเนี่ยเพื่อนวัน”

“แล้วแกยิ้มทำไมลิตา” รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังทำตัวเป็นคนพาล สาเหตุเพราะอีตาซีคบ้ากามคนเดียวเลย ทำให้เพื่อนสงสัยตัวเธอ

“แค่แปลกใจ ท่านซีคทำเกินหน้าที่และเกินความจำเป็น”

“คนบ้าอำนาจอยากทำอะไรก็ทำ”

“นั่นแน่ แบบนี้เจอทำโทษมาหรือไง” คนเปลอพุดเม้มปากทำตาดู ชมเพื่อน เกือบไปแล้วแหละ สติซึกจะไม่อยู่กับเนื้อกับตัว อาบน้ำดีกว่า เลอะขนาดนี้ คลุกฝุ่นทรายทั้งนั้น

“ฉันจะอาบน้ำ”

“แล้วให้นอนด้วยไหม”

“อืม ต้องนอนสิ ฉันไม่สบายอยู่นะ แต่พรุ่งนี้แก็ไปทำงานเถอะ ส่วนเรื่องทัวร์ทะเลทรายคงต้องเลื่อนวันอะ ไปได้หรือเปล่า”

“เดี๋ยวลองถามหัวหน้างานดู เพื่อเลื่อนได้ แต่ถ้าเลื่อนไม่ได้ก็คง ต้องยกเลิกแหละ ลากะทันหันยากหน่อย” ลิตาหันมาบอก พลังกดมือถือติดต๋อไปยังที่ทำงาน

“เคไม่เป็นไร แต่ถ้าสภาพดีงๆ แบบนี้ฉันก็ไม่ไหว ไม่อยากไปลำบากลำบากกลางทรายทั้งที่ยังเปีย” พอนึกถึงคำว่าเปียแล้วก็อดจืดในหัวไม่ได้ ท่านซีคมาว่าเธอพิการด้วยละ

เดินไปคว่ำเสื้อคลุมแล้วหลบเข้าห้องน้ำ การอาบน้ำของเธอ ทุกๆ เหตุเพราะขาข้างที่เดียว ต้องยกเท้าให้สูงวางบนขอบอ่าง แล้วแช่ตัวลงไป เธอแช่ตัวแค่แป๊บเดียวก็ออกมาสระผมตรงฝักบัว ไม่นานก็เรียบร้อย เห็นสีหน้ายิ้มแยมของลิตา คาดว่าเรื่องลาน่าจะไม่มีปัญหา

“ตกลงว่าไง”

“ฉันบอกหัวหน้าแล้ว เขาบอกว่าเลื่อนได้ อีกสองวันค่อยไปทะเลทราย”

“มันต้องแบบนี้สิ อีกสองวันอาการน่าจะดีขึ้น ตอนนี้น้ำมันข้าเยอะบวมแล้ว กินยากกับทายาน่าจะหาย”

“อยากกินอะไรไหม จะได้สั่งมาให้”

“อืม เอาอาหารไทยได้ไหม อยากกินอาหารไทย” “ไม่ใช่อะไรหรอก อาหารไทยมันรสชาติถูกปาก อีกอย่างตอนนี้เธอต้องการของมาเยียวยาหัวใจ เพราะเป็นครั้งแรกที่วิ่งไม่ถึงเส้นชัย และยังหลงทิศทาง แกรมยังบาดเจ็บ มันครบสูตรเลย ครั้งแรกที่เจอกับตัว ปกติเห็นแต่นักวิ่งคนอื่น

“ทำเสียงเข้า”

“ฉันชวดรางวัล อยากกรี๊ดร้อง”

“ปีหน้ามาแก้ตัวใหม่สิ”

“จะได้มาหรือเปล่าไม่รู้” เลิกได้ไม่อยากจะเชื่อใจเจเดนอีก เขาทำให้เธอรู้สึกหวาดหวั่นจนไม่กล้ามองหน้า หลายครั้งแสดงความอวดเก่งออกไป ทั้งที่ความจริงแล้วแอบกลัว ไม่รู้ฝ่ายนั้นแค้นฝังหุ่นอะไรหรือเปล่า นึกย้อนดู เธอพูดจากับซีคเจเดนไม่ดี เขามีอำนาจมากมาย มีกำลังคนล้นมือ เขาสามารถสั่งเป็นหรือสั่งตายคนได้ ความโหดนี้อ่านแวตาเขาก็เห็นหมดทุกอย่าง

“ต้องมีสิ”

“ฉันว่าเอาปัจจุบันให้รอดก่อนดีกว่า”

ปากบอกเพื่อนไป มือก็จับผ้าขนหนูผืนเล็กขยี้ผมที่เปียก ถอนหายใจหลายทีอย่างคิดไม่ตก คือไม่ใช่กลัว แต่คือขวามของเธอ มันกระตุกไม่หยุด มันกระตุกเป็นพักๆ ราวจะส่งสัญญาณเตือนว่า ความช่วยซ้าช่วยซ้อนของรุ่นเส้นจะยังไม่หยุดอยู่แค่นี้ มันยังมีช่วยได้มากกว่านี้อีก อดระแวงไม่ได้จริงๆ

“เอาหน้า พรุ่งนี้แกก็นอนกลิ้งไปก่อนแล้วกัน ฉันต้องไปทำงาน”

“อืม ไม่ต้องห่วง เดี่ยวหาของในโรงแรมกินนี่แหละ”

“อีกสองวันก็ได้เที่ยว”

“ชาย...” พอนึกถึงเรื่องเที่ยวก็พลอยทำให้ใบหน้าหงิกงอก่อนหน้า คล้ายยิ้มออกมา เรื่องเที่ยวเป็นเรื่องเดียวที่จะเยียวยาหัวใจแห่งความ ผิดหวังได้

“เรื่องรางวัลรุ่นก็อย่าไปคิดมาก พลาดครั้งนี้ครั้งหน้าเอาใหม่”

“อดเสียเซลฟ์ไม่ได้สิ ไม่เคยพลาดรางวัลผลงานในรอบปี ครั้งนี้ นอกจากพลาดแล้วยังเจ็บตัว” ขนาดวางแผนการวิ่งมาอย่างดีก็ยิ่งพลาด อย่างไม่น่าให้อภัย โดยเฉพาะการหลงทิศทางวิ่ง เป็นอะไรที่มันน่าขายหน้า สุดๆ ปกติคนแบบเธอไม่เคยจะพลาดเรื่องนี้เลยนะ ขนาดวิ่งเทรลในป่า ยังไม่หลงป่าเลย

“ผิดเป็นครู อย่าคิดมาก”

“แกไม่ใช่นักวิ่ง ไม่เข้าใจหรอก” แซะเพื่อนเล็กน้อย ลีตาหัวเราะ เบาๆ ขยับมานั่งตรงหน้าเพื่อนอย่างพินิจพิจารณา

“เพื่อนฉันสวยและน่ารักมาก”

“พูดอะไรนะลีตา ขนลุก อย่ามองด้วยสายตาแบบนี้ละ” สายตามีเลคนัยเหมือนคนคนเจ้าเล่ห์ คนถูกมองขยับถอยออกห่างซึ่งตาโตๆ ใส

“ท่านซีคต้องมองเห็นความสุขของแก ถึงพาทัวเองมาวุ่นวาย ทั้งที่ตุระก็ไม่ใช่ คนของท่านซีคมีเป็นร้อยเป็นพัน ไม่จำเป็นสักนิด ต้องมาดูแลแกด้วยตัวเอง หรือว่าแกจะได้รางวัลใหญ่จริงๆ ยายรุ่น” คนพูดทำหน้าที่เพื่อนสุดๆ ยิ้มระรื่นกับสิ่งที่อยู่ในหัว

“เวอร์ รางวัลใหญ่อะไรละ”

“อ้าว ก็ได้หัวงใจจะ อู้ๆ พูดผิด ได้แฟน”

“بابบอ ฉันยังไม่ได้อยู่กับใครเลยเถอะ แล้วก็ไม่ได้ชอบใครด้วย มีแต่คนที่ฉันหมั่นขี้น้ำอย่างซีคเจเตนคนเดียวหรอก” คนฟังตาวาว ด้วยความถูกใจ

“นั่นแสดงว่าในหัวของเกมมีแต่ท่านซีค”

“หยุดมโน ไปอาบน้ำ จะได้ล้างอะไรมากิน”

“มีกมลเปลี่ยนไปอีก ก็แค่คิดไว้ ไม่แน่นอน สิ่งที่ได้อาจตรงกันข้ามไป ยิ่งเกลียดยิ่งรัก ยิ่งไม่อยากเจอก็ยิ่งวนมาพบกัน คนเยอะมากมายท่านซีคยังมองเห็นแก มันไม่น่าบังเอิญขนาดนั้น เว้นเสียแต่ว่าพรหมลิขิต” วุ่นเส้นเบาะปากกลอกตามองบน ช่างมโนเหลือเกิน เพื่อนสาว

“อย่ามโน”

“เรื่องแบบนี้มันไม่เข้าใครออกใครหรอก”

“พูดมาก ไปอาบน้ำได้แล้ว หิว” กระแทกเสียงให้เพื่อนรู้ตัวว่าหิวขนาดไหน อาจจะมีกินข้างได้ทั้งตัว มันหยุดหงิด วังครั่งนี้ไม่ได้อะไรกลับบ้านเลย คนสวยเซ็ง!

“ซี หาทางเปลี่ยนเรื่องตลอด”

“หิวแล้ว”

“จ้ะๆ หิวจนจะกินข้างได้ทั้งตัวเลยไหมคุณเพื่อน” ไม่วายแฉว ก่อนวิ่งเข้าห้องน้ำเพื่ออาบน้ำชำระร่างกายตัวเองบ้าง

ไฉนนี่เป็นอะไรที่โอเคขึ้นเล็กน้อย ความเจ็บเบาลงแล้ว ความบวมก็เบาลง เธอต้องกินยา เพื่อนกำชับนักหนาว่าถ้าอยากหายเร็วๆ ต้องกินยา ก็ต้องกลืนกินฝืนใจ เพื่อทริบท่องทะเลทราย ถ้าไม่เพราะเรื่องเที่ยววุ่นเส้นไม่กินยาพวกนี้เด็ดขาด หมอหน้าหล่อให้ยามาตั้งสามอย่าง ส่วนยานวดทายังไม่ได้ใช้ เพราะเพิ่งอาบน้ำเสร็จ

มือบางค่อยๆ เกะผ้าก๊อชที่ซีคเจदनพันไว้ให้ออกแล้ว อยากให้เท้าได้ผ่อนคลายและจะทายาใหม่ ฉับพลันเสียงเคาะประตูห้องก็ดังขึ้น คิดว่าน่าจะเป็นพนักงานมาส่งอาหาร เพราะเธอเพิ่งโทร.ลงไปแจ้งพนักงาน

ให้เอาชิ้นมาให้ที่ห้องพัก เพราะไม่สะดวกลงไปเนื่องจากข้อเท้าแพลง
ก๊อ ก๊อ

ยังเคาะอีก

สาวเจ้าจึงต้องค่อยๆ กะเปลกๆ ไปหาข้าวๆ ตีว่าไม่เจ็บมาก แต่ก็
ไม่เอียงกลางน้ำหนักให้มันซ้ำ พอเปิดประตูเท่านั้นเอง ก็แทบอยากจะ
ปิดลงตามเดิม คนที่มาไม่ใช่พนักงาน แต่เป็นซีคเจเดน เขาเล็กคิ้ว
เล็กน้อยดันประตูให้กว้าง ก่อนหันไปพูดอะไรบางอย่างกับพนักงาน
ด้านหลัง คราวนี้เข็นรถอาหารเข้ามา แล้วจัดแจงวางบนโต๊ะให้เรียบร้อย
ก่อนกลับออกไป โดยที่เจ้าของห้องอย่างวุ่นเส้นได้แต่ยืนนิ่งพูดอะไร
ไม่ออก

“อย่ามัวยืน มากินข้าว”

“ท่านซีคมาทำไมคะ”

“มาทวงค่าขอบคุณ แล้วก็มาดูคุณคือว่ากินยาหรือเปล่า”

ตอบน้ำเสียงเรียบๆ หนึ่งๆ ดวงตานิ่งแถมดูเสียจนคนอวดเก่ง
ได้แต่หันมุ่ม่หงุดหงิด

“กินยาก่อนอาหารแล้ว เหลือยาหลังอาหาร”

“ดีมาก แล้วข้อเท้าอาการเป็นไปบ้าง”

“เบาแล้วค่ะ”

“อืม เหมือนจะเบาบวม ทายาหรือยัง” สายหวัแทนคำตอบ
นั้นทำให้ได้รับสายตาดูๆ ราวกับไม่พอใจ ก่อนท่านซีคจะเดินเข้ามาใกล้
แล้วอุ้มเธอเข้าสู่วังแซน

เป็นอะไรมาทงใหม่ถามจริงเถอะ วุ่นเส้นไม่ใช่ตุ๊กตាយงนะ อยาก
จะอุ้มก็อุ้มไม่ทงไม่ถามสุขภาพกันสักคำ เอาแต่ใจที่สุด เหม็นชี้หน้า
ไม่รู้จะเอาหน้าหล่อๆ ดุๆ ร้ายๆ มาโชว์ทำไมแต่เข้า

“ท่านซีค ปล่อยฉันนะคะ”

“รอเธอเดินไม่ได้ตั้งใจ”

“ฉันเดินไหวแล้วค่ะ” กระแทกเสียงเบาๆ แล้วอะไรคือวางเธอ ลงบนโซฟา แล้วก็หยิบถุงยาไป ก่อนหยิบหลอดยาออกมา เขาดึงเท้าเธอ ไปวางบนตักอย่างไม่ระวังเกียด เปิดหลอดแล้วตะแหันเนื้อเจลใล้เบาๆ บน ข้อเท้าลากยาวมาถึงอุ้งเท้า เจลนี้เป็นเจลเย็น ผสมสมุนไพรจึงให้ กลิ่นหอมธรรมชาติ จากราคาค่ายามันก็คงจะเหมาะสมแล้วละ เพราะ เป็นโรงพยาบาลเอกชนชื่อดัง

“เรียบริ้ว”

“ท่านซึกไม่ควรทำแบบนี้”

“ทำไม่จะได้”

“ฉันจัดการตัวเองได้ค่ะ ไม่ต้องให้...”

“อย่าคิดแทนฉันวันเส้น ฉันคิดเองได้ว่าอะไรควรไม่ควร”

คนปากดีได้แต่พะงาบปากเพราะไม่รู้จะสรรหาคำพูดใดมาต่อกร เขาตักไว้ทุกทาง

วันเส้นถือโอกาสสำรวจอีกฝ่าย เขามาในชุดสูทเต็มยศ ดูดีมากๆ ดวงตาคู่คมทอประกายสีน้ำตาลอมทองในบางครั้ง อยู่ที่มีการตกกระทบ กับแสง แต่เป็นดวงตาที่สวยงาม ดูมีเสน่ห์แต่ดูดูในบางครั้ง หัวใจบ๊ว เกิดเต้นแรงเมื่อกวาดดวงตาสู่ขึ้นมาจนสบกับดวงตาอีกฝ่ายที่เงย จ้องมองพอดี

“ท่านซึกกลับไปได้แล้วค่ะ”

“ฉันยังไม่ได้กินอะไรเลย หิว” เอ่ยขึ้นลอยๆ จ้องหน้าเธอ ตาไม่กะพริบ

พอถูกจ้องบ้าง วันเส้นหันซ้ายหันขวา วางตัวไม่ถูก ขนาดว่าสายตา ของท่านซึกไม่บ่งบอกอารมณ์นะ แต่เขาเป็นคนตาดูมาก เวลาจูดรอยยิ้ม มุมปากที่ราวกับซาตานหลุดออกมาจากนรกแน่ะ

หญิงสาวคงงงว่าเหตุใดเขาจึงมาที่นี่ อย่าว่าแต่เธอเลย เจเดณเอง ก็สับสนตัวเอง ไม่ลี เขาแค่ไม่อยากจะยอมรับความจริงที่กำลังสนใจ

ผู้หญิงคนนี้ เกิดมาเขาไม่เคยจีบสาว อย่างมากก็พูดความรู้สึกเหมือนตอนหนูเกลื่อ แต่พอเป็นยายคนปากร้ายเขากลับเลือกจะแสดงออกด้วยมาดนิ่งๆ

“ใครห้ามไว้ล่ะ”

“จะมากินเธอ ออ ไม่สิ จะมากินกับเธอ” เจเด้นหัวเราะหึๆ ก่อนพยุงคนตัวเล็กให้เดินไปนั่ง รั้บรั้ถึงแรงขึ้นตัว แต่ทำได้ไม่มาก เพราะเขาแรงเยอะกว่า

บะ บ้าว่า วุ่นเส้นผวาเหือก บอกว่าจะกินเธอ ท่านซีคหน้าดูจะมาพูดผิดบ่อยๆ ไม่ได้นะ

ความใกล้ชิดเป็นบ่อเกิดของอะไรได้บ้างล่ะ ความใกล้ชิดแม้เริ่มต้นจากความไม่ชอบ ความเกลียด หรือความชัง ใดๆ ก็ตาม หากสุดท้ายความรู้สึกเหล่านั้นมันก็คือการที่เรามีใครสักคนอยู่ในห้วงคำนึง ชนิดที่ว่าส่งผลให้เกิดความกระวนกระวายกระสับกระส่าย

ซีคเจเด้นเป็นแบบนี้ และคิดว่าคนตัวเล็กน่าจะรู้สึกแบบเดียวกันเหมือนเธอไม่เป็นตัวของตัวเอง อย่างตอนนี้มีหลบหน้าหลบสายตา ทั้งที่เมื่อวานจ้องตาเหมือนแทบจะกินเลือดกินเนื้อ ผู้หญิงคนนี้น่ารักดีเหมือนไอ้หมอมันว่านั่นแหละ ไม่ได้สวยอะไรมากมาย มีใบหน้าหวานๆ แต่คือ มีดวงตาโตที่ดูไม่ยอมใคร แม้ใจจะแอบฟ่อ

“ฉันไม่ได้จีบอะไรนักหนาสักหน่อยนะคะ”

“อยากดูแล”

“ว่างงานเหรอ” เสงหน้าถามเมื่อจับช้อนกับส้อม แล้วพอฝาครอบอาหารถูกเปิดออก ใบหน้าหวานก็ยิ้มแฉ่ง ยิ้มแบบพึงพอใจมาก เพราะมันเป็นเมนูอาหารไทย

“ท่านซีคกินอาหารไทยได้เหรอ” แล้วพอฉกคิดขึ้นมา จำได้ว่าเจอกันครั้งแรกที่ร้านอาหารไทยเจ้าเด็ดในเมืองหลวง ท่านซีคคงชอบแหละ ไม่งั้นคงไม่ซื้อ

“ท่านแม่ของฉันชอบ”

“ว้าว จริงเหรอ น่าดีใจแทนคนไทย อาหารไทยดังไกลทั่วโลก”
ผู้หญิงคนนี้ยิ้มได้กว้างมาก และยิ้มได้ง่ายมากเพียงแค่ว่าเป็นเรื่องกิน

รอยยิ้มของเธอทำเอาเจเดนเพลอหลุดลุ่ยตัวเองด้วยการเปิด
รอยยิ้ม คนที่กำลังมองอาหารหลากหลายเมนูแงยหน้ามอง แล้วก็ต้อง
ตะลึงกับรอยยิ้มของซีคเจเดน เป็นรอยยิ้มที่เรียกว่ายิ้มออกมาจาก
ข้างใน ไม่ใช่รอยยิ้มเจ้าเล่ห์เสแสร้ง ไม่ใช่รอยยิ้มร้ายกาจอันตราย

“โอ้ย...ทำไมต้องมาทำหน้าหล่อให้เห็น หล่อแบบดิบๆ ยิ้มแบบ
โลกทั้งใบจะถล่มทลาย และโดยเฉพาะมันส่งผลให้กอดด้านซ้ายเต้านแรง
เวอร์!”

เหมือนซีคเจเดนจะรู้ตัว จึงปรับสีหน้าให้เรียบนิ่งปกติ กับ
คนवादดีจะทำใจดีด้วยไม่ได้ เขาต้องตีปลุกเป็นซีคหน้าหนึ่งหน้าดู
ไม่อย่างนั้นเธอจะไม่กลัว ว่าแต่...ทำไมเขาต้องทำให้เธอกลัว ในเมื่อ
อีกไม่กี่วันเธอก็จะต้องกลับเมืองไทย

จู่ๆ ก็ยังไม่อยากให้เธอกลับเมืองไทย

“มองหน้าฉันทำไม”

“ท่านซีคก็ยิ้มดีเป็นเหมือนกันนี่คะ”

“แล้วไง” มีเล็กคิ้วเล็กน้อย บิดยิ้มมุมปากแบบตัวร้าย วุ่นเส้น
สายหน้าตักอาหารเข้าปาก มีใครเคยบอกคนตรงหน้าหรือเปล่านั้นว่าเป็น
คนกวนประสาทที่สุดในโลก ซีคเจเดนเหมือนไม่แคร์สิ่งใดในโลก หรือ
อาจเพราะเขาเกิดมามีพร้อมทุกอย่างจึงไม่รู้ว่าความขาดมันเป็นอย่างไร

“หิวเหรอ”

“กินข้างได้ทั้งตัวคะ”

“เป็นผู้หญิงที่แปลกประหลาด”

“คะ ฉันเป็นของแปลก ท่านซีครึบๆ กินเถอะ จะได้ไปทำงาน
ฉันไม่อยากจะรบกวนเวลาอันมีค่าของท่านซีค” มีความเหน็บแนม

ประชิดประชัน คนตัวใหญ่เล็กคิ้ว พลังตักอาหารใส่ปากเคี้ยวๆ โดยไม่ละสายตาจากไบหน้าเนียน ดูเธออ่อยกับการกินมากๆ ผู้หญิงคนนี้ทำจะเลี้ยงง่ายอยู่นะ แต่เพราะเธอไม่ใช่สัตว์เลี้ยง การที่เขาคะพาเธอไปอยู่ในรั้วในวังคงเป็นเรื่องยากพอควร

แรกๆ ก็พินกับการกินอยู่หรือก แต่ถูกจ้องมากๆ แทบจะจับหัวเธออยู่แล้วมันคืออะไร วุ่นเส้นมีอะไรบนไบหน้าบพร่องหรือเปล่า อีตาซีค้ำกามเนี่ยถึงได้ไม่ยอมละสายตาไปทางอื่น แม้ขนาดว่าเธอก็มั่นหมั่นตากิน พอเงยหน้าเมื่อไรก็ปะทะกับดวงตาคู่คมสีน้ำตาลทอง ทุกครั้งไป ความไม่พอใจเล่นลิวทำให้ไบหน้าหงิกงอตามสภาพอารมณ์ เขากำลังจะทำให้เธอหัวร้อน

“ท่านซีคมองฉันทำไมคะ”

“พอใจ” เกลียดจิ้งคะ เกลียดคำพูดง่ายๆ แบบกำปั้นทุบดิน ช่วยตอบอะไรที่มันจะช่วยให้ความกระจ่างแจ้งต่อเธอบ้างไม่ได้เธอคนบ้า

“หน้าฉันมีอะไรติด”

“ไม่มี”

“เลิกมองได้แล้ว ฉันไม่ชอบให้คนมอง เพราะการมองหน้ามันเหมือนหาเรื่อง”

“อืม งั้นฉันคงอยากหาเรื่องเธอ” เป็นคำตอบง่ายๆ ไม่ต้องผ่านกระบวนการคิดอะไรให้ยุ่งยาก แต่คนตรงหน้ากลับทำหน้าที่เอาใส่ซะอย่างนั้น มองๆ ไปก็มีเสน่ห์ มองๆ ไปเชื่อว่าเธอน่าค้นหา มองๆ ไปแอบรู้สึกว่าจะบายตาบายใจ บางที...สิ่งที่เขาตามหาอาจอยู่ตรงหน้านี้แล้ว

“ฉันไม่ตกลงอะนะซีคเจเดน”

“ฉันก็ไม่ได้เล่นตลกให้เธอดู เอาละ กินสักที ฉันจะพาออกไปข้างนอก”

“ไม่ไป ไปไหน”

“ภายในบริเวณจุดปล่อยตัวซึ่งใช้เป็นจุดเส้นชัย กำลังมีพิธีมอบรางวัลสำหรับระยะร้อยกิโลเมตร บางทีเธออาจอยากไปเปิดหูเปิดตาถึงไม่ได้รางวัล แต่นักวิ่งแบบเธอคงอยากเห็นบรรยากาศ”

เรียกความแปลกใจจากวุ้นเส้นมากพอสมควร ที่จริงเธอไม่อยากจะออกไปไหนหรอก แต่พอเป็นเรื่องเกี่ยวกับการวิ่ง ร่างกายมันก็รำร้อง

“จริงเธออะ” ไบหน้าหวานแกมดูก่อนหน้าเปลี่ยนเป็นยิ้มกว้างจนปากจะฉีกอย่างลึมตัว เจเดณคั้นพบว่านอกจากเรื่องกิน ก็มีเรื่องวิ่งนี่แหละที่คนตรงหน้าชื่นชอบ สังเกตได้ว่าปรับอารมณ์เร็วมาก คนเป็นไบโพลาร์ยังปรับไปได้ไม่เท่าเธอ เขาต้องกลืนยิ้มเพื่อคิปลุคตัวเองให้ดูดูต้นเข้าใจ

“อยากไปไหม”

“ไปสิคะ อยู่ในห้องนี่เบื่อ” คนแอกทีฟแบบเธอจะให้เหงๆ นอนๆ เหมือนคนป่วยใกล้ตายระยะสุดท้ายมันเป็นไปได้ เมื่อมีสารดีเต็มใจก็ยินดี

“ก็ดี แล้วรู้ตัวหรือยังว่าควรพูดยังไง”

“อะ อะไรเล่า”

“ฉันมาทวงคำขอบคุณ”

สาวเจ้าแม่ปากแน่น บางทีเขาคนควรทำตัวหลงๆ ลืมๆ บ้างก็ได้นะ เรื่องตั้งแต่เมื่อวานยังจะเก็บเอามาใส่ใจอีก แล้วอะไรคือจ้องเขม็งเหมือนรอให้วุ้นเส้นขอบคุณ ความจริงมันไม่ยากกับการเอ่ยคำนั้น แต่เพราะสิ่งที่เขาทำก่อนหน้านี้ต่างหากทำให้เธอไม่อยากจะพูดขอบคุณ

“เร็วๆ สิ”

“อย่ามาเร่ง”

“ถ้างานนี้ไม่ต้องไป จะเอาไง” ไม่มีทางเลือกอื่นใดให้วุ้นเส้นเลย

“ขอบคุณค่ะ”

“ก็แค่นี้ คราวหลังอย่าให้ทวง เพราะถ้าทวง รับรองเธอจะจำไป

จนตลอดชีวิตเลยวันเสาร์” ดวงตาคู่คมหรือแคบแลดูไม่น่าไว้วางใจ แต่เขาเป็นถึงซีคเซียวนะ เขาคงไม่เอาเธอไปฆ่าหมกป่าระบายอารมณ์ เพียงเพราะเธอไม่ยอมกล่าวคำขอบคุณหรือกใช้ใหม่ วันเสาร์ไม่ได้สำคัญขนาดนั้น

ไอ้ที่พูดไปเมื่อก็คือเรื่องจริง เขาไม่ได้พูดหยอกเล่นข่มขวัญเธอเด็กกว่าเขาอยู่หลายปี ต่อให้เธอทะเล้นแก่นแข็งอย่างไรก็ไม่ควรลืมมารยาทอันพึงมีแบบสากล ใครทำอะไรให้ก็ควรพูดขอบคุณ แคंपุดมันออกมาจากใจ ไม่ใช่เพิกเฉยทำเนียน

“อย่ามาซู”

“ฉันแปลซู”

“กินต่อเถอะค่ะ คุณอยู่แบบนี้เมื่อไรจะกินเสร็จ” เธอว่า แล้วตั้งหน้าตั้งตาคินไม่พูดอะไรอีก แม้รู้ตัวว่าถูกจับจ้องไม่วางตาแต่ก็ทำไม่สนใจ ช่างเหอะ อยากรอมองก็มองไป ไม่ลืกไม่หรอ

“เธอทำงานอะไร”

“เป็นเจ้าของกิจการค่ะ มีซ็อบเปิดขายอุปกรณ์การวิ่งหลายสาขา” สิ่งทีวันเสาร์ไม่ชอบคือการทำงานแบบจำกัดเวลา เพราะไม่เอยากเป็นลูกจ้างใครจึงเลือกทำในสิ่งทีชอบ โชคดีตรงทางบ้านสนับสนุน เธอจึงได้ทำในสิ่งทีรักในสิ่งทีฝัน เปิดร้านและสามารถไปวิ่งงานต่างๆ ได้แบบไม่ต้องกังวล ส่วนพี่ๆ ก็ดูกิจการโรงงานของทางบ้าน โรงงานของเราไม่ได้ใหญ่มาก แต่ก็เ็นอยู่ข้าวอยู่น้ำของครอบครัวมาตั้งแต่รุ่นคุณปู่ผู้บุกเบิก เ็นโรงงานรีไซเคิลขยะต่างๆ เจ้าใหญ่สุดในไทย

“มาทีนี้กี่วัน”

“เจ็ดวันค่ะ เดียวกลับ”

“เอยากไปเที่ยวไหนหรือแปล่า” ท่านซีคนี้ก็ถามแปลกๆ ไม่ได้เป็นอะไรกันสักหน่อย น้ำเสียงนิ่งๆ แต่การตั้งคำถามแบบนี้แลดูเหมือนเขาอยากรู้ป็นใจ

“อ้าว เจียบ?”

“มะรินฉันกับเพื่อนจะไปท่องเที่ยวเลทรายคะ สามวันสองคืน แล้ว
จึงกลับเมืองไทย” ความจริงอยากเที่ยวให้มากกว่านี้ แต่เธอก็มีหน้าที่
การงานต้องรับผิดชอบ ใ้มีโอกาสค่อยบินมาหาสิตาใหม่ เพราะตอนนี้
จะว่าไปเธอก็รู้สึกชอบดินแดนที่เต็มไปด้วยมนตร์ขลังของทะเลทราย
เสียแล้วสิ

“อืม ที่นี่มีสถานที่เที่ยวเยอะ”

“ว่าแต่ ท่านซิคไม่ไปทำงานจริงๆ เหนอ”

“ฉันต้องไปมอบรางวัล ลาหลายวันเลย”

คนฟังพยักหน้าหงึกๆ นั้นลิเนอะ รวยๆ แบบซิคเจเด่นนึ่งๆ นอนๆ
ก็มีกินไปทั้งชาติ

“ท่านซิค”

“ฮีม?”

“ท่านมีมูลนิธิอะไรเป็นของตัวเองบ้างหรือเปล่า”

คำถามนั้นเรียกให้ใบหน้าหล่อเหลาต้องขมวดคิ้วเป็นปม แปลกใจ
ที่จู่ๆ เธอก็ตั้งคำถาม

“ทำไม”

“ก็แค่อยากรู้ว่าคนรวยๆ แบบท่านอยากแบ่งปันให้คนยากไร้บ้าง
หรือเปล่า ลืมๆ มันไปเถอะ ฉันแค่ถามไปนั้นคะ” ตอบเสียงเบาพลง
จัดการอาหารของตัวเองต่อ

แน่นอนว่าคำถามเมื่อครู่ถูกทิ้งไว้เป็นตะกอนกลางใจของซิคเจเด่น
ความจริงเรื่องมูลนิธิต่างๆ ท่านพ่อก็มีองค์กรดูแลอยู่ ส่วนเขาทำเพียง
บริจาคให้โรงเรียนและหมู่บ้านต่างๆ แต่ไม่เคยจัดตั้งเป็นมูลนิธิอะไร
ในนามของตัวเอง

